

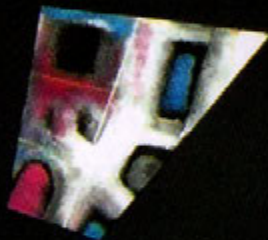
လူမှုစွဲကြားကလူသဘာဝများ၊ ပြစ်တတ်ဖျက်တတ်ဆဲဝေခတ်ကွက်များ

ထိုသုံးဦး ဤတိုးပုဒ်

သော်တာဆွေ၊ သာဓု၊ ဒင်မိုဗိုလ်ချုပ်

စတုရန်း

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၏
၂၁ နှစ်ပြည့်အမှတ်တရဝတ္ထုအစီအစဉ်

သော်တာဆွေ

သာဓု

ခင်မျိုးချစ်

*

ထိုသုံးဦး၊ ဤကိုးပုဒ်

ထိုသို့ပင် ကြိုတင်ပေးသော သာဓု၊ ခင်ပျိုချစ်

မျက်နှာစုံပန်းချီ - စကော့ချီ

စာမူအားဖြင့် ၂၀၆ မူဝင်၊ ၁၂၀၀ စင်တီ x ၁၀၀၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်ညို၊ စိတ်ကူးချီချီစာပေ(၀၀၅၃၀)၊ ၈၅ ဘင်္ဂလား၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်မာ၊ စိတ်ကူးချီချီပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မိုးခေါင်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၂၀၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ၊ ၂၂၀၀ ကျပ်

လူတွေကြားက လူသဘာဝများ
ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်
ဘဝဇာတ်ကွက်များ ...

ဝတ္ထုများကို
တူရာလမ်းကြောင်းတစ်ခုမှ
တွဲစပ် ခံစား ချဉ်းကပ်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကြည်လင်စေး(စီစဉ်သူ)

မာတိကာ

သော်တာဆွ
အလွန်အလုပ်များ

(၁)

ကောလိပ်စိန်

(၁၈)

သူလိုမိန်းမ

(၃၂)

မာတိကာ

သာဓု

ချစ်ပါတယ် မောင့်ကို

(၅၄)

ချစ်သူအတွက် အသက်မစွန့်

(၁၀၀)

ချစ်ခြင်းအစ

(၁၁၃)

ခင်မျိုးချစ်
အလွယ်လမ်း
(၁၄၄)

အပျိုလို မနေမိလို့
(၁၇၅)

ဇာတဘီ
(၁၉၁)

အလှူဒါနအလှူပုံများ

■ သော်တာဆွေ

ကိုမောင်ချိုသည် နေထန်းတစ်ဖျားခန့် မြင့်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အချိန်
ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟု မော်မကြည့်အားသေးပေ။ အပေါက် တစ်ရာ၊
အဖာက ဗရပုန်နှင့် မည်းညစ်၍နေသော သူ့စက်ဘီးတာယာ လေလုံးဖြင့်
အလုပ်များလျက်ရှိသည်။

ဒေါက်ခွမရှိသော စက်ဘီးကို နွားသောက်သော ထန်းပင်မြစ်ဆုံ
ရေစည်တွင် မှီလျက် နောက်ဘီးတာယာ လေလုံးကိုထုတ်ကာ ရေအင်တုံ
ပဲ့တစ်ခု၊ ကတ်ကြေးတစ်လက်၊ တံစဉ်တစ်ချောင်း၊ ကော်ရည်တစ်ခွက်၊
လေထိုးပိုက်တစ်လုံးနှင့် နံနက်မိုးမလင်းမီကပင် သူထ၍ ဖာခဲ့သည်။
မီးခွက်သည် မီးငြိမ်း၍ပြီးသော်လည်း သူ့အနီးမှာ ရှိနေသေးသည်။

သူ့စက်ဘီးလေလုံးမှာ ပေါက်ရာဖာရာက များလှသည့်အထဲ
ကော်ရည်က နိုင်ငံခြားမှလာသည့် မူလပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ တမာစေးကို
ကျိုထားရခြင်းဖြစ်လေရာ တယ်ပြီး ရေရာသည်မဟုတ်၍ ယခုလောက်
ခဲယဉ်းနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကိုမောင်ချိုသည် ဇွဲကတော့ လျှော
တတ်သူမဟုတ်။ ဒီပစ္စည်းနဲ့ ဒီပစ္စည်းဟာပဲ အရင်ကလည်းရဖူးတာ၊
ခုလည်း ရတယ်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် သဲသဲမဲမဲ ကြိုးစားနေခြင်း

ဖြစ်သည်။ သည်အထဲ လေထိုးပိုက်ကျွတ်ကလည်း ခဏခဏ လေချော် တတ်သေးသည်။

ယင်းအခိုက် အိမ်ရှေ့လမ်းမမှ နွားလှည်းတစ်စီး ရပ်သံနှင့်အတူ “ကိုမောင်ချိုရ၊ ခင်ဗျားစက်ဘီးက ခုထိဖာမရသေးဘူးလား”ဟူသော နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရမှ မော်ကြည့်လိုက်မိကာ ... “ဟာ မောင်ဆွေး၊ နောက်ဈေးချ တစ်ခေါက်က ပြန်လာခဲ့မှကိုးကွ ...”

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားကော မြို့သွားဖြစ်ဦးမှာလား ...”

“သွားဖြစ်အောင် ဒီစက်ဘီး ဖာနေတာပဲကွာ ...”

သူသည် စက်ဘီးကို ဆက်ပြီး ဖာမြဲဖာနေ၏။ သည်နောက် ဘီးက ခဏခဏ ဒုက္ခပေးနေ၏။ ရှေ့ဘီးကတော့ ဒုက္ခငြိမ်းသွားပါပြီ။ တာယာ ရော ကျွတ်ရော ချွတ်ပြီး မြင်းလှည်းဘီးက ရော်ဘာတာယာ အဟောင်း တစ်ခုကို ပြုပြင်တပ်ဆင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ရှေ့ဘီးက ကျွတ်ကို ကောင်းသောအပိုင်းဖြတ်ယူကာ နောက်ဘီးကျွတ်နှင့် ပေါင်းသုံး ခဲ့၍ အတော်ကလေး ဟန်နေခဲ့သည်။ ယခုမှ ခဏခဏ ချူချာလာပြန် တော့ ပြည်သူ့ပစ္စည်းဆိုင်မှာ လျှောက်ထားတာ ရလျှင်ရ၊ မရလျှင်တော့ ရှေ့ဘီးလိုပဲ ဆောလစ်ပဲ စွပ်ရတော့မှာပဲဟု မောင်ချို အောက်မေ့မိ၏။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းကလိုပေါ့လေ။

ကိုမောင်ချိုသည် ရွာတွင် လယ်ယာမြေမြေလုပ်ငန်း ပါးလျားသော အခါလည်းကောင်း၊ အားသောအခါလည်းကောင်း မြို့သို့သွား၍ ဆေးလိပ် ရုံတစ်ခုမှာ ဆေးရိုးလှော်ခြင်း၊ ဆေးစပ်ခြင်းအလုပ်ကို နေ့စား လုပ်ရ သည်။ သူ့တွင် လယ်မြေဝေခြမ်းရေးမှ ငါးစက ရထားသော်လည်း ဒီငါး စကစပါးစိုက်ရုံဖြင့် သူ့အိမ်ထောင်ဝမ်းစာရေးကိုမလောက်ပေ။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်လှဲခြင်း၊ ထင်းခွဲခြင်းကအစ ရရာအလုပ်ကို လုပ်ရသေးသည်။ သူ့ဇနီးနှင့် သူ့သမီးကလည်း ရက်ကန်းစင်ကို ကိုင်ရသေးသည်။

ဆွမ်းတော်ဗျို။

မောင်ခွေး ထွက်ခွာသွားပြီးမှ ဒုတိယအကြိမ် ကိုမောင်ချိုကို လွှဲဆော်လိုက်သောအသံကား အိမ်ရှေ့ဆွမ်းခံရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဒီအခါတော့ ကိုမောင်ချို မနေသာတော့ပါ။ ဆွမ်းခံကျောင်းသားကလေးတွေ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “ဟာ ... ဆွမ်းခံတောင်ရောက်ပြီ၊ စက်ဘီးကလည်း ဖာမပြီးသေး၊ ဒီနေ့ မြို့သွားလို့တော့ဖြင့် မဖြစ်တော့ဘူး” ဟု အားလျှော့လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တော့သည်။ ကိုယ်ကို ဘယ်ညာယိမ်း၍ အညောင်းဆန်လိုက်ပြီး နွားရေစည်ထဲမှရေဖြင့် မျက်နှာကို ပွတ်သပ်၍ ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသော ပုဆိုးဟောင်းချွတ်လျက် အိမ်ရှေ့နေရောင်ကာ ကပြင်တွင် ရက်ကန်းစင်၌ရှိနေသော သမီးထွေးအား ...

“လုံမရေ ... ငါ့ကွမ်းထုပ်ကလေး ပေးစမ်းဟေ့ ...”

ကိုမောင်ချိုသည် ကွမ်းမပြတ်ငုံလှေရှိသူဖြစ်၍ သူ့မှာ ကွမ်းထုပ်မည်းညစ်ညစ်ကလေး အမြဲရှိသည်။ အထဲတွင် ကွမ်းရယ်၊ ထုံးရယ်၊ ကွမ်းသီးရယ်၊ ဆေးရွက်ရယ်။

ကိုမောင်ချိုသည် သမီးလေး လှမ်းပေးလိုက်သော ကွမ်းထုပ်ကို ထန်းမြစ်ဆုံစည် နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တင်ဖြေ၍ ကွမ်းယာရင်း စဉ်းစား၏။

ဒီနေ့ မြို့တော့ မသွားနိုင်တော့ဘူး။ အိမ်လုပ်စရာတွေထဲက တစ်ခုခု လုပ်ရတော့မှာပဲ။ သက်ကယ်ပစ်ဖို့လည်း ရှိ၏။ မိုးဦးကျ ဂုန်လျှော်စိုက်ရန် နောက်ဖေးခြံအမှိုက်ချဖို့လည်း ရှိ၏။ ဟိုပေါက်ပြားရိုးကျိုးနေတာလည်း ပြန်တပ်ရဦးမည်။ မနေ့ညက ပေါက်လက်စ ထင်းတုံးကော ရှိနေသေး။

သူ့အတွေးမဆုံးမီ ကွမ်းယာပြီး၍ ပါးစပ်ထဲငုံကာ နောက်ဖေးဘက် ထွက်လာမိလျက် ထန်းလက်ခြောက် လေခတ်သံကြားရ၍ ခြံစပ်မှ

ထန်းပင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်မိတော့မှ အခု ဘာလုပ်ရတော့မည်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိတော့လေ၏။

“ဟာ ... မမြင့်ရေ ... ထန်းခိုင်ကလေးတွေ သီးလုံးတောင် ပေါ်နေမှ ဒီထန်းပင်တက်မှ ဖြစ်တော့မယ်ဟေ့ ...”

မီးဖိုချောင်ထဲရှိနေသော သူ့မိန်းမကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။ မမြင့်ကား သူ့လင်ပြောတာကို ကြားသည်ဖြစ်စေ၊ မကြားသည်ဖြစ်စေ ဘာမျှ ပြန်ပြောလေ့မရှိပေ။ ကိုမောင်ချိုကသာ ထန်းပင်ကို လှည့်ပတ် မော့ကြည့်ကာ ဆက်၍ပြော၏။

“ဒီနှစ် ထန်းတော်တော်ထွက်မှာပဲကွ၊ အဆင်သင့်ပဲဟေ့၊ ကျေးတောင် စိုက်ရော၊ တောက်တဲ့ခေါင်းရော ...”

ထန်းလက်၊ ထန်းခွာကြားမှ ထွက်ပြုစ ထန်းစကလေးသည် ကြက်တူရွေးတောင်ကဲ့သို့ စိမ်းမြနေ၍ ‘ကျေးတောင်စိုက်’တဲ့။ ထိုကျေးတောင်စအောက်မှ သီးတံအစွန်ကလေး ပေါ်လာတော့ တောက်တဲ့ခေါင်းပြုလာသည်နှင့်တူ၍ ‘တောက်တဲ့ခေါင်း’တဲ့။ ဤမှတစ်ဆင့် ခိုင်တံထွက်ပြီး သီးလုံးကလေးတွေ ပီသလာတော့ ‘သီးလုံးပေါ်’။

ထန်းမကို ထန်းရည်ချရာတွင် ဤသီးလုံးပေါ်ကစ၍ ကိုင်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမောင်ချိုက အဆင်သင့်ပဲဟေ့ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု နှစ်စမျှ သီးလုံးပေါ်ကစ၍ထု၊ ဤအခိုင်ကလေးများ လှီးဖြတ်ရတော့ တောက်တဲ့ခေါင်းက သီးလုံးပေါ် ဖြစ်လာမည်။ ကျေးတောင်စိုက်က တောက်တဲ့ခေါင်းထွက်လာမည်။ ထန်း ၄-၅-၈ စသည် ဤနှုန်းဖြင့် အလျဉ်းသင့် ဖြစ်လာပေသည်။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ထန်းရည်ကျတော့မည်။

ကိုမောင်ချိုသည် ကာလသား ထန်းတက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရှေးယခင်က ထန်းပင်ပေါင်း အစိတ်၊ ၃၀ တက်၍ အသက်

မွေးခဲ့ဖူးသည်။ ထန်းသမားအလုပ်သည် ဘာပြောပြော ကျေးရွာတွင်
ငွေကြေးချောင်လည်၍ မျက်နှာပွင့်လင်းသူဖြစ်သည်။

“ထန်းရည်သောက်တတ်တဲ့ လူတွေဆိုရင် ကိုယ့်အောက်ကချည်း
ပေါ့ကွ။ ငါ ထန်းပင်ပေါ်နေတုန်း သူတို့က အောက်က လာလာပြီး
ရဦးမလား၊ တစ်ပုလင်းပေးပါ၊ နှစ်ပုလင်းပေးပါနဲ့ တောင်းရသကဲ့ကွ။
ဟဲ ... ဟဲ”

ကိုမောင်ချို၏ ပြက်လုံးရွှင်လုံးကလေးဖြစ်သည်။ ကျေးရွာတွင်
ထန်းတက်ခြင်းအလုပ်ကို 'အထက်တန်းစားအလုပ်' ဟူ၍လည်း ပြော
တတ်ကြသည်။

ယင်းအလုပ်ကို ကိုမောင်ချို မက်မောခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခု
အသက် ၅၀ ကျော်လာတော့ ဧရာချဉ်းလာသော သူ၏ ခြေလက်အင်္ဂါ
တို့က ထန်းပင်ပေါင်းများစွာတို့အား ပင်တိုင်းစေ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေ
တစ်ကြိမ် ဆင်းတက်ရန်တို့ကို ငြင်းဆိုလာလေသည်။ ထို့ကြောင့်
သူသည် ထန်းတက် အသက်မွေးခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရကား
တစ်နှစ်မှာ တစ်ပင်နှစ်ပင်လောက်သာ ကိုယ်သောက်ဖို့လေးလည်းရ၊
ဟင်းလျာဖိုးလည်းရအောင် ကြိုးပမ်းခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုမောင်ချိုသည် ထန်းပင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် သူ့ဇနီး
ရှိရာ မီးဖိုချောင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ...

“ပေးဆမ်းဟေ့ ... ငါ့ဘေးမှ၊ သွေးရဦးမယ်၊ သွေးပြီး မောင်းတက်ဝါး
သွားခုတ်ရမယ် ...”

ရေကပြင်မှ သူ့ဇနီးလှမ်းပေးသော သူ၏လက်သုံးတော်စားမကြီး
ကို ယူခဲ့ကာ ဓားသွေးကျောက်ထားရာ အိမ်ရှေ့မှ ထန်းမြစ်ဆုံစည် အနီး
မှာပဲ လာ၍သွေးလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဝက်ခြံထဲမှ လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်
သော ဝက်ကလေးလည်း ဤရေစည်အနီးမှ ကျင်းမှာ လာ၍ လူးနေ

သည်။ သူတို့အိမ်မှာ ဝက်တစ်ကောင်ရှိသည်။

“ဟား ... ဝိုလ်ချို၊ သွေးလှချေလားဓား၊ အနားက စုဘူးဖောက် တော့မလို့လား”

ဝက်ကို ကျေးရွာသားတို့၏ စုဘူးဟုလည်းခေါ်သည်။

ကိုမောင်ချိုသည် လမ်းမှလူကို လှမ်းကြည့်၍ ...

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ခုနယ် ဒီစုဘူးဖောက်လို့ ဘယ်လောက်ရမှာလဲ၊ အလွန်ဆုံး ၂၀ ထွက်တော့မပေါ့”

“တောက် ... ကောင်းတော့ ဒီအရွယ်မှ ကောင်းတာဗျ”

“ဟာ ... ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ၊ ရေဆူခပ်စားရုံပေါ့” ဆိုပြီးမှ သူ သတိရ၍ “ဪ ... အဆင်သင့်ပဲဟေ့ မောင်တင်လေး၊ ငါ မောင်းတက်ဝါး လိုချင်လို့ကွ၊ မင့်အိမ်နောက်ဖေးက ဝါးနက်ရုံမှာ အတက် ကောင်းကောင်းနဲ့ ရှိမယ်လား”

“ရှိပါ့ဗျား ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“နောက်ဖေးထန်းပင် ကိုင်တော့မလို့ကွ”

“ဟာ ... ထန်းရည်တက်ဖို့ဆိုခုတ်၊ ကြိုက်သလောက်သာခုတ်”

“အေး ... ဒါနဲ့ မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တောင်ပိုင်းကို”

“ဒါဖြင့် သာကျော်ကြီးရှာပြီး လွတ်လိုက်စမ်းကွာ၊ ထန်းပင် မောင်းတက်ဆွဲတော့ သူ့ကူခိုင်းရဦးမယ်”

ကိုမောင်ချိုသည် ဓားကို အားရပါးရသွေးသည်။ ထန်းကိုငံရမည် ဆိုတော့ ဓားပြတ်ဖို့ အလွန်လိုသည်။ ဤဓားမ သွေးပြီးနောက် ထန်းလှီး ဓားကို ခြေသလုံးမွေးကျအောင် သွေးရဦးမည်။ အင်း ... ဒီနေ့တော့ မလိုသေးပါဘူး။ ပထမ အရေးကြီးတာက မောင်းတက် ဝါးခုတ်ပြီး ထန်းပင်ချိတ်ဆွဲဖို့၊ နောက် ထန်းပင်ပေါ်တွင် ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်း၍

ထန်းခွာများ နင်းဖို့။

ထန်းရည်နင်း

ပေါက်ကင်းတဲ့လဲငုံ

ထန်းဖိုငုံကင်း၊ ထန်းရည်နင်းသည်နှင့်လေး။

စသည်ဖြင့် ...။

ထန်းရည်ခံရန်၊ ထန်းခွာတို့ကို နင်းဖြေ၍ ထန်းစကို ထုတ်ကာ ပြုပြင်ကိုင်တွယ်သည်ကို ရှေးပညာရှင်များက 'ထန်းရည်နင်း'သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤထန်းရည်နင်းသည်ကို တပို့တွဲလတွဲ၊ ဖွဲ့ဆိုကြသည်။ မှန်ပါသည်။ တပို့တွဲလမှာ ထန်းဖိုက အရင်စကိုင်ရသည်။ ထန်းမက ယေဘုယျအားဖြင့် ထန်းဖိုထက် နောက်ကျ၍ တပေါင်းလလောက်မှ ကိုင်ရတတ်ပါသည်။ တပေါင်းလတွင်ကား ထန်းဖိုရော ထန်းမရည်ရော နှစ်မျိုးစလုံး ရလေသည်။

“ဟေ့ ... တပေါင်းလလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်သလဲသိလား” ထန်းသမားကြီး ဦးမောင်ချိုက ပြောလေ့ရှိပါသည်။ “ထန်းဖိုရည်၊ ထန်းမရည် နှစ်ခုပေါင်းလို့ ထန်းပေါင်းလ၊ တပေါင်းလလို့ ခေါ်ကြတာကွ... မှတ်ထား”

ကဲ ... ဘယ်သူငြင်းချင်သနည်း။

ထန်းသမားကြီး ဦးမောင်ချိုသည် သူ့မားကို တစ်နာရီလောက် ကြာကြာ စိတ်တိုင်းကျသွေးပြီးမှ ထိုင်ရာက ထလိုက်ကာ ...

“မမြင့်ရေ ... ငါ မောင်းတက်ခုတ်သွားမဟေ့”ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သည်အခါတော့ သူ့မယားချောက စကားပြောလာ၏။

“တော်နယ် ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ၊ ထမင်းစားသွားပါတော့လား”

ဒီတော့မှ ကိုမောင်ချိုက ထမင်းစားဖို့ သတိရကာ ...

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာဟင်းချက်လဲဟ”

“ဘာဟင်းချက်နေရမလဲ၊ မြေပုံသီး ငါးပိချက်ပေါ့” သူ့ချစ်ဇနီးက ပြောပြစ်စွာပြန်ပြော၏။ “ကိုယ့်ဒီရာသီမှာ ဒါပဲစားစရာရှိတာ၊ မေးနေရသေး” ကိုမောင်ချိုက အလျှော့ပေးသံဖြင့် ...

“အေးဟာ ... နို့ ဘာတို့စရာလဲ”

တို့စရာကတော့ ပြောင်းတန်ကောင်းရဲ့ပေါ့။ ဤတွင် သူ့ဇနီးက ခရာ လိုက်ပါ၏။

“ထမင်းပွဲရောက်တော့ ကြည့်တော်”

တောင်ဆုပ်မျှမြင့်သော မည်းညစ်ညစ် ထမင်းစားပွဲပိုင်းပေါ်တွင် ငါးပိရည် ပန်းကန်လုံးနှင့်ယှဉ်၍ သံပန်းကန်ပြားထဲမှာ ခရမ်းသီးပြုတ် ကလေးများ စုပြုံနေကြသည်။ ခြံထဲမှ နွေခရမ်းဖြစ်၍ ပိုးပေါက်နှင့် ကောက်ချိတ်ချိတ်ကလေးများဖြစ်သော်လည်း မာပြီးချို၍ ငါးပိရည် တို့၍ တော့ ကောင်း၏။ သူ အမှတ်ထားမည်ဆိုလျှင် ဒီငါးပိချက်မျိုးနှင့် ခရမ်း သီးပြုတ်မျိုး တို့ခွဲရသည်မှာ ထမင်းအနပ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ပြီ။ သို့သော် ‘တွေ့သမျှ စားဟ၊ ရသမျှကြိတ်’ ဟူသော ဆင်းရဲသားဝါဒဖြင့် ကိုမောင်ချိုသည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ဟဲလိုက်ရာ ပါးစပ်ထဲ စားလိုက် ဝါးလိုက်ရသည်ဟု တယ်မထင်လှပါဘဲနှင့် ထမင်းနှစ်ပန်းကန်လောက် ပျောက်သွားလေသည်။

ဗိုက်ပြည့်သောအခါ၌ ကိုမောင်ချိုသည် ကြမ်းပြင်ထဲသွား၍ ရေမှုတ်နှင့်ရေသောက်၊ နောက် ပန်းကန်ဆေးပြီး သူ့ပခုံးပေါ်ရှိ ပုဆိုးနှင့် လက်သုတ်ကာ ထိုပုဆိုးကိုပင် ခေါင်းမှာရစ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ကာ ကွမ်းတစ်ယာ ယာ၍ ပါးစပ်ထဲငုံ၊ ကွမ်းထုပ်ကို ခါးပိုက်ထဲ ထည့်ပြီးသကာလ ဓားမကိုဆွဲလျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့တော့၏။

“မမြင့်ရေ ... ငါသွားပဟေ့၊ သာကျော်ကြီး မှာထားတယ်၊ သူလာ ရင် ငါ မောင်တင်လေးခြံထဲ ဝါးစုတ်သွားတယ်ပြောလိုက်”

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဇနီးအား မှာကြားခဲ့သေးသည်။ ဇနီးသည် ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာမျှပြန်မပြောချေ။ သို့သော် ကိုမောင်ချို မောင်တင်လေးခြံသို့ မရောက်မီ နောက်မှ ခြေသံဖုတ်ဖုတ် ကြားရ၍ အသက် ၂၀ ခန့် လူငယ်တစ်ယောက်

“ကိုလေးချို ... ကိုလေးချို”
ကိုမောင်ချို ရပ်ကာ ပြန်လှည့်၍
“ဟ ... ဘာလဲကွ မောင်ချော”

“အရှေ့ဘက်တန်းက ဒေါ်ကျောခင်အိမ်မှာရောင်းဖို့ နွားရောက် နေတယ် ပြောတယ်။ အဲဒါ အမေက နင့်ကိုလေးချိုခေါ်ပြီး သွားကြည့် စမ်းပြောလို့၊ လာပါ ခုသွားကြည့်ရအောင် ... ကိုလေးချို မောင်းတက်ဝါး နောက်ပြီး ကျွန်တော်ပါ လိုက်ကူရုတ်ပေးမှာပေါ့”

ကိုယ့်ကို အားကိုးတကြီး ဆရာလာ၍မှီးပြန်တော့လည်း မနေသာ၊ နို့ပြီး ဒီကောင်လေးတွေက နွားအကြောင်းကို ဘာမျှ နားမလည်သေး။ သူတို့ ဒီနှစ် နွားတစ်ကောင်ဝယ်ဖို့လိုနေတာ ကိုယ်ကြည့်လုပ်ပေးမှသာ ဖြစ်တော့မည်။ ကိုယ့်ပေါက်ဖော်သားချင်းကလေးတွေ။

ကိုမောင်ချို နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ အရှေ့ဘက်ရွာသို့ ပါသွား ရသည်။

“ဘယ်က နွားတဲ့လဲကွ”

“ထိန်ကုန်းရွာက သူတို့ဆွေမျိုးနွားတဲ့၊ နက်ဖြန် နွားပွဲချသွားမလို့ တဲ့”

“မင့်အစ်ကို မင်းကျော်ကော”

“ပျဉ်ပုံကြီးသွားတယ်၊ သူလည်း နွားကောင်းကောင်း နားမလည် သေးပါဘူး၊ ကိုလေးချိုပြီး ပြီးပါတယ်”

“အေး ... မလည့်တလည်နဲ့ ငါဝယ်ပေးတဲ့နွား၊ ဘာလေး ညာလေး

နတ်သူငယ်သံလေးနဲ့ စာစာ စာစာ လျှောက်ပြောရင်တော့ ငယ်ထိပ်
စားနှောင့်နဲ့ အထုပ်ကွာ”

“အပီးပီးပီး သူပြောဝံ့ပါဖူး ကိုလေးချိုရဲ့”

သို့ဖြင့် တယ်ပြီးမဝေးလှသော ဒေါ်ကျော့ခင်အိမ်ရောက်၍ အဘွား
ကြီးက မျက်ခုံးပေါ် လက်ဝါးကာ ကြည့်၍ ...

“ဟဲ့ ... မောင်ချိုပါလား၊ ဘာကိစ္စလာကြသလဲ”

“ခင်ဗျားတို့အိမ် ရောင်းဖို့နွား ရောက်တယ်ကြားလို့ ဟောဒီ
မောင်ချော့တို့ဖို့ လာကြည့်တာ”

“ဟယ် ... ကူကြီးခြံထဲ ထင်းတိုက်တဲ့ဟယ်၊ ခုပဲ သူငယ်လေးနဲ့
လှည်းတပ် ထွက်သွားကြလေရဲ့၊ လိုက်သွားကြပါလား၊ သူတို့ တာခွက
အကြော်တဲမှာ ရှိနေဦးမယ်ထင်တယ်”

“လာဗျာ ... ကိုလေးချို၊ လှည်းတပ်ထားတုန်း ကြည့်ရတာ
ကောင်းတာပေါ့” ဆို၍ မောင်ချော့က တွဲခေါ်သည်ကို မောင်ချို တာလမ်း
ဘက်သို့ ပါသွားရပြန်လေသည်။

သို့သော် အကြော်တဲတွင် ဒေါ်ကျော့ခင်၏ သူငယ်လေး ငရွေးတို့
လှည်း မရှိတော့ချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖုန်တထောင်းထောင်းသာ
မြင်ရတော့၏။

“ခုပဲ ဒုန်းရိုက်ထွက်သွားကြလေရဲ့ကွ ...” မောင်ချော့ကမေး၍
အကြော်သည် ကိုဘအေးက ပြော၏။ “ဒါဖြင့် ကိုလေးချို ဒီအကြော်တဲ
က စောင့်နေဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟိုမြင်းလှည်းနဲ့ လိုက်သွားပြီး သူတို့
ထင်းလှည်းအပြန် မောင်းကြည့်ခဲ့မယ်” ဆိုပြီး မောင်ချော့သည် ထွက်စ
ပြုနေသော မြင်းလှည်းပေါ်သို့တက်၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ကိုမောင်ချိုသည် ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ငေး၍ကျန်ခဲ့၏။ အကြော်
တဲအတွင်းမှ ...

“ဟေ့ ... လာကွာ ဗိုလ်ချို၊ အကြမ်းသောက်ရအောင်” ဟူသော အသံ ကြား၍ ခေါင်းငုံ့ဝင်ရသော တံစက်မြိတ်အောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟေ့ ... ကျော်ဆင့်တို့ပါလား၊ မင်းတို့ ဘယ်က လှည့်လာကြလဲ” ပြောပြီး အထဲဝင်သွား၏။ နောက်တစ်ယောက်က ဖင်ထိုင်ခုံကလေး တစ်ခု ထိုးပေး၍ ...

“လာဗျာ ... ထိုင်၊ အကြော် နောက်ထပ်တစ်မတ်ဖိုး ထည့်ပါဦးဗျို့”

“ဟာ ... မောင်မြင့်ကြီးလည်း ပါလား၊ မင်း အရင်အပတ်က ဝယ်သွားတဲ့နွား ... ဘယ်နှယ်လဲ”

“သင့်ပါတယ်၊ သူ့အဖိုးနဲ့သူ တော်တယ်ပြောရမယ်ပေါ့ဗျာ”

“ကျော်ဆင့်ကော၊ မင်း ဟိုအရင်တစ်နှစ်က ဝက်တစ်ကောင်နဲ့ သက်ငယ်တစ်ရာ အလိုက်ပေးပြီးလဲသွားတဲ့ ဖိုးထိန်ဆီကနွားကလေးကော”

“ထမ်းပိုးကျင့်ပြီကွ၊ ခုမိုးတော့ နောက်လိုက်ကလေး ထွန်ရလိမ့် မယ်၊ အောင်မယ် ... နွားကောင်းကလေးဆရာရဲ့၊ မင်းတို့ အဲဒါလေး ထုစားကြတော့မယ် လုပ်နေတုန်းဆို”

“အေးပေါ့ကွ ...၊ မင်းမလာခင်တစ်ညက သူ့ကံ လက်မတင် ကလေး လိုတော့တာ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဟေ့၊ သူ့ကံပဲဆိုရမယ် ကွ...၊ တို့ လူလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်စပြီး သနားစိတ်ပေါ် သတဲ့ကွ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဲဒီကောင်ဟာ ဟင်းကောင်းဆိုရင် နွား အရှင်တောင် လျှာဖြတ်စားချင်တဲ့အကောင်၊ အဲဒီနေ့ညမှပဲ ဒီနွားလေး သနားစိတ် ပေါ်သတဲ့ကွာ”

“ဒီနွားလေးဆီမှာ ငါ့မြေ ရှိနေသေးလို့ပေါ့ကွာ ...၊ နို့ အဲဒီလူက ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ စာရေးဆရာဆို”

“အေးလေကွာ ... မူလက တို့ရွာသားပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဗိုလ်ချို၊ မိုးဦးကျမှ တို့ရွာက ငါဝယ်ထားပေးလိုက်တဲ့

ဝက်နက်ကလေးကော ဟန်ရဲ့လား”

“ဟန်ပါတယ် ... အခု ၂၀ ထွက်လောက်ရှိပြီကွ”

“ဘယ်တော့ စိတ်ကူးလဲ၊ တို့လည်း အကြောင်းကြားကွာ”

“ဟာ ... ဒါလေးတော့ ငါတော်တော်နဲ့ မလုပ်နိုင်ဘူးကွာ၊ နွား
ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်၊ အခု ငါ့မှာ နွားတစ်ကောင်တည်း ရှိတယ်ကွ”

“ဒါဆို... မင်း ရှေ့နှစ် စပါးပေါ်လောက်ပေါ့”

“အေး... ဒီလောက်ဆို ၆၀ ထွက်လောက် မှန်းတာပဲ”

“ဟင်... ဒီဝက်မျိုး မျိုးကောင်းတွေ၊ ၆၀ မအောက်ဘူး၊ ကျော်
ကျော်ရမယ်သာ၊ ငါ မင့်မို့ တမင်ရွေးဝယ်ပေးတာပဲ၊ အစားအသောက်
ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင့်တုမကြီးကိစ္စက ရှောင်ရ
တုန်းပဲလား၊ အချင်းချင်းတွေ ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲကွာ”

“ဗိုလ်ချိုရာ... ဒါကတော့ မင့်တုကို မင်းလည်း တတ်နိုင်တဲ့ဘက်
ကကူဖို့ ကိုယ့်အချင်းချင်းမို့ ပြောရမယ်ဆိုရင်” အစချီပြီး သူတို့ချင်း
နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောကြသည်။ ဤနေရာသည် မြင်းလှည်းဂိတ်
ကလေးလည်းဖြစ်၍ ဆိုင်ထဲ ဟိုလူသည်လူ ဝင်ထွက်စားသောက်ကြ
လျက် သူတို့သာ စကားကောင်း ကျန်ခဲ့ပြီး အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ
ကုန်သွားလေရာ နောက်ဆုံးမှ ဗိုလ်ချိုက သတိရ၍ ...

“ဟာ ဘယ်နှနာရီတောင် ရှိသွားပလဲ၊ ငရွေးတို့လည်း ကူကြီး
ခြံထဲတင်ဆိုရင် ပြန်ရောက်ဖို့ကောင်းတာ ကြာလှပြီ”ဟု ပြောလိုက်
သည်၌ ဆိုင်ရှင် ကိုဘအေးက ...

“ဟာ ... ဗိုလ်ချိုရာ ကူကြီးခြံကအပြန်မှ ဝင်မှာတဲ့၊ သူတို့ သဖန်း
ကုန်း ရောက်အောင် သွားကြဦးမှာတဲ့၊ မင်း ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အဲဒီ လှည်းတပ်သွားတဲ့နွားက ရောင်းဖို့တဲ့ဗျာ၊ ဒါကို မောင်ချော

တို့က ဝယ်ဖို့ကြည့်ပေးပါဆိုလို့”

“ဒါဖြင့် ညမှပဲသွားကြည့်ပေတော့၊ ဒီကောင်တွေ တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငရွေးရယ်၊ မောင်ချောရယ်၊ နွားနဲ့လှည်းနဲ့ တွေ့သွားကြရင်ဖြင့် အဲဒီနွားရှင်ဟာ နွားမရောင်းရဘဲ အမဲသားရောင်း မပြန်ရ ကံကောင်းပဲ”

ထိုစဉ်၌ သူတို့ တဲထဲမှ ထွက်ကြ၍ ကိုကျော်ဆင့်က ...

“ဟာ ... နေတော်တော်ကျသွားပဟေ့၊ သွားမယ် မိုလ်ချို။ တို့ မနက်ဖြန် နွားပွဲမှာ ဆုံကြဦးစို့၊ မောင်တင့်နွားလေး ဖြစ်မယ်ဆိုရင် တို့အစိတ်ဖိုးတော့ ပျော်ရမယ်ကွာ”

“အေး ... ငါလာခဲ့မယ်၊ သွားမယ်၊ ငါလည်း မောင်းတက်ဝါးခုတ် မလို့”

တာလမ်းမရွာဘက်အကူးတွင် ဆောက်ချုံကလေးများနှင့် ရိုးနိမ့် ဆိုင်ကြီးတစ်ခုရှိလေရာ မိုးနှောင်းက သည်နေရာမှာ ကိုမောင်ချိုတို့ သားအဖတွေ ငါးပက်ခဲ့သည်။ ငါးခူ၊ ငါးကျည်း၊ ငါးအိုက် လေးပိဿာ အပြင် အထူးသဖြင့် လိပ်သုံးကောင်။

“ဟိတ်လုံးရယ်ည၊ လိပ်သုံးကောင်ဆီပြန်ကြော်လို့” ဟု သူ့သား ငယ်က အော်ဆိုခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။ ဒီလိပ်သုံးကောင်ကိုလှောင်၍ ရက်ခြားစားခဲ့ကြသည်။ ကိုမောင်ချိုတို့သည် ရေသတ္တဝါတွင် ငါး၊ ဖား ထက် လိပ်သားက ပို၍ကောင်းကြောင်း သိကြသည်။ ပြန်သတိရ၍ တံတွေးမျိုးမိသေးသည်။ ထိုမှစ၍ ဟင်းကောင်းမြူးမြူးမြက်မြက်၊ ပေါပေါ လှိုင်လှိုင် မစားရသည်မှာ ကြာပါပကော။ ကိုမောင်ချိုတို့အရပ်သည် နွေအခါ အင်းအိုင်ချောင်းမြောင်းများ ရေဗလာဖြစ်၍ အသားငါး ရှားပါး လှသည်။

ယင်းသို့ မိုးနှောင်းကို ပြန်ပြောင်းတွေးရင်း ကိုမောင်ချို လက်က

စားမကြီးတကားကားနှင့် လျှောက်လာစဉ် “ဗျို... ဗိုလ်ပုချို...၊ ဗိုလ်ပုချို”
ဟု သူ့ဆီပြေးလာကြသူ နှစ်ယောက်ကတော့ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်
မူလတန်းကျောင်းထွက်ကလေးများဖြစ်၍ ကာတွန်းအောင်ရှိန်၏ မော်ဒန်
ကာတွန်းခေတ်ကို မိလိုက်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ယခုမှ ဖော်ပြရဦးမည်။ ကျုပ်တို့ဇာတ်လိုက် ဗိုလ်ချိုသည် တော
သားလူထွားလူခန့်ကြီး မဟုတ်ပေ။ ပုကွကွ၊ ခြေခွင်ခွင်နှင့် လက်ပြင်
ကုန်းကုန်း၊ ခါးဆစ်တိုတို လူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မော်ဒန်ပရိသတ်က
သူ့အား ဗိုလ်ပုချိုနာမည်ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြောရဦးမည်။ အခုန
အကြော်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာတော့ ကိုမောင်ချိုသည် ညနေစောင်းပြီမို့
ပုဆိုးကို ခေါင်းမှာ မပေါင်းတော့ဘဲ လည်ပင်းသိုင်း၍ ကျောမှာခြုံလာ
ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ပုချို၏ ခြုံအင်္ကျီနယ်မို့ သူ့ကို လူငယ်ကလေးများ၏
ပို၍သဘောကျကာ အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ဗိုလ်ပုချို၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့အတွက် နှိမ်နင်းပေးမို့ ကိစ္စ
တစ်ခုရှိနေတယ်”

“ဘာကိစ္စများလဲကွ ...”

“ခင်ဗျားလက်က စားမနဲ့တော့ အဲဒီကောင်ခေါင်းကို ခုတ်နိုင်မယ်
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကို ခုတ်လည်း သူက မှုမယ် မဟုတ်ဘူး”

ကိုမောင်ချိုက မခံချင်သံဖြင့်

“ဘာမို့လဲကွ မင်းတို့ကောင်က”

“လိပ်ဗျ ... လိပ် ... လိပ် ...”

ဗိုလ်ချို မျက်လုံးကျယ်ကာ

“ဟေ့ ဘယ်မှာလဲကွ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ခုရှိပါဦးမလား”

“ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဖမ်းထားပါပြီ”

“ဘယ်လောက်ကြီးလဲ”

“ဟောသလောက်ကြီးဗျ၊ သုံးပိဿာလောက်ရှိမယ်”
လက်နှစ်ဖက်ကို ဝိုင်းပြသည်၌ ...

“ဟာ ... အကြီးကြီးပဲ၊ မင်းတို့ ဘယ်ကရသလဲ”

“ခြံမီးရှို့တော့ ထွက်လာတာ”

“ဒါဖြင့် ဇင်းရှောဟေ့ ... ကျင်းအောင်းလိပ်ပဲ၊ ဒီရာသီ သိပ်ဆူ
ပေါ့ကွာ ... တောက်”

ကိုမောင်ချိုသည် စားချင်စိတ်ဖြင့် တံတွေးမျိုးပြီး တက်ခေါက်လိုက်
ရာ

“ခင်ဗျား သိပ်ဒေါသထွက်မနေနဲ့၊ အခု ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်နဲ့၊ ခင်ဗျား
တွေ့ရမှာပဲ”

“မင်းတို့ ငါ့ပေးမယ်လား ...”

“ဟာ အတူတူချက်စားကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လိပ်မသတ်တတ်
လို့ ခင်ဗျာလိုက်ရှာရတာ”

“နို့ မင်းတို့ဘကြီး သာဒင် ရှိသားပဲဟာ ...”

“ဘကြီးက သူ အသက်ကြီးပြီ၊ မလုပ်ချင်တော့တူးတဲ့၊ မောင်ချိုသာ
သွားခေါ်ကွာတဲ့”

“အင်း ... ချက်ပြီးရင်တော့ သူစားမယ်ပေါ့လေ”

“ဒါတော့ လူကြီးပဲဗျ”

ဤမှာဘက်၌ မကျွမ်းကျင်သူတို့သည် လိပ်ဆိုတာ အခွံပစ်ရ
တာနှင့် သုံးပိဿာလောက်အကောင်သည် အတွင်းသား ၅၀ သားမျှ
ရပါမည်လားဟု အောက်မေ့ဖွယ်ရှိသည်။ စင်စစ် ဒီလိုဇင်းရှောလိပ်ကို
(လိပ်မှာ အမျိုးမျိုးရှိသည်) မီးဖုတ်လိုက်သောအခါ၌ အခွံရယ်ဟူ၍ မရှိ
တော့ပေ။ ကျောကုန်းနှင့် ရင်ဘတ်က ခုံညှင်းပြားသာသာမျှ အရိုးပြား
ပါးပါးကလေး နှစ်ချပ်မှတစ်ပါး အားလုံးပျော့ပျောင်းကာ စားရသော

အရာများသာ ဖြစ်ကြကုန်၍ သုံးပိဿာလောက်ရှိသော ဇင်းရှော (ကုန်း-
ရေ နှစ်ဌာနနေသည့်) လိပ်မှာ ညှိလုံး လေးခုနှင့် စုစုပေါင်း အစိတ်သား
မျှသာ စွန့်ပစ်ရလေသည်။

လိပ်တစ်ကောင်လုံးကို ပျော့အိသွားအောင် မီးဖုတ်ပြီး ဓားနှင့်
ခွဲစိတ်ကိုင်တွယ်သောအခါ၌ ကိုမောင်ချိုသည် ကောင်ကလေးများအား
လိပ်၏ ပေါင်ခြံနှစ်ခုနှင့် ချိုင်းနှစ်ဖက်အတွင်းမှ ညှိလုံး လေးခု ထုတ်ပုံကို
ပြ၏။ အမဲအဆိတ်တုံးကဲ့သို့ ဝင်းရွှေနေသည်။ ဒါတွေမထုတ်လျှင် လိပ်သား
ကို မစားနိုင်လောက်အောင် ညှိ၏။

“ဟောဒါက အသည်းကွ၊ ဘယ်တော့မှ မှားပြီးမပစ်လေနဲ့၊
လောကမှာ အဆိမ့်ဆုံး၊ ‘ဖွတ်ဥ၊ လိပ်သည်း၊ ကျွဲနို့ခဲ’တဲ့။ ပညာရှိကြီး
များက ဆိုခဲ့တယ်”

ထိုစဉ် ကိုသာကျော်ကြီး ရောက်လာကာ ...

“ဟာ ... ဗိုလ်ချို ဒီမှာကိုး၊ ငါ မင်းမှာတယ်ဆိုလို့ လာပြီး မင့်လိုက်
ရှာနေရတာ”

“အေးကွ ... ထန်းပင်မောင်း တက်ဆွဲမလို့ပဲ၊ ဒီနေ့တော့ မဖြစ်
တော့ပါဘူးကွာ...၊ နေကတော့ ဝင်သွားပြီ၊ ဒီမှာ ဟင်းရတာနဲ့ကွ”

ကိုသာကျော်ကြီးလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်လာကာ ...

“ဟော ... အကြီးကြီးပဲကွ၊ ဆူလိုက်တာဟာ”

“အေး ... မင်းလည်း ဒီမှာစားပေါ့ကွ”

“ဟာ ... ငါ့ဦးကြီးသာဒင်အိမ် ငါမစားလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ ဦးကြီး
သာဒင်ကတော့ အသက်ကြီးလို့ ဒါမျိုးစားတော့မယ် မထင်ဘူး”

ယင်း၌ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ...

“ဟေ့ သာကျော်၊ ခွေးစကားမပြောနဲ့ကွ”

“ဟဲဟဲ ... ဦးကြီးကလည်း”ဟု ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီးမှ

“ဟေ့ ... ဒါနဲ့ ဗိုလ်ချိုရ၊ ဒီလို ဟင်းကောင်း ရှိပြန်တော့လည်း သူနဲ့တွဲဖို့ တစ်ခု လိုမနေဘူးလား”

ဤတွင် ဟင်းကိုင်နေသော ဗိုလ်ချိုက ...

“အေး ... ငါလည်း ဒါစဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဘိုင်စကယ်ဘီးပေါက် လို့ မြို့မသွားနိုင်ကတည်းက ပိုက်ဆံတော့ မရှိတော့ဘူးကွာ” ဟု ညည်း ပြီးမှ

“ရောဟာ ... ဒါယူသွားပြီး ငပွကြီးဆီမှာ ကြည့်သာလုပ်ခဲ့ပေ တော့” ဟု ဆို၍ သူ့အိမ်မှ မြနေအောင်သွေးလာခဲ့သည့် ဓားမကြီးကို ပစ်ပေးလိုက်လေ၏။

ခြေမြန်တော် သာကျော်ကြီးသည် ဟင်းအိုးရနဲ့လှိုင်၍ အပေါ့ အငန် မြည်းရသောအချိန်၌ အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ပြန်ရောက်လာလေ သည်။

ထိုည သူတို့ မည်မျှတမင်းမြိန်ကြမည်ကို ဖော်ပြစရာမလိုတော့ပေ။ အလုပ်အလွန်များလှသော ကိုမောင်ချိုသည် ယင်းည အိမ်ပြန်ရောက် သည့်၌ နက်ဖြန် ဘာကစပြီး လုပ်ရမည်ကို မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ အိပ် ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ငွေတာပီပုဂ္ဂိုလ်။ အပုတ်(၇၁)။ ၆၈၊ ၁၉၆၆

ကောလိပ်စိန်

■ သော်တာဆွေ

အထက်ပါ ခေါင်းစဉ်အတိုင်း 'ကောလိပ်စိန်'ဟု ဆိုလိုက်တော့ ဘယ့်နှယ် လူထုဒေါ်အမာက ပြည်သူ့ချစ်သော အနုပညာသည်များ' စာအုပ်ထဲတွင် ရေးပြီးနေပါပကော။ ဒါကိုပဲ သော်တာဆွေက ထပ်ကူးပြီး 'သူများပုဆိုး ငှားဝတ်' ဆိုဘိသို့ ဒေါ်အမာ ထဘီကိုများ ယူဝတ်ဦးမှာလော၊ သို့မဟုတ် ဒေါ်အမာရေးရာတွင် မပါခဲ့သည်များကိုပင် ထပ်မံ ထုတ်ဖော်လေမည် လော သို့လော သို့လော တွေးတောဖွယ် ရှိနေ၏။

ဟီ ... ဟီ ... လုံးဝ မဟုတ်ချေတကား။

ယခု ကျွန်တော်ရေးမည့် ကောလိပ်စိန်ကား ပြည်သူ့ချစ်သော ကချေသည် မင်းသမီး ကောလိပ်စိန် မဟုတ်ချေတကား။ ယင်းအမည်ကို မဆီမဆိုင် ဘယ်သူကများ စတင် ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သည် မသိရသော ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှင် တံရုတ်မ ကောလိပ်စိန်သာလျှင် ဖြစ်ချေ၏တကား။

ထိုကောလိပ်စိန်ကို ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ခေတ် မြင်းလှည်းမောင်း နေစဉ်၌ သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရပေသည်။ ယင်းအချိန်၌ ရန်ကုန်မြို့လယ် ကောင်သည် သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက်ကလေးမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်ခြောက် နေလျက် ဗဟန်းရပ်ကွက်မှာ သွားပြီး အစည်ကြီး စည်ကားနေသကဲ့သို့

ကျွန်တော်တို့ စမ်းချောင်းအရပ်လည်း အစည်လေး စည်ကားခဲ့ပါ၏။
ဗားကရာလမ်းနှင့် ရှမ်းလမ်းဆုံကို ဗဟိုပြု၍ ကြည့်လိုက်ပါ။
အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် လေးဖြာစလုံးမှာ စားသောက်စရာ
တရုတ်၊ ကုလား၊ ဗမာဆိုင်များ စီတန်းလျက်ရှိပါ၏။

အနောက်တောင်ထောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ ရှမ်းလမ်းဘက်
မျက်နှာစာမှာ ကျွန်တော်တို့၏ မဟာမြင်းလှည်းဂိတ်၊ မြင်းများရပ်နားရာ။
ထိုမှ တောင်ဘက်သို့ မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲ၊ ချင်းသုပ်၊ လက်ဖက်
စသော မြန်မာစားသောက်စရာဆိုင်ငယ်များ၊ ဗားကရာဘက်မျက်နှာစာမူ
ဟာမက်ကြီး၏ ဒံပေါက်ထမင်းဆိုင်ကြီး။ ဝေဟာ၊ ပလာတာ၊ စမူဆာနှင့်
ကုလားဟင်းလျာများ အစုံရ၏။ ထိုမှ အနောက်ဘက်သို့မူ ကိုးထပ်ကြီး
ဘုရား။ ဟိုဘက်ယွန်းသည်အထိ မော်တော်ကားတာယာအဟောင်း
များမှ ပြုလုပ်သည့် ယင်းခေတ်တွင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို တင်ပို့
ရောင်းချရသော ရော်ဘာဖိနပ်ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် မြင်းလှည်း၊ စက်ဘီး၊
ဆိုင်ကားတို့၏ ဆောလစ်တာယာလုပ်ငန်းဆိုင်များ တန်းလျားရည်ကြီး
ဖြစ်တော့၏ (ယခုပင်လည်း ဆိုင်အချို့ ရှိနေပါသေး၏)

အနောက်မြောက်ထောင့်တွင်မူ ဗားကရာလမ်းဘက် မျက်နှာ
စာမှာ 'နိပွန်-မြန်မာ ပျော်ပွဲစားရုံကြီး'တဲ့။ အင်္ဂလိပ်ဟင်းလျာများပါ
ရနိုင်သည်ဆို၍ ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်၌ ရေးထားသည်ကတော့ ကြက်သား
ဘီးစတိတ်၊ ဝက်သားဘီးစတိတ်၊ ဘဲသားဘီးစတိတ်တဲ့။ အမဲသား ဘီး
စတိတ်ကော မရနိုင်ဘူးလားမေးတော့ 'ဟာ ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ ...
အမဲသားကို ဘီးစတိတ်လုပ်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ'တဲ့။ မြန်မာဆိုင်ဖြစ်၍
မြန်မာစားတော်ကဲများ ချက်ပြုတ်သည်ဖြစ်ရာ ဝက်သားဘီးစတိတ်
တစ်ခွက် မှာလိုက်ပါအံ့။ ဝက်သားနပ်နပ်စဉ်းကို ဘဲဥကော်ရည်နှင့်
ချပ်ပြားဖြစ်အောင် ကြော်ပေးလိမ့်မည်တည်း။ ဘာတုံး တရုတ်အခေါ်

တောက်တောက်ကြော်ပေါ့ခင်ဗျာ။

အဲ ... ယင်းထောင့် ရှမ်းလမ်းမျက်နှာစာ၌မူ ကျွန်တော်တို့ စမ်းချောင်းရပ်ကွက်တွင် အချမ်းသာဆုံး၊ ဝင်ငွေအကောင်းဆုံး။ အဓိပတိကြီး ဒေါက်တာဘမော်သမီး မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကတောင် သူ့ဆီက ငွေဖလား၊ ငွေကွမ်းအစ်၊ ငွေလင်ပန်းတွေ ငှားရတယ်ဟု ဥပမာ စကား တင်စားပြောကြားရသော သုဘရာဇာခေါင်း ဦးလူလေး၏ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ၊ တရုတ်ခေါင်းပုံအမျိုးစုံရနိုင်သည့် ဆိုင်ကြီးခင်ဗျာ။ မသာကို မြင်းလှည်းနှင့်ချချင်သလား၊ မော်တော်ယာဉ်နှင့်လား၊ သူ့ဈေး အလိုက် ကြိုက်တာရမည်။

အရှေ့မြောက်ထောင့် ဦးလူလေးရပ်ကွက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ပဲကြော်၊ ဘူးသီးကြော် စသည့် အကြော်ဆိုင်တွေ၊ ဗားကရာလမ်းထောင့် မျက်နှာစာ၌မူ 'မတုပနိုင်သော ဒို့ဗမာ ရသာရုံစားသောက်ဆိုင်ကြီး တရုတ်-မြန်မာ ဟင်းမျိုးစုံ ရနိုင်သည်' တဲ့။ ဆိုင်းဘုတ်မှ ကြီးကြီး ရှည်ရှည်ကြီး အနံ့ ငါးပေ၊ အလျား ပေ ၂၀ လောက်ရှိမယ်၊ ဓနိမိုး တံစက်မြိတ်ပေါ်မှာ တင်ထားတာ။ ဗမာအိမ်ထောင်စုတစ်ခုက ဖွင့်လှစ်တာပဲ၊ ဗမာထမင်း ဟင်းတော့ မဆိုးလှပါဘူး။ အဲ တရုတ်ဟင်းလျာ ကျတော့ ဘဲကင် ဘယ်လိုလုပ်သနည်း၊ ဘဲတစ်ကောင်လုံးပြုတ်ပြီး ဘဲကင်ရောင် တရုတ်ဆေးနီဆိုးထား၏။ ဝက်သားကင်လည်း ထိုနည်းပဲ။ အဲ ... ဝက်ခေါက်ကင်ကျတော့ ဝက်နံပါတ်သားပြုတ်ဆေး သုတ်ပြီး တကယ်ပဲ အခေါက်ဘက်ကို စီးကျိုးခဲပေါ်မှာ ငါးခြောက်ကင်သလို ကင်ထားပါသေးခင်ဗျာ။ နို့ ... တရုတ်လိုမှမကင်တတ်ဘဲကိုး။ ဒါကြောင့် 'မတုပနိုင်သော ဒို့ဗမာ' လို့ သူ့ဆိုင်ကို နာမဝိသေသနပြုတာဟု ယူသော်လည်း ရနိုင်ပါ၏ခင်ဗျား။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဆိုင်မှာ လူစည်သည်။ အမျိုးသမီးတွေထက် အမျိုးသား

တွေ ပိုကြိုက်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ သီလား ... မသိရင် တိုးတိုးပြောမယ် ...

“မျက်အရက် တိတ်တိတ်ပုန်း ရောင်းလို့ဗျို့ ...”

အဲသည်တော့ ဒီနေရာမှာ တရုတ်ဆိုင်အစစ် မရှိလို့လားတဲ့။ ရှိပါ တယ် ခင်ဗျာ။ တရုတ်လန်ဘား ဆိုတာဟာ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက အဲဒီစမ်းချောင်းထိပ်မှာ ထမင်းတစ်လုံး တစ်ပြား၊ အခေါက်ကင်၊ အသားကင်၊ အမဲကင် ကြိုက်ရာစား တစ်ပွဲ နှစ်ပြား၊ တခြားချက်ပြီး ကြော်ပြီး ဟင်းလျာတွေလည်း တစ်ပန်းကန် နှစ်ပြားပဲ၊ ဆားဒါဟင်းချို၊ ကြက်သွန်ချဉ်အလကားနှင့် ပိုက်ဆံသုံးပြား ရှိရင် ထမင်းစားနိုင်တဲ့ ခေတ်ကတည်းက ရောင်းချနေခဲ့တာ ဗမာမနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သူတခြားပြောင်းမသွားပါဘူး။ အခု မတုပနိုင် ဆိုင်ကြီး နံဘေးမှာ ထွက်လျက်ပါပဲ။

အဲ ... ၎င်းတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ အရှေ့တောင်ထောင့် ဗားကရာ လမ်း မျက်နှာစာမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ မဟာမြင်းလှည်းသမားတို့၏ မဟာမြင်းသံခွာရိုက်ရာ၊ မဟာမြင်းမွေးထိုးရာ၊ မဟာမြင်းစာ ဝယ်ရာ ရိုးပြတ်စဉ်းနှင့် ဖွဲ့နုဆိုင်ကြီးခင်ဗျာ။ ထိုမှ ရှမ်းလမ်းဘက် မျက်နှာစာမှာ တော့ ယခုတိုင် ကျော်စောထင်ရှားလျက်ရှိပါသော ဒေါ်အမာ ထမင်းနှင့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ပါပဲခင်ဗျား။

ကဲ ... ဟဲဟဲ ကောလိပ်စိန် မထွက်ခင် ခြေဆင်းပတ်ပျိုးကတော့ တော်တော်ကလေး ရှည်သွားပြီ။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ဒါဟာ ရေးမယ့်ဇာတ်လမ်း အခြေခံပေါ့ဗျာနော် ...။

အဲ ... ခုနဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆိုင်တွေဟာ စမ်းချောင်းရပ်ကွက်က စပြီး စည်ခါစမှာ ပထမ ပေါ်လာတဲ့ဆိုင်တွေပဲ။ နောက် ရန်ကုန်မြို့ ဟိုနေရာ သည်နေရာတွေမှာ မဟာမိတ်တို့က ဗုံးတွေချ ဗုံးတွေကြဲ။ သည်တော့

လူတွေဟာ ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံး ဘယ်တော့မှ ဗုံးချမခံရတဲ့ ကျွန်တော်တို့
စမ်းချောင်းရပ်ကွက် ပြောင်းပြောင်းလာလိုက်ကြတာ ကာလအားဖြင့်
ဌာနစည်သထက် စည်စည်လာတော့ စားသောက်ဆိုင်တွေကလည်း
တိုးတိုးလာရတဲ့အတိုင်း ဟော ကျွန်တော်ရဲ့ ဇာတ်လိုက် မင်းသမီး
ကောလိပ်စိန်ခေါက်ဆွဲဆိုင် ပေါ်ပေါက်လာရပါတယ်ခင်ဗျား။

နေရာအားဖြင့် နောက်ထပ်တိုးချဲ့တဲ့အကွက်ပဲ။ ဦးလူလေးကုန်း
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှမ်းလမ်းမျက်နှာစာမှာ ကရင်ခရစ်ယာန် သင်္ချိုင်း
ဟောင်း ကျောခိုင်းလို့။ ဖော်ပြပါ အကြော်ဆိုင်လေးတွေရဲ့ အရှေ့ဘက်
ညောင်တုန်းလမ်းနား ရောက်ခါနီးထိ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သုံးဆိုင် မရှေး
မနှောင်းလို ရောက်လာတာမှာ ကောလိပ်စိန်ဆိုင်က အလယ်ကပါပဲ။
အဲသည်ခေတ် အဲသည်အခါမှာ မြေရာကွက်လပ်ရှိရင် မြူနီစီပယ်
မြေသောဘာသော စကားပွေးမနေနဲ့ အနီးပါးနားက အရပ်လူကြီး
လောက် သင့်တင့်အောင်လုပ်ပြီး ဝင်သာဆောက်။

ယင်းနောက် ရောက်လာသော ခေါက်ဆွဲဆိုင် သုံးဆိုင်မှာ လူများပါ
နေထိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ ခန့်မှီးထရ်ကာပေမင့် လေးပင်ပတ်လည်တွေ
မြေကလည်း ကျယ်သဖြင့် တော်တော်ကြီးကုန်၏။ ရေမြောင်းကိုခွ၍
ကရင်သင်္ချိုင်းဟောင်းမြေရာ လမ်းမြေပါ ဆောက်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားနှစ်ဆိုင်က တရုတ်ယောက်ျားများ ခေါင်းဆောင်၍
ကောလိပ်စိန်ဆိုင်ကတော့ သူကိုယ်တိုင် အကြီးအမှူးဖြစ်သည်။ သူ
လက်အောက်လုပ်သားမှာ တရုတ်ဘိန်းစား အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀
လောက် လူကြီးနှစ်ယောက်။ ကောလိပ်စိန်မှာ ထိုအချိန်က အသက်
၃၀ လောက်။ သူ့ထက်ငယ်သော ဗမာလင်ကလေးနှင့်။ ဒီငတီလေးရဲ့
နာမည်က ခပ်ရှားရှားပဲ 'မောင်စိမ်'တဲ့။ ၎င်းနာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပဲ
ကောလိပ်စိန်ဆိုင်မှာ စိမ်နှင့် နေရပေသည်။ သူ ဘာမျှ လုပ်သည်မရှိ။

အရက်မျှ ငှဲ့မရောင်း၊ စားပွဲမှာထိုင်၍ ပိုက်ဆံသိမ်းရုံလောက်၊ ဒါတောင် သူလုပ်ချင်မှ လုပ်၏။ ဤနောက်ရောက်လာသော ခေါက်ဆွဲဆိုင်များက ပင်ရင်းဆိုင်မကြီးမှ လိုင်စင်နှင့်အရက် ပြောင်ပြောင်ပဲ ရောင်း၏။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရုပ်ကွက်၌ တိုးတက်လာခြင်းပေါ့ခင်ဗျာ။

ကောလိပ်စိန်သည် တရုတ်မ စစ်စစ်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ ဘောင်းဘီဝတ်သည်ကို တစ်ခါမျှမမြင်ဖူး။ မြန်မာထဘီအင်္ကျီပဲ အမြဲ ဝတ်၏။ အရပ်ခပ်ပုပျပ်ပျပ်နှင့် ရုပ်ရည်အလတ်တန်းစားထဲက ဖြစ်၏။ မောင်ဖိမ်က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညို၊ စိတ်ကြွပ်ဆတ်ဆတ်၊ ပြည်ခရိုင်မှ နတ်ပုတီးသားဟု သိရ၏။ ကောလိပ်စိန်က ကမာရွတ်သူ ဆိုသည်။ သူတို့ချင်း ဘယ်လိုတွေ့ဆုံညားကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိရချေ။ သိရန်လည်းမလို။ ကောလိပ်စိန်၏ နောက်လင်များ ကျတော့ သာ ကိုယ့်ရုပ်ကွက်တွင်း ဖြစ်သည်မို့ ကျွန်တော်တို့ သိကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖိမ်နှင့် ညားပုံလည်း ခန့်မှန်းနိုင်ပေမည်။

စင်စစ် ကောလိပ်စိန်သည် အင်မတန်လည်ပတ်ပါးနပ်၏။ အပြောအဆို နှုတ်ချို၏။ သူ့ဆိုင်မှာ ဖောက်သည်များအောင် ဆက်ဆံ ရေးလည်းကောင်း၏။ ဒါတွေကြောင့်ပင် မိန်းမသားဖြစ်လျက် အရက် ရောင်းသော ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကို ဦးဆောင်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ဖိမ် အလိုဖြင့် သူ့အဖို့ ဆေးရုံ၊ သို့မဟုတ် အချုပ်ခန်းကို ခဏခဏမြန်းနေ ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကောလိပ်စိန်သည် သူ့အား ဆိုင်ကိစ္စကို ဘာမျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုစေဘဲ တခြားမှာ သွားနိုင်သလောက် သွားနေ ပါ။ အေး ... ညအိပ်ချိန်တန်လို့ ပြန်လာရင် တော်ပြီ။

ကောလိပ်စိန်၏ အမှုထမ်း တရုတ်ဘိန်းစားကြီးနှစ်ယောက်မှာမူ အလွန်အေးချမ်း၏။ အလုပ်မှန်မှန်လုပ်၍ ဘိန်းမှန်မှန်စားနေရလျှင် ကျေနပ်ကြသူများဖြစ်၏။ တစ်ယောက်က စားပွဲထိုး၊ ပန်းကန်ဆေး။

ပန်းကန်သိမ်း၊ တစ်ဦးက အချက်အပြတ် အကြော်အလှော်၊ ကောလိပ်စိန်ကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းတီတုံးနှင့် ဒယ်ကို ကိုင်နိုင်သူဖြစ်၏။ သူ့တရုတ်ကြီး မအားလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ကြံ၏။ အချို့အမူးသမားများသည် “ကောလိပ်စိန်ကိုယ်တိုင် ချက်ပါကြော်ပါ” ဟု အော်တတ်ကြသည်အထိ သူ့လက်ရာ လူကြိုက်များ၏။

သူ့အား ကောလိပ်စိန်ဟု အဘယ်ကြောင့် ခေါ်ကြသည်ကို ကျွန်တော် မသိခဲ့။ သူ့ဆိုင်မှာ ကောလိပ်စိန် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ဟု ဆိုင်းဘုတ် တပ်ထားလို့လည်း မဟုတ်။ သူ့ဆိုင်မှာ ဘာနာမည်မျှ ပေးမထားပေ။ သို့သော် သူ့ရောက်လာကတည်းက သူ့အား ယခင်က သိခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်တို့ အရပ်သားအချို့က စတင်ခေါ်ကြဟန်တူသည်။ တရုတ်မ ကောလိပ်စိန်နှင့် ကောလိပ်စိန် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ဟု...။

သူ့ဆိုင်ရောက်လာပြီး တယ်မကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဖောက်သည်ဖြစ်သွား၍ လူချင်းရင်းနှီးသည်၌ ကောလိပ်စိန်ဟု ဘာကြောင့်ခေါ်ကြသနည်း၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဒီနာမည်ပေးထား လို့လား မေးတော့ ...။

“ဟဲ့... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါ မသိပါဘူးဟယ်၊ နင်တို့ ဗမာတွေက ငါ့ကို ဒီလိုခေါ်ကြတာပဲ၊ ကောလိပ်စိန်ဆိုတာ ဘာမှန်းလဲ၊ ငါမသိပါဘူး” ဟု ပြောဖူးပါသည်။ သူသည် တရုတ်လို နည်းနည်းမှမပဲ၊ ဗမာလို ပီပီသသကြီး ပြောတတ်ပါသည်။ နောက်မှ ကျွန်တော် သိရသည်မှာ သူသည် ကမာရွတ်မွေး၊ ကမာရွတ်ကြီး သူ့လင် တရုတ်အစစ်ကြီးက ချမ်းသာသည်။ ကမာရွတ်မှာပဲ ရှိနေသည်။ သို့သော် ကောလိပ်စိန်၏ ဝါသနာမှာ ဗမာယောက်ျား သူ့ထက်ငယ်လေးတွေနှင့် နောက်မီးလင်းတတ်၍ သူ့လင်ကြီးက ပ,ထုတ်လိုက်သည်။ တရုတ်အသိုင်း အဝန်းမှ ဝိုင်းကြည့်ပစ်လိုက်သည် (ထို့ကြောင့် သူကလည်း တရုတ်အဝတ်

ကို ပုလိက်ပြီး ဗမာလိုဝတ်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်) သူ့လက်ခွဲတော် တရုတ်
ဘိန်းစားကြီးနှစ်ယောက်သာ နောက်တော်က ပါခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ရောက်တော့ သူ့နာမည်က တာစား
ပါသည်။ သူ့ဆိုင်က ပေါ်ပြုလာဖြစ်၍ ဟိုနှစ်ဆိုင်ကိုပင် ကောလိပ်စိန်
ဆိုင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ဆိုင်၊ အနောက်ဘက်ဆိုင် သို့မဟုတ် ဟိုဘက်ကဆိုင်
ဒီဘက်ကဆိုင်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြပါသည်။

သူ့ဆိုင်သည် မဒမတိုင် မြေစိုက်အိမ်ဖြစ်၍ လမ်းဘေးမြောင်းကို
ခွဆောက်ထားရာ ထိုမြောင်း၏ တောင်ဘက် ကရင်သင်္ချိုင်းဟောင်း
မြေတွင် တစ်ခန်းယူ၍ အဆင့်ထိုးကာ သူတို့လင်မယားအိပ်ခန်း၊ ဟို
တရုတ်ဘိန်းစားကြီး နှစ်ယောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်သိမ်းစားပွဲ
တွေဆက်အိပ်ပေ။ ကောလိပ်စိန်တွင် သားသမီးမရှိပါ။ အမြဲမ ဖြစ်ဟန်
တူပါသည်။ သူတို့လင်မယားနှင့် အမှုထမ်း တရုတ်ကြီးနှစ်ယောက်သာ
အေးချမ်းစွာလုပ်ကိုင်ရောင်းချနေကြလျက် သည်အရပ်ရောက်မှ စီးပွား
လည်း တက်ဟန်တူပါသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဦးလူလေး၏ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဘုရားဆွမ်းတော်
ကြီးတင် ပွဲတော်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ဦးလူလေး၏
အိမ်နောက်ဖေးကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူရှိသည်။
သူတို့သုဘရာဇာများ၏ ဘုရားဖြစ်သည်။ ယင်းဘုရားပွဲကို တစ်နှစ်လျှင်
တစ်ခါ (ထိုစဉ်က) ကျင်းပမြဲဖြစ်ရာ ထိုခေတ် ထိုအခါက ကြည့်မြင်တိုင်
စမ်းချောင်းရပ်မှာ သူ့ဘုရားပွဲလောက် စည်တာ မရှိချေ။ သူ့လောက်
လှူနိုင်သူလည်း မရှိပေ။ သူ့ဘုရားပွဲမှာ အာဝါဒေးပါသည်။ အစိမ်း
အနီ၊ သေနတ်ပစ်၊ လက်ပေါက်၊ အန်စာတုံး၊ ဂျူးဂျူးကျ၊ မြေကပ်ထီ
စသည့် လောင်းကစားပွဲများ အမိန့်ရ ကျင်းပသည်။ စမ်းချောင်းထိပ်
ပုလိပ်လက်ပြတိုင်မှသည် ညောင်တုန်းလမ်းထိ သူ့ပွဲခင်း ရှည်သည်။

စင်စစ် ဦးလူလေးသည် သုဘရာဇာမျိုးရိုး မဟုတ်ပေ။ ကာလ သား လူလည်က သုဘရာဇာ၏ သမီးကိုယူ၍ သူဌေးလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ကြင်ဆွေရ၊ လောကကြီးမှာ ငွေရှိပြီးတာပဲကွာ၊ ဘယ်သူက ဘာပြောနေနေ၊ ကဲ ... ခု ငါလုပ်ချင်တာ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားကွ၊ အလကား လူတွေက နားမလည်ကြလို့ စလွှာလရယ်၊ သုဘရာဇာရယ် လုပ်နေကြတာ၊ စင်စစ်တော့ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော ဓာတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ အနတ္တကောင် တွေချည်း မဟုတ်ပါလားကွာ၊ လူဟာ လူပါပဲကွ”

ဤအယူအဆကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သဘောပေါက်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်မှာ ကျွေးတာမွေးတာကို ကျွန်တော် စားသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ သို့သော် များစွာသော လူတို့မူကား ဤသို့ မဝံ့ရဲကြချေ။ ထို့ကြောင့် ဦးလူလေး၏ ဤဘုရားပွဲအလှူ၌ “ကျွန်တော်တို့ လက်နဲ့လုံးဝမထိပါ ဘူး၊ ဒံပေါက်ဆိုင်က ကုလားများကိုယ်တိုင် သူတို့ပန်းကန်ခွက်ယောက် များနဲ့ သူတို့ဟာသူတို့ ပြင်ဆင်ပေးပါလိမ့်မယ်” ဟု ကြေညာရ၏။

ဒီတော့ လာလိုက်ကြတဲ့ အရပ်ထဲက လူကြီးလူကောင်းတွေ ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေရောပေါ့ခင်ဗျာ။ လာမှာပေါ့၊ ဦးလူကလေးအလှူက ဒံပေါက်အဝကျွေးပြီး အိုက်စစ်ရင် တစ်ခွက်စီပေးသေးသည့်ပြင် တောင် ဆုပ်လောက်ရှည်တဲ့ စပါယ်ရှယ်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးတွေမှာ ဂျပန် ငါး ဒေါ်လာတန်ငွေစက္ကူကြီးတွေကလည်း ပတ်ထားသေးကိုးဗျ။ ဟတ်ဟား ဒီတုန်းက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှ ဆင့်အစိတ် ၃၀ ရယ်၊ ကူးဝါး စီးကရက်က ၂၀ လိပ်ဝင်တစ်ဘူးကို ဝမ်းဒေါ်လာ သို့မဟုတ် တစ်ကျပ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့အိမ်မှာ စားစားသောက်သောက်လည်း

နေတယ်။ ဦးလူကလေးကတော် ဒေါ်နှင်းပွင့်နဲ့လည်း ခင်၊ သူတို့သား
လှရွှေဆိုတာနဲ့လည်း ဖင်ပုတ်ခေါင်းပုတ်နေတော့ ဒီဆေးလိပ်မျိုး ၁၀
လိပ်လောက်တော့ ရအောင်ဆွဲလိုက်တာပေါ့ဗျ။ ဟား ... ဟား။

ကဲ ဒါတွေထားတော့။ ဒီဘုရားပွဲတော်အပြီးမှာ ကောလိပ်စိန်တို့
ဇာတ်လမ်းဝင်ပါရောခင်ဗျ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ သူ့လင် ကိုမောင်စိမ်ဟာ
အရက်သာသိပ်မသောက်တယ်။ လောင်းကစားတော့ ဝါသနာပြင်းလှ
ချည့်။ ပွဲတော်မှာ တော်တော်ရုံးလိုက်တော့ လင်မယားရန်ဖြစ်ကြပါရော
ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုစိမ်မောင်ဟာ စိတ်ကောက်ပြီး သူ၏ဇာတိဌာနေ နတ်
ပုတီးမြေသို့ ပြန်သွားသတဲ့။

ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူ့အဖြစ်တင်ရမည်နည်း။ ဒီကောလိပ်စိန်ဆိုတဲ့
မိန်းမက ညအိပ်ဖော်မရှိရင် တစ်လပြည့်အောင် မနေနိုင်တဲ့ တရုတ်မ
ကလား။ တယ်မကြာပါဘူး။ မုန့်လက်ဆောင်းကုန်းက အသားညိုညို၊
ဆံပင်ကောက်ကောက် ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းဆက်
ပေါင်းဖက်ပြန်ပါကရောလား။ ဒီကောင်လေးက အသက်အစိတ်လောက်
ရှိမယ်။ ကျွန်တော့်ထက် နည်းနည်းကြီးတယ်။ လူ့ကြမ်းပိုးတေလေ
ကလေးကလား။ ကောလိပ်စိန်လိုဟာရတော့ သူ ထီပေါက်တော့တာ
ပေါ့။ ကောင်းကောင်းစားရတယ်။ ကောင်းကောင်း ဝတ်ရတယ်။ ကောင်း
ကောင်းအိပ်ရတယ်။ ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလိုဘူး။ လောကနိဗ္ဗာန်ပဲ။
ကောလိပ်စိန် ဆန္ဒကလည်း နေ့မှာဆိုင်တွင် မရှိချင်နေပါစေ။ ညအိပ်
ချိန် ပြန်လာရင်တော်ပြီ။

ဟိုတရုတ်ဘိန်းစားကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့သခင်မ အိပ်ဖော်
အရေးတွင် ဘာမျှဝင်မရွပ်ကြပေ။ သူတို့သခင်မအကြောင်းကို သူတို့
သခင်ကြီး လက်ထဲကတည်းက နောကျေနေပြီးသားဟန်ရှိပါ၏။ သူတို့
နှစ်ယောက်ကလည်း ဤမှာဘက်တွင်မလိုလားသော ဘိန်းစားကြီးများ။

အဲသည်နောက် ကောင်လေးနာမည်က တင့်မောင်တဲ့။ ဒီတင့်မောင်
လေးနဲ့ ကောလိပ်စိန်ဟာ တင့်တင့်တယ်တယ်ပဲ နေကြပါတယ်။ သို့သော်
သုံးလလောက်ပဲကြာမယ် ထင်ပါရဲ့။ နတ်ပုတီးက ကိုဇိမ်မောင်ပြန်လာ
ပြီး လင်ကြီးနဲ့လင်ငယ် (တကယ့်မိုက်ခဲတွေလား ခင်ဗျာ) ဘေးချင်းယှဉ်
ခုတ်လိုက်ကြတာ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ဒဏ်ရာတူတူ ရတယ်။ နှစ်ယောက်
စလုံးပဲ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် တရားခံနဲ့ တရားလို ဖြစ်ကြပြီး ထောင်
တစ်နှစ်စီပဲ ကျသွားကြတယ်ခင်ဗျာ။

အဲဒီလင်နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်တာမှာ ကောလိပ်စိန်ဟာ
စိတ်နှလုံးထိခိုက်တဲ့ အမူအရာမရှိဘူး။ အဲစိတ်ရှုပ်တဲ့ ဦးနှောက်ခြောက်တဲ့
ပုံသဏ္ဍာန်တော့ ပေါ်သပေါ့လေ။ ဒါလည်း တယ်မကြာပါဘူး။ ဒီကောင်
တွေ အမူမပြီးခင်လောက်ပဲ။ သူက ကြားက သက်သေပါနေရလို့။ အ...
နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်လည်းကျသွားရော သူ့မှာ ဘာမျှမဖြစ်သလိုပဲ။

ကဲ ... စာရှုသူ တွေးထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ။ ဟိုမောင်များ
ထောင်ကျသွားပြီး တစ်လမရှိခင်မှာပဲ ဘယ်ကဘယ်လို ရှာဖွေတွေ့လာ
ပြန်တယ် မသိပါဘူး။ ဗမာလင်ကလေးတစ်ကောင် သူ့ဆီရောက်လာပြန်
တယ်။ သည်ကောင်လေးက ကျွန်တော့်အသက်လောက်ပဲရှိမယ်ဆိုတော့
ကောလိပ်စိန်ထက် ၁၀ နှစ်လောက်ငယ်မယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီး
ငယ်ငယ် ကောလိပ်စိန်နဲ့ ရဖူးတဲ့လူဆိုရင်ဖြင့် သူ့ကို စွဲမက်သွားကြတာ
ချည်းပဲတဲ့။ ဟိုထောင်ကျသွားတဲ့ မောင်နှစ်ယောက်က ပြောပြသတဲ့။

နို့ပြီး ကောလိပ်စိန် ရွေးချယ်ပြီးယူတဲ့ လူတွေပုံသဏ္ဍာန်ကလည်း
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ခပ်ဆင်ဆင်တွေဗျ။ သိပ်ပြီး ကာယဗလ
ကောင်းသူတွေ မဟုတ်ကြသော်လည်း တင်ချပ်ချပ်၊ ခါးသိမ်သိမ်
ရင်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ကျွဲချိုလိမ် လူနံပိန်ဆိုတဲ့ဟာမျိုးတွေ။

အဲဒီတတိယကောင်လေးနာမည်က ဘထိုက်တဲ့။ ရုပ်ရည်ကလေး

ကလည်း သနားကမား၊ အသက်ကလည်း ၁၀ နှစ်လောက် ကွာတယ် ဆိုတော့ သူ ကောလိပ်စိန်နဲ့ ညားရတာ ရှက်ဟန်တူပါရဲ့။ ဆိုင်မှာရှိလည်း သိပ်ပြီး အပြင်မထွက်လှဘူး။ ဖိနပ်ချုပ်သင်နေတယ် ဆိုလားပဲ။ မနက် ထမင်းစားပြီးသွားတယ်။ ညမှာ မှာ ပြန်လာလေ့ ရှိတယ်။

ကောလိပ်စိန်ဟာ အရင်လင်ကြီးလက်ထဲတုန်းက ပိုးစုန်းကြူးမ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ အခု ဗမာလင်ကလေးတွေနဲ့ကျတော့ သူ့စိတ်ကြိုက် ပြည့်လို့ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ တစ်လင်လက်ထဲမှာ နောက်တစ်လင် ဖောက် တယ် မရှိဘူးခင်ဗျာ။ အင်မတန် မှန်ကန်တည်ငြိမ်တာကပဲ။ ဒီလိုနဲ့ မောင်ဘထိုက်ကလေးနဲ့ ပေါင်းသင်းလာလိုက်တာ ဦးလူလေး ပွဲတော် ကြီး တစ်ပတ်လည်ပြန်ရော။ အဲဒီပွဲတော်ကြီးကျတော့ ဦးလူလေးဟာ ဆေးပေါ့လိပ်တွေမှာ ငါးဒေါ်လာတန်တွေမဟုတ်တော့ဘဲ ၁၀ တန်၊ ထောင်မလဲ သဲကော်တွေ ပတ်တယ်။ ကျွန်တော်က မနှစ်ကလို့ပဲ ၁၀ လိပ် လောက် ရလိုက်တာပဲ။

ဟော အဲဒီပွဲတော်ကြီးအပြီး လေးလလောက်အကြာမှာ ဟိုမောင် နှစ်ယောက် ထောင်က လွတ်လာတယ်။ တယ်မိုက်တဲ့လူတွေပဲ ကောလိပ် စိန်ရဲ့ လက်ရှိလင်ကလေးကို ခုတ်မယ်ထစ်မယ် လုပ်ကြပြန်ရော။ မောင်ဘထိုက်ကလေးကတော့ သူတို့လို ခုတ်ဝံ့ထစ်ဝံ့ သတ္တိ မရှိရှာဘူး။ ဒီတော့ ကောလိပ်စိန်မှာ အကြံရကျပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အရပ်ထဲမှာ သြဇာတိက္ကမအရှိဆုံး ကာလသားခေါင်းဆီကို လာတယ်။ သူပြဿနာကို ပုံအပ်တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ကာလသားခေါင်းကြီးဟာ သူ့လင်သုံး ယောက်စလုံးကို ခေါ်ပြီးပြောတယ်။

“မင်းတို့ဟာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ခုတ်ထစ်နေကြရင် သေတဲ့ ကောင်ကသေ၊ ကြီးစင်တက်တဲ့ကောင်ကတက်၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ ကောင်က ရ၊ ထောင်ကျတဲ့ကောင်ကကျနဲ့ မင်းတို့မှာ အကျိုးမဲ့ ဒုက္ခရောက်ကြပြီး

ကောလိပ်စိန်မှာတော့ စတုတ္ထလင်တစ်ယောက်ရရှိပဲ ရှိတော့တယ်”

သည်တော့ ဖိမ်မောင်က “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေး ပြော
တာ မှန်တယ်”

လင်လတ် တင့်မောင်က “ဒီတော့ ဦးလေးက ဘယ်လိုလုပ်စေ
ချင်သလဲ ...”

“မင်းတို့ ငါ့စကားနားထောင်မယ်ဆိုရင်၊ ဟေ့ ဖိမ်မောင်နဲ့
တင့်မောင်၊ မင်းတို့လည်း ဖဲသမားတွေပဲကွာ၊ ကိုးမီးနဲ့ တစ်လက်တည်း
အပြတ်ရှင်းလိုက်ကြ၊ ဟေ့ ... ဘထိုက် မင်းလည်း လိုက်နာရမယ်...”

“လိုက်နာပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

ဖိမ်မောင်က “ဒီတော့ ဟိုဟာမသဘောက ဘယ်လိုနေဦးမလဲ”

“အို ... သူ့အမှု ငါ့အပ်ထားတာကွ၊ ငါ့စကား နားထောင်ရမှာပဲ၊
မင်းတို့ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စ အခုပဲ ငါ့အိမ်မှာ ရှင်းလိုက်မယ်၊
ဟေ့ တင့်မောင် ဘယ်နှယ်လဲကွ”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“ဖိမ်မောင်ကော ...”

“ငွေပိုတောင် ဆောင်းလိုက်ချင်သေး ...”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် သွားဘထိုက် ကောလိပ်စိန်ကို ခေါ်ချေ၊ သူ့
ရှေ့မှာပဲ လုပ်ကြစို့ ...”

မကြာမီ ကောလိပ်စိန် ရောက်လာသည်။ ကာလသားခေါင်းကြီး
က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ သဘောတူပါသည်ဟု ခေါင်းညိတ်
သည်။

ကာလသားခေါင်းကြီးက သူ့အိမ်တွင်အသင့်ရှိသော ဖဲထုပ်ကို
ထုတ်၍ ကုလားဖန်ထိုးလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ကောလိပ်စိန်လင်
ကြီးငယ်အလိုက် ထိုင်စေသည်။ အကြီးဆုံးကို လက်ထိပ်၊ အလတ်ကို

လက်လယ်၊ အငယ်ကို လက်သန်း၊ ချိုးအိမ်က ထားလိုက်သည်။

သူသည် ဖဲထုပ်ကို နှပ်ကြောင်းပေးပြီး အငယ်ဆုံးလင်ကလေး ဘထိုက်ရှေ့ ချလိုက်သည်။ ဘထိုက်က နှပ်ကြောင်းအတိုင်း ချိုးလိုက် ပြီး သုံးချပ်စီ ဝေလိုက်သည်။

ဘထိုက်က ဖဲသမားမဟုတ်မူ၍ ဖဲကို သေချာစွာကြည့်မနေဘဲ လှန်ချလိုက်ရာ တွဲ ... ခုနစ်ပွင့်။

ကောလိပ်စိန်က ကာလသားကြီး နောက်မှနေ၍ စိတ်အေး သက်သာစွာ ကြည့်နေသည်။

ဖဲသမားများဖြစ်ကြကုန်သော ဖိမ်မောင်နှင့် တင့်မောင်ကား သေချာစွာ ပွတ်သပ်ကြည့်နေသည်။

ဖိမ်မောင်မှာ ၁၀ ဆင် ဘေးသုံးဖြစ်နေ၍ ခြောက်၊ ခွန်၊ ရှစ် တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်သဖြင့် 'ပြည့်ဟယ်' ဆိုပြီး ဆွဲချလိုက်ရာ ချက်တစ်ခုမျှမပါဘဲ ခြောက်။

တင့်မောင်မှာကား ကုလားနှစ်ကောင် ဘေးစိပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ဖဲရာ ပါရစေဆိုရာ ကာလသားခေါင်းကြီးက ...

“ငါ့လခွေး ... ကြာအောင်ကွာ၊ ဒီဖဲ ဒီဖဲပဲဟာ ရိုက်သာချလိုက်” ဆိုသဖြင့် ...

“ချက်တစ်ခုပဲပါကွာ” ဆိုပြီး တီးလိုက်ရာ ...

“ကိုး”

စင်စစ် ကောလိပ်စိန်သည် ဤလင်သုံးယောက်အနက် တင့်မောင် ကို အစွဲမက်ဆုံးဖြစ်နေ၍ ကျုပ်တို့ကာလသားခေါင်း သူတော်ကောင်း ကြီးအား ၄၅၀၀ ပေးထားခြင်းဖြင့် အလယ်လူ ထင်လင်းစွာ မင်းဖြစ် သွားတော့သတည်း။

ပုဂ္ဂိုလ်များ

■ သော်တာဆွေ

“ဟောဒီမှာ မပြဲရေ၊ နင် ရန်ကုန်က ရောက်တယ်ဆိုလို့ မိကြည် ရယ် လာနေတယ်”

ကျွန်တော့်ဇနီး မေအား သူတို့အိမ်သားများက ငယ်ငယ်က တဖြည်းဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတွေ ‘မပြဲ’ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား သည် ယခုလို နေရာသီတွင် ကမ္ဘောဇဌာနီ မောရမ်းပြည်တက်၍ အေးရိပ် ခိုလှေ့ရုံရာ မှတ်မှတ်ရရ ယခုစာရေးချိန်အထိ နောက်ဆုံးအခေါက်သည် ၁၉၈၀ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ ဖဆပလခေတ်က ရှမ်းပြည်နယ် ဝန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဦးတင်ကိုကိုက တောင်ကြီး မြို့မှာ အမဲသားလိုင်စင် ရထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အမဲသားဆိုင် အားလုံးအား ကျွန်တော်လိုချင်သမျှ ပေးရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည် နှင့် ကျွန်တော်ကလည်း အသားစားသရဲတဲ့ကောင်ပဲ။ နွားတစ်ကောင်လုံး ထွက်သမျှ လျှာကနေ အမြီးအထိ၊ တစ်နေ့ တစ်မျိုးတစ်မျိုး ယူစားနေရာ ထိုနေ့မှ နွားဝမ်းတွင်းအချင်းရသဖြင့် ၎င်းအချင်းပြုတ်ရယ်၊ အီကုတ်နှင့် ဆူးပုတ်ရွက်ကြော်ရယ်၊ မြေပဲဆားလှော်ထောင်းနှင့် ငါးဖိနပ်ကြော်ဆီပြန် ချက်ရယ်၊ ကြည့်စမ်း တက်စာတွေချည်းပဲ။ အဲဒါတွေ ရှမ်းဆန် စေးစေး

မွေးမွေးနှင့် အားရပါးရလွေးပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်သား ဝမ်းပုံခြံ့၍ အိပ်ရာထဲ မှေးနေတုန်း ကျွန်တော့်မရိုးထံမှ အထက်ပါအသံ ကြားလိုက်ရတော့ အခြားသူဆိုလျှင် မနက်ထမင်းစားပြီး မိန်းမတော့ ဖီလင်အောက်တယ်လို့ ကျွဲမြီးတိုစရာပေါ့။ သို့သော် 'မိကြည်'ဟု ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော့်ဇနီးသည် အိပ်ရာထဲမှ ငေါက်ခနဲ ထတဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ အပြေးအလွှား ဆင်းသွားပါ၏။

အနီမိကြည်သည် ဘာမိကြည်မို့နည်း။ ဤမိကြည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ ဆယ့်လေးငါးနှစ် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ထိုနှစ်နေရာသီ ကျွန်တော်တို့လင်မယား တောင်ကြီးအိမ်တွင်ရှိနေစဉ် တစ်နေ့သော နံနက်စာကို အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားကြပါသည်။ ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း လောက်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ ဝမ်းပုံကြီးမြို့ကာ တုံးလုံးလဲ့လျက် တောင်စခန်းမြို့၏ နေရာသီအရသာကို ဖိမ်နှင့်မိန်းမတုန်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှ တောင်ပိုင်းရှမ်းကုန်းမြင့်သံဝဲဝဲနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်အပြင် ကလေးသံတွေ စီညံစီညံ ကြားကြရ၍ ကျွန်တော့်မရိုးများအိမ်မှာလည်း ကလေးမြေးငယ် မရှိသဖြင့် ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထကြည့်တော့ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ ချို့တဲ့ရှာသော အရပ်ပုကွကွ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်များကို မသေမသပ် ထုံးပတ်ထားပြီး သူ့မျက်နှာ ပြားပြားခွက်ခွက်ကြီးမှာ နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးက အစွမ်းကုန်ပြုံးလျက် သူ့လက်ထဲက နေကြာစေ့ထုပ်တွေ ကျွန်တော့်မရိုးအငယ် မဂျူးအား လှမ်းပေးလျက် ...

“ရန်ကုန်က အစ်မလာတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ နေကြာစေ့လှော်ယူလာတယ် အစ်မ၊ နို့ပြီး မမတင်ကံ အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်တယ်၊ နှင့်ကလေးတွေပါ သွားစားချေဆိုလို့ ကျွန်မကလေးတွေ ခေါ်လာခဲ့တယ်”

သူခေါ်လာတဲ့ကလေးများမှာ သူတို့ခြေထောက်ပေါ် သူတို့ရပ်နိုင် တာက သုံးယောက်၊ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ။ သူ့ကျောကုန်းမှာ လွယ်လာတာက လသားကလေးတစ်ယောက်။ ကျားမှန်း၊ မမှန်း ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အဲ ... ကောင်လေးသုံးယောက်က ရုပ်သုံးမျိုးဗျ။ အကြီးဆုံးက မျက်စိအစ်အစ်၊ အသားဝါဝါ၊ အရပ်ခပ်ပုပု၊ အသက် ၁၀ နှစ်လောက် ထင်ပါ။ အလတ်က အသားမည်းမည်း၊ ဆံပင်ကောက် ကောက်နှင့် ထွားလည်းထွားတယ်။ နံပါတ် ၃ ကတော့ အသားနီစပ်စပ်၊ မျက်လုံးပြာညိုညို၊ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်လေးနှင့်။

သည်မိန်းမဟာ သူခေါ်လာခဲ့တဲ့ ကလေးသုံးယောက်ကို ကျွေးမွေး ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တဲ့နောက် ဒေသထုံးစံ နို့စို့ကလေး ကျောပိုးမပျက် အိမ်မှာရှိတဲ့ အိုးတွေ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ သိမ်းကျုံးဆေးရင်း ကျွန်တော်ဇနီး၊ မရီးတို့နှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုနေတာ ကျွန်တော် ကြားရတယ်။

“သူကလေး ကျွန်မ အရင်လင်တွေနဲ့ မွေးတဲ့ကလေးတွေကို မကြည့်ဖြူဘူးတဲ့၊ ရော ... သူ စားဖို့သောက်ဖို့ရော၊ ကလေးတွေအတွက် ပါ ကျွန်မရှာကျွေးနေတဲ့ဥစ္စာ။ သူက ခုလို မကြည့်ဖြူဘူးဆိုတော့ ခက် သားပဲ၊ ပြီးတော့ သူက ပြောသေးတယ်။ နင့်ကလေးတွေ ဘုရားဖြူရွာက ခရစ်ယာန်မိဘမဲ့ကျောင်း သွားပို့ထား။ ဒီကလေးတွေမရှိမှ နင့်ကို ဆက် ပေါင်းနိုင်မယ်တဲ့၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ အစ်မရယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ထောင် ကလေးကို သာသာယာယာ၊ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ ရှိစေချင်လို့ မောတယ်။ ပန်းတယ် သဘောမထားဘဲ ကျွန်မ အလုပ် ဒီလောက် လုပ်နေတာပေါ့။ ဒါကို ကလေးတွေ တခြားပို့ပစ်ရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ ဒါကြောင့် ‘ငါ့ကလေးတွေ ငါမပစ်နိုင်ဘူး၊ နင် မနေနိုင်ချင်လည်း သွား တော့’လို့ ပြောလိုက်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ခု နင့်ယောက်ျား အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

သူ့ကျောပေါ်က ကလေးပြု၍ ...

“ဒီအထုပ်ထားပြီးသွားတာ တစ်လလောက်ရှိပြီလေ။ သွားပါစေ အစ်မရယ်။ သူရှိလည်း ကျွန်မဟာကျွန်မ ရှာစားရတာပဲ။ ဟော ... အခုဆိုရင် သူ့ဆေးခြောက်ဖိုး၊ အရက်ဖိုး သက်သာလို့ ဘဲမငါးကောင် တောင် ဝယ်ထားတာ အခု ဥနေပြီ။ အစ်မစားချင်ရင် ယူလာပေးမယ် လေ”

“နေပါစေဟယ်၊ နင့်မလည်း လင်တစ်ယောက် ရတိုင်း ရတိုင်း ကလေးတစ်ယောက် တစ်ယောက် အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့တာပဲ။ အေးလေ နောက်ထပ် လင်မယူဘဲ ကိုယ့်ဘာကိုယ် အေးအေးနေဖို့ စိတ်ကူးပေါ့။ နင့်အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး၊ အခက်အခဲ ရှိရင်လည်း တို့ကို တိုင်ပင်ပေါ့ဟယ်”

သို့ဖြင့် အခြားစကားစမြည်များပြောကြ၍ ထိုအမျိုးသမီးပြန်သွား တော့မှ ကျွန်တော် နေ့လယ်စာ ကော်ဖီသောက်ရန် မီးဖိုဆောင်ဆင်း ခဲ့တော့ လှေကားထစ်တွင် ယှဉ်ထိုင်နေကြသော ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် မရီး အား ...

“ခုနလာတာ ဘယ်သူတုံး”

မေက “မမတင်တို့ရုံးက ဆွီပါမိကြည်လေ”

“သူ့မြင်ရတာ ငါတိရစ္ဆာန်ရုံထဲက လူဝံမ သွားသတိရသကွာ”

“အောင်မယ် ... မောင်ကသာ အဲလိုပြော၊ မိကြည်က အလွန် စွံတာ။ အခု လင်လေးယောက်တောင် ရပြီးပြီတော့”

“ဟောဗျ ... ခုန သူနဲ့ပါလာတာ သူ့ကလေးတွေပေါ့၊ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက်လည်း မတူဘူး”

ဤတွင် မဂျူးက ပြုံးစိစိနှင့် “တူနိုင်ပါ့မလား ကိုဆွေရဲ့၊ ကလေး

လေးယောက်ကို လင်တစ်ယောက်စီနဲ့ မွေးထားတာပဲ။ ပထမဦးဆုံး
ယောက်ျားက တရုတ်၊ ဒုတိယက ကပ္ပလီ၊ တတိယက အင်ဂလိုခေါ်တဲ့
ဂေါ်ရာစပ်၊ စတုတ္ထက သူ့ကျောလွယ်ထားတဲ့ သမီးလေးအဖေက
ကုလား”

“ဟယ် ... တယ်လည်း စုံလိုက်ပါလား”

“ဒါပေမဲ့ မိကြည်က လင်ကံဆိုးရှာတယ် ကိုဆွေ၊ အခုလို လင်
အဆက်ဆက်ယူရတာလည်း သူ့ကိုယ်ကျင့်က လော်လီဖောက်ပြားလို့
မဟုတ်ပါဘူး။ မိကြည်ဟာ သူ့လင်တွေကို အိမ်ဦးနတ်တင် ချစ်ချစ်
ခင်ခင်နဲ့ လိုလေသေးမရှိအောင် ကျွေးမွေးပြုစုရှာတယ်။ တစ်ယောက်
ဆိုရင် ဘိန်းရှူတတ်လို့ ဘိန်းဖိုးပေးထားရတယ်။ ကပ္ပလီကျတော့
အရက်၊ ဂေါ်ရာစပ်က ဖဲနဲ့အရက်၊ အခု နောက်ဆုံးဟာက ဂန်ဂျာနဲ့
ကစော်။ အဲသလို သူ့လင်တွေက အကျင့်ကောင်းလေးတွေ ကိုယ်စီ
ပါကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိကြည်က ဘယ်တော့မှ မငြူစုဘူး။ သူ့လင်တွေ
ဆန္ဒကို အလုပ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ငွေရအောင်ရှာပြီး ဖြည့်ဆည်းတယ်။ အစား
အသောက်ဆို လူမျိုးအလိုက် သူ့လင်တွေကြိုက်တဲ့ ထမင်းဟင်းကို
ချက်တယ်။ ဒါတောင် သူ့ကောင်တွေက ကွန်းထောက်စခန်းအဖြစ်သာ
သဘောထားပြီး အချိန်တန်တော့ သားတစ်ကောင်စီ ပေးထားခဲ့ပြီး သူတို့
ခရီး သူတို့ဆက်ကြတာပဲ။ မိကြည်မှာသာ ဒီလင်တွေရဲ့ အချစ်စုဘူး
ဖြစ်တဲ့ ကလေးလေးယောက်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရော၊ ဒါပေမဲ့ မိကြည် ရင်ထဲမှာ
အသည်းကွဲပြီး ဆွေးမြည့်နေတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မရှိတူး။ ခုမြင်တဲ့အတိုင်း
ပဲ လုပ်မြဲကိုင်မြဲ ရှာဖွေမြဲပဲ”

“သူ ဘာတွေလုပ်သလဲ”

“အောင်မယ်လေး စုံနေတာပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံမိန်းမ တတ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ မမတင်တို့ရုံးမှာ မနက်ရုံးဖွင့်ခါနီးနဲ့ ညနေရုံးဆင်းပြီးမှာ

တံခါးတွေ ဖွင့်ရပိတ်ရတယ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတယ်၊ နေ့လယ်ခင်းမှာ မြို့လယ်က ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ အသုပ်စုံနဲ့ သားကူရောင်းတယ်၊ ညရပ်ရှင်ရုံတွေမှာ နေကြာစေ၊ မြေပဲလှော်၊ ပဲလှော်ရောင်းတယ်၊ အဲ ... သူ့အိမ်မှာ သူ့သားတွေနဲ့ မပြတ်ရောင်းတာကတော့ တောအရက်ပဲ။ မြည်းစရာအကြော်အလှော်နဲ့ အဲဒါတွေ လုပ်ရတာ။ ကိုဆွေ စဉ်းစားကြည့်။ ညအိပ်ချိန်ကလွဲပြီး သူ့လက်နဲ့ အလုပ်နဲ့ ပြတ်ရတယ်မရှိဘူး။”

“အေး ... ဟုတ်မှာပဲ”

“နောက်ပြီး မိကြည်မှာ စိတ်ကောင်းတစ်ခုရှိတယ်။ သူများကို သနားတတ်တယ်၊ ကြင်နာတတ်တယ်၊ ဒီအဖွဲ့ကလေး လေးယောက်ကို သေလုမြောပါး ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရတဲ့ထဲက ခြေထောက်နှစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ ဒုက္ခိတ ကုလားအဘိုးအိုတစ်ယောက်နဲ့ ဆယ့်လေးငါးနှစ်သား မိဘမဲ့သားလေးတစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးထားလိုက်သေးသတော့၊ အဲဒီမှာ တစ်ခါတော့ သူ့မွေးစားသားလေးက သူ့ရှိရာမဲ့စ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေ ခိုးပြေးပါလေရာ။ အဲဒါလည်း မိကြည်က မဖြူပေါင်၊ ဒီအကြောင်း ပြောပြပြီး ကျွန်မမှာ အခိုးခံရဖို့ ဇာတာပါလို့ ထင်ပါရဲ့ အစ်မရယ်တဲ့၊ ကျွန်မမှာ ဒီလိုအခိုးခံရတာတွေ ရှိနေပါပြီတဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ သူက အိမ်မှာ နေရတဲ့အချိန်ကိုမရှိတော့ မကြာခဏ အခိုးခံရတယ်။ သူ့နေတဲ့ရပ်ကွက်က လူတန်းစားကလည်း ကြည့်ဦးလေ။ သင်္ချိုင်းမို့ခိုနေကြတဲ့ အရက်သမား၊ ဘိန်းစား၊ ဖဲသမား၊ အလစ်သုတ်သမားတွေချည်းပဲလေ၊ ဟေ့... နင်တို့ တောင်ကြီးရောက်သခိုက်မှာ မိကြည် အိမ်တော့ ရောက်အောင် သွားလည်ဖို့ ကောင်းသကွ၊ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော့်စနီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး ...

“ဟာ ... နင်ကလည်း သူ့အိမ် သင်္ချိုင်းတွေပတ်လည်ဝိုင်းနေတာများ ပျော်စရာလားဟာ”

“သင်္ချိုင်းတွေက အုတ်တံတိုင်းတွေထဲမှာ သူတို့ဘာသူတို့ ရှိနေတာပဲ။ ဘာဆိုလို့လဲ။ ဘယ်နေရာပဲနေနေ နေတဲ့လူစရိုက်ကို လိုက်ပြီး အခြေအနေက ပြစ်မြဲကွယ်။ ဥပမာကွာ တို့တောင်ပိုင်းက ဟိုကျောင်းဒကာကြီးရဲ့အိမ်ကို ကြည့်ပါလား။ တစ်အိမ်လုံး ကော်တရာ ကပ်စေးနဲ့ကြီးပဲ။ သူတို့အိမ်ကို ဧည့်သည်လာမှာ ကျွေးရ၊ မွေးရမှာကို သိပ်ကြောက်တယ်။ အိမ်သားချင်းလည်း ဖက်လှဲတကင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် မနေကြဘူး။ မှိုင်းလုံး ကော်စောကြီးတွေ အခန်းပြည့်ဟိန်းနေပေမယ့် လူတွေကြည့်လိုက်ရင် မျက်နှာသေလေးတွေနဲ့။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရဘူး။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေတာပဲ။ လူနာ အသက်ထွက်ခါနီးအိမ်လိုပဲ။ အဲဒါ သင်္ချိုင်းကုန်းတွေ အလယ်က ဆင်းရဲသူမ မိကြည်အိမ်နဲ့ ဘယ်လောက်ကွာသလဲဆိုတာ သိစေချင်လို့ နင်တို့ ငါသွားခိုင်းတာ”

မေ့အစ်မ မဂျူးခေါ် ခင်ထားရီသည် ကျောင်းဆရာမဖြစ်၏။ အပြောကောင်း၏။ အသင်အပြုကောင်း၏။ တောင်ကြီး အလက အမှတ် (၃)တွင် သူ့ကိုင်သော အစိုးရစစ် စတုတ္ထတန်းမှာ ၁၆ နှစ်တိုင်တိုင် နှစ်စဉ် တန်းလုံးကျွတ် အောင်ခဲ့သောကြောင့် ၁၉၈၁ ခုနှစ်က ဆရာမိဘ အသင်းက ဂုဏ်ပြုဆုပေးခဲ့ကြောင်း သတင်းစာများတွင် ပါခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့အပြောကောင်းမှုကြောင့် သူ့ကိုပဲ လမ်းပြစေကာ ထိုနှစ်က မိကြည်အိမ် ရောက်သွားခဲ့ပါ၏။ ယင်းမှစ၍ မိကြည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ နွေရာသီ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီး ရောက်ပြီဆိုလျှင် သူက ကျွန်တော်တို့ဆီလာမြဲ။ ထမင်းစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်မြဲ။

ယခု အစက ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မဂျူးက ကျွန်တော်တို့ ရောက်တယ်ကြားလို့ မိကြည်လာတယ်ဆိုတော့ မေသာမက ကျွန်တော် ပါ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ပြီး ...

“မကြည် နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ”

“ကလေးတွေကော”

“အားလုံး ကျန်းမာကြပါတယ်ဆရာ”

မကြည်နှင့် ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မေက ...

“ဟယ် ... မကြည်၊ အလုပ်ပြီးလို့ လာတာလား၊ ငါ မင်းအတွက် ငါးပိရည်ကျိုကောင်းကောင်း ဝယ်ခဲ့တယ်”

“အို ... အားနာစရာကြီး အစ်မရယ်၊ ကျွန်မအစ်မရောက်တယ် ကြားတာနဲ့ ရုံးကအလုပ်တွေ ပြီးပြီးချင်း ဝမ်းသာအားရ လာခဲ့တာ၊ ရော ... အစ်မစားဖို့ နေကြာစေ့ထုပ်”

“မကြည်ကလည်း ဒုက္ခရှာလို့ဟယ်၊ ရော ... ရော ငါးပိထုပ် တစ်ပိသာပဲ ပါခဲ့တယ်”

“အို ... ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်မ ကလေးတွေက ရှမ်းပြည်မွေးပေမယ့် အစ်မကြီးမမမွန် ရှိစဉ်ကတည်းက ငါးပိရည်ကျို ယူယူလာလို့ သူတို့ ခံတွင်းတွေနေကြတာလေ။ သူတို့ကို ငါးပိရည်မွေးမွေးကို စပ်သီးထောင်းနဲ့ ဂေါ်ရခါးညွန့်ပြုတ်ဆိုရင် ဒီပြင် ဟင်းတောင် မလိုဘူး အစ်မရဲ့၊ သူတို့ သိပ်ကြိုက်ကြတာ၊ ဒါနဲ့ အစ်မတို့ မနက်ဖြန်ညနေ ကျွန်မအိမ် ထမင်းစားလာပါလား”

“အို ... နေပါစေဟယ်၊ တို့ ဒီမှာ တစ်လလောက်ကြာဦးမှာ၊ ပြန်ခါနီးမှပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရဲ့၊ အစ်မကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါ၊ ထမင်း မဟုတ်တောင် ချပါတီနဲ့ ကြက်သားဟင်းစားပါ၊ တစ်ခါတလေ အပြောင်းအလဲပေါ့၊ ဆရာဖို့တော့ ဂေါ်ရချို အရက်ကောင်းကောင်း ယူထားလိုက်မယ်”

“အေးလေ ... ဒါဖြင့်လည်း လာခဲ့မယ်၊ ညနေ ၄ နာရီခွဲလောက် ပေါ့။ ဘာမှတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လုပ်မထားနဲ့နော်”

မကြည်မျက်နှာ အလွန်ရွှင်ပျသွားကာ မဂျူးအား ...

“ဒီအစ်မလည်း လိုက်ခဲ့ပါ”

“ငါ မအားဘူး၊ ညနေ ကလေးတွေ ကျူရှင်ရှိနေသေးတယ်”

မေ့အား “အစ်မတို့ မြေးတွေတော့ ခေါ်ခဲ့နော်”

“အေးဟေ့ ... ဒါတော့ သူတို့ထားပစ်ခဲ့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး”

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ ညနေ ၄ နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် ၁၀ နှစ် ၁၂ နှစ်အရွယ် မြေးမနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယားသည် တောင်ကြီးမြို့၏ အနောက်ဘက် နိဗ္ဗာန်ရုပ်ကွက်ခေါ်သော သင်္ချိုင်းများရှိရာသို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး မော်တော်ကားနှင့်မဟုတ်ဘဲ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။ တောင်ကြီးမြို့သည် တောင်နှင့်မြောက် အလျားသာရှည်၍ အရှေ့နှင့်အနောက်က တစ်မိုင်မျှရှိတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နေအိမ်က အရှေ့တောင်ခြေနှင့် နီး၏။

ယခု ဤဝတ္ထု၏ဇာတ်လိုက် မိကြည်၏ သီရိဂေဟာမှာ သူ၏ တတိယမြောက် ကြင်ရာတော် အင်ဂလိုဘားမင်းခေါ် ဂေါ်ရာကပြားက ဘရင်ဂျီဘာသာဝင်ဖြစ်သောကြောင့် ဘရင်ဂျီသင်္ချိုင်းတံတိုင်း အုတ်နံရံအပြင်ဘက်တွင် တစ်ဖက်ဟပ် ကပ်၍ဆောက်ထားသည်။ အရှေ့ဘက်လားသော် နှစ်ခြင်းခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်း၊ တောင်ဘက်လားသော် မြန်မာသင်္ချိုင်း၊ အနောက်ဘက်လားသော် မွတ်စလင်သင်္ချိုင်း ဤသို့လျှင် မိကြည်အိမ်သည် သင်္ချိုင်းလေးမျိုး ဝန်းရံထားပေ၏။

မိကြည်ဂေဟာသည် သင်္ချိုင်းကိုကျောမှီ၍ အိမ်ပြုထားရသော်လည်း တတ်နိုင်သရွေ့ နေချင့်စဖွယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားသည်။ အိမ်ရှေ့နှင့် နံဘေးတွင် သီးပင်၊ ပန်းပင်တွေနှင့် ကြက်၊ ဘဲမွေးမြူ၍ ဘဲကူးဖို့

ရေကန်နှင့်။ သူ့အိမ်ခြေရင်းဘက် လမ်းမကပ်၍ကား ဆိုင်တဲကလေး
ဆောက်ထားသေး၏။ ကလေးသရေစာ မုန့်ပဲဆိုင်။ နို့ပြီး ဆိုင်အတွင်း
ဘက်ဝင်ခဲ့တော့ လူကြီးများအတွက် ချက်အရက် ခွက်ခြင်နှင့်ရောင်း၏။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအခါ မကြည်သည် သူ၏
ဂေါ်ရချိုအရက် ဖောက်သည်တွေနှင့် အလုပ်များနေသည့်ကြားက
ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်လာကာ ...

“ဟော ... အစ်မတို့လာပြီ၊ လာကြ ... လာကြ၊ အိမ်ပေါ်သွား
ကြပါ”

ကျွန်တော်က လက်ကာပြပြီး ...

“နေပေစေ မိကြည်၊ ဒီအောက်မှာပဲ လေတဖြူးဖြူးနဲ့ နေလို့ ကောင်း
တယ်” ဆိုပြီး သူ့ဆိုင်တဲအပြင်မှာ ဖင်ထိုင်ခုံလေးတစ်ခုပေါ် ကျွန်တော်
ထိုင်လိုက်သည်။ သည်တော့ မိကြည်သည် ဖန်ခွက်တစ်ခုနှင့် ပုလင်း
တစ်လုံး ထုတ်ပေး၍ ...

“ဒီမှာ ဆရာဖို့ ကျွန်မ သတ်သတ်ယူထားတာ၊ စပါယ်ရှယ်
ဂေါ်ရချို”

ဂေါ်ရချိုဆိုသည်မှာ တောင်ကြီးမြို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဂေါ်ရခါး
ရွာများမှ ပြောင်း သို့မဟုတ် ဂျုံကိုချက်သော ဂေါ်ရခါးအရက်များကို
ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာမြည်းဖို့တော့ ကြက်ဥတွေရှိတယ်၊ ဘယ်လိုကြော်မလဲ၊
ဟတ်ဖရိုက်လား”

မိကြည်သည် တိုင်းရင်းလူမျိုးဖြစ်သော်လည်း ဂေါ်ရကပြားနှင့်
ညားဖူးသောကြောင့် ဆု၊ ရှိစံ၊ ဟတ်ဘွိုင်၊ ဟတ်ဖရိုက်ဆိုတာကို
နားလည်သူဖြစ်သည်။ နို့ပြီး ပထမဆုံးယောက်ျားက တရုတ်ဖြစ်ခဲ့
ခြင်းကြောင့် တရုတ်စာလည်း ချက်ပြုတ်တတ်သည်။ နောက်ဆုံး

ယောက်ျားက ကုလားဖြစ်သောကြောင့် ကုလားစာလည်း ကျွမ်းကျင်၍ ယခု ကျွန်တော်တို့အတွက် ချပါတီနှင့် ဟင်းကျွေးရန် စီမံနေပါသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်က “ဟေ့ ... မိကြည်၊ အရက်နဲ့မြည်းတာ ဟတ်ဖရိုက် ငါမကြိုက်ဘူးကွာ” ခရမ်းချဉ်သီးတွေလည်း သူ့စားဖိုချောင် မှာ မြင်ရ၍ ...

“ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ကြက်ဥ မွှေကြော်လိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

ကျွန်တော်မြေးတွေတော့ သူ့ဆိုင်မှာရှိသော ကလေးသရေစာတွေ အမျိုးမျိုးမှ ကြိုက်တာယူစားဆိုသဖြင့် မြေးမတို့သည် ငရုတ်သီးရဲရဲ ဆေးသကြားနှင့် စိမ်ထားသော သရက်သီးခြမ်းတွေကို တကြွပ်ကြွပ်စား ကြကုန်သည်။

မိကြည်သည် ဆင်းရဲသူမ ဖြစ်သော်လည်း ငွေကို နည်းအမျိုးမျိုး နှင့် ရအောင် ရှာဖွေတတ်သည်။ စုဆောင်းတတ်သည်။ နို့ပြီး အလှူ အတန်းလည်း ရက်ရော၏။ သူသည် နောက်ဆုံးယောက်ျားနှင့် ကွဲသွား ပြီး နောက်ထပ် ယောက်ျားမယူတော့သဖြင့် မယားလုပ်စာကို သုံးမည့် ဖြုန်းမည့်လူ မရှိတော့သည့်အတွက် နို့ပြီး သူ့သားကလေးများကလည်း သူ့လုပ်ငန်းမှာ ကူဖော်လောင်ဖက် ရပြီဖြစ်သောကြောင့် တရုတ်နှင့် ရလိုက်သော သားအကြီးဆုံး ဖိုးထောင်၊ ကပ္ပလီနှင့်ရလိုက်သော အလတ် ဇူလူး၊ ဂေါ်ရာကပြားနှင့် ရလိုက်သော အငယ်ကောင် ကျော်နီတို့ကို ၅၀၀ဝိ (ငါးထောင်)ကုန် ရှင်ပြုနိုင်သတဲ့ခင်ဗျ။ မြို့ပေါ်က ဘယ်လူကြီး လူကောင်းမှ မဖိတ်ဘူး။ သင်္ချိုင်းကုန်းတွေ ပတ်လည်မှာနေတဲ့ သူတို့ ရပ်ကွက် ဆင်းရဲသားတွေချည်း ညမနက်စာကျွေးလိုက်တာ ဟင်းမှ သုံးမျိုးတဲ့ခင်ဗျ။ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ ကြက်သား။

အဲသည်ဟင်းသုံးမျိုးကို သရက်သီးသုပ်၊ သီးရွက်စုံဟင်းချိုနှင့်

လာပို့တော့မှ မမတင်တို့၊ မဂျူးတို့က သူ့အလှူလုပ်တဲ့အကြောင်းကို သိရသတဲ့။

“ဟယ် ... တောင်ကြီးမြို့ပေါ်က သူဌေးတွေ အလှူတောင်မှ ဟင်းတစ်မျိုးပဲ ကျွေးတတ်ကြတာကို ညည်းက ဘာကြောင့် သုံးမျိုးတောင် လုပ်ရသလဲ” ဆိုတော့ ဝက်သားက ဖိုးထောင်အဖေအတွက်၊ အမဲသားက ဇုလူးအဖေတဲ့၊ ကြက်သားက ဂျော်နီအဖေတဲ့။ ဟယ် ... သောက်ကျိုး နည်း အငယ်မလေးခတီဂျာက မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ပေါ့။ သင်းသာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ရှင်ပြုတဲ့အထဲ ပါမည်ဆိုလျှင် ဆိတ်သားတစ်မျိုး စားရဦးမှာ။ မယုံမရှိနှင့်။ ကျွန်တော်တို့ တွေးထင်တာမှန်ကြောင်း စာဖတ် သူ နောက်ပိုင်းမှာတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဒါ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးယဉ် လံကြွတ် ဝတ္ထုမဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အကြောင်း ရေးနေ တာပါ။

မေ့အစ်မ မမတင်ဆိုတာက မိကြည် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ရုံးက ရုံးအုပ်ကြီးပဲ။ “ဟဲ့ ... မိကြည် နင် ငွေ ၅၀၀ဝိ ကျော် ကုန်အောင် အလှူလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ နင့်မှာ ကျန်သေးရဲ့လား” မေးတော့ “တစ်နေ့ရင်းစားပဲ ရှိတော့တယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

“အမယ်လေးဟယ် ... ငါတို့ရမ်းပြည်မှာက ‘တစ်ပဲရလို့ နှစ်ပြား လှူ ငါတို့တောင်သူ တုနိုင်ရိုးလား’ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ညည်းမှာ ငါးထောင်ရှိတာ ငါးထောင်လှူပစ်ရသလား” ဆိုတော့ ...

“အစ်မရယ် ... ဒါတွေရှိနေ သူခိုးကြောက်ရ၊ ဓားပြကြောက်ရနဲ့ ကျွန်မ စိတ်မအေးရဘူး” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

အဲ ... နောက်ထပ် မကြည်ဆီက သိရတာကတော့ “အလှူ လုပ်တုန်းက ဘုန်းကြီးတွေပေးတဲ့ဆုက နောင်ဘဝမှာ ရမှာတွေ၊ အခု လက်ငင်းရတာကတော့ အခု ကျွန်မအိမ်ကို ဘယ်သူမှ မခိုးတော့ဘူး။

ဘာပစ္စည်းမှ မပျောက်တော့ဘူး”တဲ့။

ယင်းသည် ဖြစ်နိုင်၏။ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုသော စကားရှိလေရာ သူခိုးများလည်း မကြည်ထမင်း စားဖူးသွားပြီဖြစ်ရကား မခိုးရက်တော့ပြီ ဖြစ်လိမ့်မည်တည်း။

စာရှုသူ မှတ်မိပါလိမ့်မည်။ မကြည်ကို ပထမဦးဆုံးတွေ့ရစဉ်က ကျွန်တော့်ဇနီးအား “သူ့မြင်ရတာ ငါ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက လူဝံ့မ သတိရ သကွ” ပြောမိသည်။ ယင်းကား အပြင်ပန်းရုပ်။ သူ၏ အဇ္ဈတ္တစိတ်ကို သိရပြီးအခါတွင်ကား တကယ့်မိန်းမအာဇာနည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိ တော့၏။

ထို့ကြောင့် တောင်ကြီးသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း မကြည်ကို ကျွန်တော်က လေးစားစွာဆက်ဆံသည်။ ယခု သူ ဧည့်ဝတ် ပြုသော ဂေါ်ရခါးအရက်နှင့် ကြက်ဥကြော်ကို ကျွန်တော် သောက်စား လျက်ရှိသည်။ မကြည်က ကျွန်တော်တို့အတွက် ချပါတီကြော်ရန် ဂျုံများနဲ့နေသည်။ အရက်ခွက်ခြင်သမားများ လာတိုင်းလည်း သူရောင်း နေ၏။

သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ရင်း သူဝတ်ပြုသော နေကြာစေ့ကို ဝါးနေ သော မေ့အား မီးဖိုပေါ်က မြေအိုးမည်းမည်းအဖုံးကို ဖွင့်ပြုလျက်...

“ကြည့်စမ်း အစ်မ၊ ကြက်သားမဟုတ်ဘူး၊ ကြက်သားထက် ကောင်းတဲ့ နွားမနို့အုံသား၊ နို့စားနွားမ၊ မတမ်းမလေး ပိုးထိလို့ သေတာ တဲ့၊ တကယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကြားကောင်းအောင်လို့သာ ပြောတာ၊ ဆရာ အမဲသားစားရဲ့ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်မှာ သူဟင်းအိုးဖွင့်ပြလို့ နို့အုံသား ဖြူဖြူဝင်းဝင်း ကြီးတွေ မြင်ရကတည်းက သွားရည်ကျနေပြီ။ ကုလားချက်ချက်ထားတာ ရနံ့ကလည်း မွှေးလိုက်တာဗျာ။

“ဒီမှာ မကြည်ရေ ကျွန်တော် လူစားတဲ့အသားမှန်သမျှ အကုန် စားတယ်”

“မသိပါဘူး ဆရာရယ်၊ တချို့တွေက ခြေလေးချောင်းသားမစား ဘူးဆိုတဲ့ လူတွေရှိတတ်လို့”

“အောင်မယ်လေး ... မကြည်၊ ခြေလေးချောင်းခုတင် နူးအောင် ချက်ကျွေးလည်း ကျွန်တော်စားမယ်”

မကြည်သည် မို့အစ်နေသော သူ့မျက်လုံးပိတ်အောင် ရယ်၏။
ယင်းအခိုက် လမ်းမပေါ်တွင် အလွန်စုတ်ချာသော အဝတ်အစား နှင့် အသက် ၅၀ ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက် ပုဆိုးစုတ်နှင့်ပတ်ထား သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ရင်မှာပိုက်လျက် တစ်ယောက်တည်း လျှောက် လာသည်ကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော့်မြေးမ အကြီးက စပ်စုလိုစိတ်နှင့် မကြည်အား ...

“အန်တီ အဲ ဟိုလူကြီး ဘာပွေ့လာတာလဲဟင်”

မကြည်က လမ်းမ လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမျှ ခံစားမှု ရှိပုံ မပေါ်ဘဲ ...

“ဪ ... ကိုစံတုတ်ပဲ၊ သူ့ကလေးသေလို့ သချိုင်းမြေမြုပ်ဖို့ လာတာနေမှာပေါ့”

“ဟင် ... ဒီပြင်ပို့မယ့်လူလည်း မပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကလေး သေကို ခေါင်းလည်း မသွင်းဘူး”

“ခေါင်းမသွင်းနိုင်လောက်အောင် ဆင်းရဲတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ သမီးရဲ့”

မကြည်က အေးဆေးစွာ ပြော၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်မြေးများက အငြိမ်မနေနိုင်ကြ။

“ဟင် ... သနားပါတယ်၊ လာဟော့ ... အက်ဖီ၊ တို့ လိုက်ကြည့်

ရအောင်”

ဟု သူညီမခေါ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထပြေးကြတော့ ဘွားအေ
ကြီးက ...

“ဟဲ့ ... မြေးတို့ ပြန်လာခဲ့ ပြန်လာခဲ့၊ နေဝင်မိုးချုပ်ခါနီးကြီး၊
ဒီအချိန် သချိုင်းထဲ မသွားကောင်းဘူး”

မြေးများက မကြားယောင်ပြု၍ ထိုလူကြီးနောက် လိုက်သွားမြဲ
သွားကြတော့ မေက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကာ ...

“ကဲ ... အဘိုးကြီး တော့မြေးတွေ လိုက်ခေါ်ချေ၊ သချိုင်းထဲမှာ
ကြောက်စရာလန့်စရာ”

ဤတွင် မကြည်က ...

“အို ... အစ်မကလည်း ဘာမှကြောက်စရာ လန့်စရာမရှိပါဘူး၊
ဒီအရပ်မှာရှိတဲ့လူတွေဟာ သချိုင်းတွေထဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖြတ်
သွားနေကြတာပဲ။ နို့ပြီး ဒီအရပ်မှာ ပေါက်ဖွားတဲ့ ကလေးတွေဟာလည်း
သချိုင်းအုတ်ဂူတွေဟာ သူတို့ တူတူပုန်းကစားနေတဲ့ နေရာတွေပဲ၊ ဘာမှ
ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ လူသေတွေနေတဲ့ သုသာန်မြေဟာ အင်မတန်
အေးချမ်းသာယာပါတယ်၊ အဲ... လူအရှင်တွေနေတဲ့အရပ်သာ အန္တရာယ်
အမျိုးမျိုး ရှိတတ်တာပါ”

အင်း ... မကြည်က အလာကြီးဗျ။ မေက ဆက်လက်၍ ...

“နို့ ... နင် သချိုင်းထဲနေတာ တစ်ခါမှ သရဲခြောက်မခံရဘူးလား”

“အစ်မရဲ့ သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေဆိုတာ ကြောက်တတ်တဲ့လူအဖို့
ရှိတာ၊ မကြောက်တတ်တဲ့လူအဖို့ မရှိဘူး”

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ... ကြောက်တတ်တဲ့လူကိုသာ ခြောက်တယ်၊
မကြောက်တတ်တဲ့လူကို မခြောက်ဘူး ဆိုလိုတာလား”

“တစ္ဆေ၊ သရဲက ဘယ်သူမှမခြောက်ပါဘူး အစ်မရယ်။ ကြောက်

တတ်တဲ့ လူကသာ သူ့စိတ်ကူးနဲ့ မည်းမည်းကြီးဟဲ့၊ ဖြူဖြူကြီးဟဲ့၊ ဘယ်လိုအသံကြီး ကြားလိုက်ရတယ်လို့ ကိုယ့်အထင်နဲ့ကိုယ် ကြောက်ကြတာပါတဲ့၊ ရှော်နီတို့အဖေက ပြောခဲ့တယ်၊ လူဆိုတာ သေရင် ဘုရားသခင်က ကောင်းကင်ဘုံ ခေါ်သွားရော၊ မကောင်းတဲ့လူရဲ့ ဝိညာဉ်ကတော့ ပျက်စီးသွားရော၊ ဘာမှမရှိတော့ဘူးတဲ့”

ကဲ ... မှတ်ကရာ ဒေါ်ရွှေမေ။ ခရစ်ယာန်မကို ခရစ်ယာန်တရားဟောခံလိုက်ရတယ်။

စင်စစ် မကြည်သည် သူက မူလ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်သော်လည်း တရုတ်နှင့်ညားတုန်းက တရုတ်အယူဝါဒခင်ဗျ။ ကုလားနှင့်ညားတော့ ဝက်သားကို လက်ဖျားနှင့်မှ မတို့မထိတော့ဘူးတဲ့။ မမတင်တို့ကပြောတယ်။ သူ့ကို ခါတိုင်း ခိုင်းနေကျလို့ “ဟဲ့ ... မကြည် ဝက်သားဝယ်ပေးစမ်း” ဆိုတာကို ...

“ဟင် ... အစ်မ ကျွန်မ အခု တရုတ်အမဲ မကိုင်တော့ဘူး၊ စားလည်း မစားတော့ဘူး”လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

အနီကဲ့သို့ မကြည်ပေတည်း။
ထိုမှ အတန်ငယ်ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့မြေးများ ပြန်လာကြသည်။ သို့သော် အသွားတုန်းကလို မြူးမြူးရွှင်မဟုတ်ကြတော့ဘဲ တွေတွေဝေဝေကလေးတွေနှင့်။ သွက်လက်ချက်ချာလှသော မြေးအငယ်မက ကျွန်တော့်ပခုံး လာဖက်ပြီး ...

“ပါပါးရယ် ကလေးအသေလေးကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးကြီးပဲ ပိန်လိုက်တာ။ နောက်ပြီး အဲဒီလူကြီးကလည်း ငိုလည်းမငိုဘူး။ ဒါနဲ့ ဖီးဖီက ဒါ ဦးလေးကြီးကလေး မဟုတ်ဘူးလားမေးတော့ ဟုတ်ပါတယ် သမီးရဲ့တဲ့။ ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကလေးသေတာ ဘာလို့မငိုတာလဲ ဆိုတော့ ငါငိုလို့ အသက်ပြန်ရှင်လာမယ်ဆိုတောင် မငိုဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်

လို့လဲ ဦးကြီးရဲ့လို့မေးတော့ ဪ... တူမရယ် ဒီကလေးသေတာ သူ့အတွက် ဝဋ်ကျွတ်သွားတယ်။ ဦးကြီးတို့အတွက်လည်း ဝန်ပေါ့ သွားတယ်။ ဦးကြီးတို့လင်မယားက သိပ်ဆင်းရဲတယ်ကွယ်။ နှစ်ယောက် လုပ်မှ ထမင်းစားလောက်ရုံရှိတာ။ ဒီကလေးမွေးကတည်းက ပါချည် ပါချဲ့ ဒုက္ခိတလေး။ ဘယ်တော့မှ ကျန်းမာတယ်မရှိဘူး။ သူ့ဆေးဖိုး ဝါးခလည်း မတတ်နိုင်တော့ သေတာပဲကောင်းသကဲ့လို့ ပြောတယ် ပါပါးရယ်”

ကျွန်တော်သည် ဤလို စိတ်မကောင်းစရာများ မကြားလိုသည် ဖြစ်၍ ...

“ကဲ ... သမီး၊ တော်တော့ကွယ်” မြေးစကား ဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ပုလင်းလည်း တစ်ဝက်ကျိုးပြီ။ မကြည်လည်း ချပါတီ ကြော်၍ အချို့အဝက် ပြီးပြီ။ ဟင်းရနံ့ကလည်း သင်းပျံ့လှပြီဖြစ်ရကား...

“သမီးတို့ ဆာကြရောပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်တော့ မကြည်က အလိုက် သိစွာ ...

“ကဲ ... ဆရာတို့ အိမ်ပေါ်တက်ကြပါ။ အပေါ်ထပ်မှာ ထမင်း စားပွဲပြင်ထားပါတယ်” ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ရာမှ ထကြတော့ သည်။

မကြည်အိမ်သည် သုံးပင်နှစ်ခန်း ခြေတံရှည်အိမ်မြင့် အောက် ထပ်မှာ လူငှားထားသည်။ ၁၁ ထစ်သောလှေကား ကျွန်တော်တို့ တက်ခဲ့ ကြတော့ စားပွဲခင်းနှင့် အကျအနံ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ပြင်ဆင်ပြီး သား။ လိမ္မော်သီး၊ စပျစ်သီးတွေလည်း ရှိနေသမျှ။

ဤစပျစ်သီးများက ဝယ်ရသည် မဟုတ်ပေ။ မကြည်တို့အိမ်က သင်္ချိုင်းအုတ်နံရံ ကျောက်ပုံဆောက်ထားသည်ဖြစ်၍ သင်္ချိုင်းမြေထဲက စပျစ်ပင်ကြီး တချို့သည် ထိုအုတ်နံရံတွယ်တက်ခဲ့ရာ အသီးအခိုင်တွေ

ပြုတ်လို့။ မကြည်တို့အိမ်အပေါ်ထပ် နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်မှထွက်၍ အုတ်နံရံပေါ် လျှောက်ခူးရုံပဲ။ ထိုပြတင်းမှ ဘရင်ဂျီသင်္ချိုင်းကို လှမ်းမြင် နေရသည်။ ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းတို့မည်သည် အစောင့်လည်းထားသည်။ ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း အခွင့်သင့်တိုင်း လာ၍ အုတ်ဂူကို ဂါဝရပြုခြင်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် မကြည်တို့ အိမ်နောက်ခန်းရှုမျှော်ခင်းက သာယာလှပါ၏။

ခဏအကြာ၌ မကြည်၏သား ဇူလူးနှင့် ဂျော်နီတို့က အငွေ တထောင်းထောင်းနှင့် စားစရာများ ယူလာပါသည်။ ပဲနီလေးဟင်းချို၊ ချပါတီနှင့် နွားမနို့အုံသားဟင်း။ ၎င်းတို့နှင့် တွဲဖက်မိလှသည်က ချက်တနီခင်ဗျ။ ချည်၊ ငန်၊ စပ်၊ ချို၊ ဆီမ့်မွေး။

ကျွန်တော် ခံတွင်းတွေ့လှ၍ ...

“ဟေ့ ... မကြည် ဒီချက်တနီ ဘာနဲ့ ဘာနဲ့ လုပ်တာလဲ”
မေးတော့...

“သရက်သီးစိမ်းရယ်၊ ကြံသကာရယ်၊ မြေပဲလှော်အမှုန့်ထောင်း ရယ်၊ ပဲနဲ့သာစေ့ရယ်၊ ဆားရည်ပြုတ်ပျစ်ပျစ်မွှေးပြီး ငရုတ်သီးမှုန့် ဆီချက် လောင်းထားတာပါဆရာ”

“ကောင်းသကွာ၊ ဟေ့ ... မေ အဲဒီနည်း အိမ်ယူခွဲစမ်း”

မြန်ရှက်လှစွာ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီး သစ်သီးများနှင့် အချိုတည်းနေစဉ် မကြည်သည် မေ့အား ဓာတ်ပုံတစ်ခု ထုတ်ပြ၏။ ကုလားဆင် အပျိုပေါက်မလေးတစ်ယောက် ဂီတာကြီးထောင်ကိုင်လို့။

“အစ်မ ဒီကောင်မလေး မှတ်မိလား”

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မသမီး ခတီဂျာလေ”

ဪ ... ၁၉၆၅ ခုနှစ် ကျွန်တော် မကြည်ကို စတွေ့စဉ်က

သူ့သားတွေ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးရန် မမတင်တို့အိမ် ခေါ်လာတော့
သူ့ကျောတွင် သိုင်းထားသော အထုပ်ထဲက ကလေးပေတကား။ မေက
အံ့အားသင့်လျက် ...

“ဟင် ... တော်တော်တောင် ကြီးနေပါပြီလား၊ သူ့အသက် ဘယ်
လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၅ နှစ်၊ အစ်မကို တိုင်ပင်စရာရှိတယ်ဆိုတာ သူ့ကိစ္စပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မကြည့်ရဲ့”

“သူ ဒီဂီတာကြီးနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဘာလို့လဲ အစ်မသိလား”

“ဂီတာ ဝါသနာပါလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ အစ်မရယ်၊ ဂီတာတဒေါင်ဒေါင်နဲ့ ညည
သူ့လာရှိတ်နေတဲ့ ကောင်လေးကိုပေးဖို့၊ သူကလည်း ဂီတာဝါသနာ
ပါပါတယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ရိုက်တာ”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ မကြည့်ရယ်”

“ကျွန်မက ဒီလို ဒိုးဒိုးဒေါင်ဒေါင်သမားနဲ့ သဘောမတူဘူး၊ ဒီလို
ကောင်လေးမျိုးတွေဟာ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်တတ်
ဘူး၊ နို့ပြီး ဘိန်းဖြူသမားလည်း ဖြစ်တယ်”

“ဒီကောင်လေးကို မကြည့် သိလား”

“သိတာပေါ့။ ကျွန်မ သရေစာရောင်းနေတဲ့ကျောင်းကပဲ၊ အခု
ကျောင်းမတက်တော့ဘူး၊ ကိုးတန်း နှစ်ခါကျထားလို့၊ နို့ပြီး ဒီကောင်
လေးမျိုးက ကျွန်မသမီးကို တကယ်ယူမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက
ယူချင်ဦးတော့ သူ့မိဘက ကျွန်မတို့ကို သန့်ရှင်းကုန်းကဟာတွေရယ်လို့
သဘောတူမှာ မဟုတ်တဲ့ လူတန်းစားတွေ”

“ဒါတွေ မကြည့်က ခတီဂျာကို ပြောမပြဘူးလား”

“ပြောပြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောတုန်းကတော့ နားထောင်သယောင်

နဲ့ နောက်တော့ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပဲ”

“ခတီဂျာကို ကျောင်းမထားဘူးလား”

“ထားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေးတန်းသုံးခါကျနေတော့ ဘာလုပ်
တော့မှာလဲ အစ်မရယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ဒီအိမ်ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ရောင်းခိုင်းပေါ့”

“ရောင်းခိုင်းတယ်လေ။ အဲဒါခက်တာပေါ့ အစ်မရဲ့၊ ရတဲ့ပိုက်ဆံ
ခိုးပြီး အဲဒီကောင်လေး ပုံပိုးရတာနဲ့၊ ဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုး ရိုက်ရတာနဲ့
ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီမှာ မထားဝံ့တော့ဘူး၊ ဖိုးထောင်ဆီ ပို့ထားလိုက်
ရတယ်”

“ဖိုးထောင်က ဘယ်မှာလဲ”

“ပင်စင်ရွာမှာလေ၊ ဂေါ်ရခါးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်
ကျပြီး ယာလုပ်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ အစ်မကို တိုင်ပင်ချင်တယ်ဆိုတာက
ခတီဂျာကို လင်ပေးစားပစ်လိုက်ရ ကောင်းမလားလို့”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ကျွန်မ တွေ့ထားတယ်၊ သူက ခတီဂျာကို လိုချင်တယ် ပြော
တယ်၊ အသက် ၂၀၊ အစိတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

“ဘာလုပ်သလဲ”

“ပျံ့ကျအလုပ်သမားပဲ၊ တွေ့ရာကြုံရာကို လုပ်နိုင်တယ်၊ ကျွန်မက
ကျွန်မမနဲ့တူတဲ့ အဲဒီလိုလူမျိုးမှ သဘောကျတာ၊ အခု သူ ဈေးကူလီ
လုပ်နေတယ်၊ တောကလာတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးတောင်းကြီးတွေ အတင်အချ
အပို့အယူပေါ့”

ယင်း၌ မကြည်သမက်လောင်း၏ လုပ်ငန်းပင်ငွေကို ကျွန်တော်
မှန်းဆမိလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် တောင်ကြီးမြို့ နံနက်ခင်းများ၌ ဈေးကြီး၏

အနောက်မြောက်ထောင့် ခရမ်းချဉ်သီးများ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရာ ဌာန သို့ သွားရောက်လေ့လာခဲ့ဖူးသည်။ တောင်ကြီးမြို့နယ်သည် ခရမ်းချဉ်သီး အလွန်ထွက်၏။ ပိဿာချိန် လေးငါး ၆၀ ဝင်သည့် ခရမ်းချဉ်သီး ခြင်းကြီးတွေ အပြည့်တင်ထားသည့် လော်ရီကားကြီးများ တစ်စီးပြီး တစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ရှေးခေတ်က ကူလီ ခေါ်ကြသော အလုပ်သမား နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ ကားပေါ်ကတစ်တွဲ၊ ကားအောက်က တစ်တွဲ ခြင်းကြီးတွေကို ကားပေါ်ကချ ကတ္တားပေါ်တင်ပေး။ အဲဒါ ရောင်းတဲ့လူဆီက တစ်ခြင်းတစ်ကျပ်၊ တစ်ဖန် ဝယ်တဲ့သူရဲ့ ကားပေါ် တင်ပေါ်ရတာကလည်း တစ်ကျပ်၊ သို့မဟုတ် ဈေးအတွင်းသို့ လက် တွန်းလှည်းနှင့် တင်ပို့ရတာလည်း တစ်ကျပ်စီပဲ။ ယင်း၌ ကျွန်တော် အလုပ်သမားလေးယောက်တစ်ဆိုင်း၏ ဝင်ငွေကို တွက်ကြည့်သည်။ နေ့စဉ် ခရမ်းချဉ်သီးခြင်း ပျမ်းမျှ ၁၀၀ လောက်တော့ အတင်အချ လုပ်ရ သည်။ အခြား ပျံ့ကျအလုပ်လည်း ရှိပေဦးမည်။

ဤခရမ်းချဉ်သီး အတင်အချလုပ်သော လူငယ်လူရွယ်များမှာ ဗလကောင်းသည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းကြသည်။ အလုပ်လုပ်ရင်း တဟီး ဟီး တဟားဟားနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိကြသည်။

ယင်းကို ကျွန်တော် ပြန်လည်စဉ်းစားမိသဖြင့် ...

“မကြည် အကြံမဆိုးဘူး”ဟု ပြောလိုက်မိရာ သူ့မျက်နှာ ဝင်းပ သွားလျက် “ဆရာ ဒီလိုမျိုး သဘောကျသလား”

“စာမေးပွဲ ခဏခဏ ရှုံးပြီး ဂီတာတဒေါင်ဒေါင် အကောင်နဲ့ စာရင် တွင်းထွက်ပတ္တမြားနဲ့ လမ်းပေါ်က ကျောက်ခဲပါပဲ မကြည်ရယ်”

ထိုနှစ် ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးမှ ပြန်ခဲ့ကြပြီး တစ်လလောက် အကြာ မရိုးများဆီမှ စာထဲမှာ ပါလာသည်။ မကြည်သည် သူ့သမီး ခတီဂျာကို ဈေးထဲမှ အလုပ်ကြမ်းသမားကလေးတစ်ယောက်နှင့် မင်္ဂလာ

ဆောင်သည်။ အောင်မယ်လေး လူချမ်းသာတွေမှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဆွေမျိုး
သင်္ဂဟတွေ ရွေးချယ်ဖိတ်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်စီနှင့် ကိတ်မုန့်လောက်
ကျွေးတတ်ကြတာ။ မိကြည်က သူ့သင်္ချိုင်းကုန်းမှ လူတွေကို ဆန်ခြောက်
တင်းကုန် ဒ်ပေါက်ချက်ကျွေးသတဲ့။ လာသမျှလူ ကြိုက်သလောက်စား၊
ကြက်သား၊ ဆိတ်သားဟင်းက နှစ်မျိုးတောင် ငွေ ၈၀၀ဝိ (ရှစ်ထောင်)
ကျော် ကုန်သတဲ့။ သူတို့ရပ်ကွက်သားတွေဆီက ဘာလက်ဖွဲ့မှလည်း
ဖွယ်ဖွယ်ရရ ရတာမဟုတ်ဘူးတဲ့။

သည်စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော် နှစ်ထောင်းအားရရှိလှသည်။

စင်စစ် မကြည်သည် မျက်နှာကြီး မင်္ဂလာဆောင်များလို ဘယ်
လောက်ကုန် ကျွေးလိုက်၊ ဘယ်မျှတော့ ပြန်ရမှာပဲလို့ တွက်ဆမှုမရှိ။
မိမိကလေး ဆုံးလို့မှ သေတာကောင်းတယ်ဟု ပြောဆိုရသော သူတို့
ရပ်ကွက်ရှိ ဆင်းရဲသားများအား ကောင်းကောင်းမွန်မွန်၊ ၀၀လင်လင်
စားစေလိုသော စေတနာသာ ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ပါ၏။

ကဲ ... သူလိုမိန်းမသည် သူမှတစ်ပါး အခြားရှိပါဦးမည်လား...။

ချစ်ပါတယ် မောင်ကို

■ သာဓု

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတင်ရီကို ကိုလှဝေ ရတဲ့နည်းနဲ့ ရအောင်ယူမယ်”
ကိုလှဝေသည် ဤသို့ ကြိုးဝါးမြည်တမ်းလိုက်သော်လည်း သူ့
ခြေလှမ်းကား ဘယ်စခန်းသို့ ဦးတည်ရမည်ကို ရုတ်တရက် တွေးမရ
တိုင်း ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားလေ၏။ အကယ်၍ ထိုစာသာ မရောက်
လာချေက ကိုလှဝေသည် အမှန်ပင် မတင်ရီထံသို့ သွားရောက်တွေ့
ကာ...

“ကဲ... မတင်ရီ၊ ကျွန်တော်တော့ ပြတ်ပြတ်သားသား စဉ်းစား
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါပြီ။ ကြိုက်သလိုသာ ပြောပါတော့။ မတင်ရီ ကျေနပ်တဲ့
နည်းနဲ့ လက်ထပ်ယူပါတော့မယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော် မျိုးစောင့်
မောင်”

ဤလိုစကားထူးဖြင့် ဦးခေါင်းမော့မော့၊ ရင်ကော့လျက် ခပ်ကြော
ကြော ပြောလိုက်မည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း “ကိုလှဝေက တင့်တောင့်
တင့်တယ် လက်ထပ်ပါမယ်ဆိုသည့်တိုင်အောင် ကျွန်မ ငြင်းပယ်ရမှာပဲ”
ဟူသော မတင်ရီ၏ ပေးစာထဲမှ စာပိုဒ်တစ်ခုသည် ကိုလှဝေ ပြောမည့်
စကားနှင့် သွားမည့်ခြေလှမ်းများကိုပါ တုံ့ဆွဲ ရပ်တန့်လိုက်သကဲ့သို့

ဖြစ်သွားလေ၏။

မသွားဘဲနေပြန်လျှင်လည်း တစ်မျိုးလှည့်၍ ခနဲတဲ့တဲ့ ပြောဦး
တော့မည်ကို တွေးမိပြန်သဖြင့် ကိုလှဝေမှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ပင် ထွက်လာခဲ့
လေ၏။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသကဲ့သို့ပင် မတင်ရီက...

“ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာတဲ့ ကိုလှဝေကို ဒုတိယမိမိ မေးစမ်း
ပါရစေ၊ ကိစ္စက...”

“ကျွန်တော်လာတာ ဟို... ဟိုကိစ္စပေါ့ မတင်ရီ၊ စာ... စာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ကိုလှဝေရယ်၊ မိန်းမသားက ရှက်ရမှာ၊
ကိုလှပျိုက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်ရတယ်လို့။ ကံ... ဘယ်လိုလဲ... ဆို”

မတင်ရီ၏ အမူအရာကား တွေ့စကလို ပျော့ပျောင်းသော ဖော့
ဖယောင်းလို ရုပ်ရည်မျိုး မဟုတ်တော့ပေ။ မာတင်းကြည့်လင် ဘောက်
ဆတ်ဆတ်ကလေး ရှင်လာပြန်လေပြီ။ ထို့အတူ ကိုလှဝေကလည်း
မျက်နှာထား ပြင်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... တိုတိုရှင်းရှင်းနဲ့ လိုရင်းကို လင်းရမယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော် မတင်ရီကို ယူဖို့ ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့” ဟူသော စကားမှ
မဆုံးမိပင် မတင်ရီက “ဟဲ...ဟဲ” ကို ပဏာမပျိုးလျက် ခပ်တိုးတိုး
ရယ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒီအတိုင်းဖြစ်လာရမယ်ဆိုတာ စာရေးနေကတည်းက ကျွန်မ
သိတယ်။ ဘာလဲ ကိုလှဝေ၊ ကျွန်မ မယူတော့ဘူးဆိုလို့ ရှင် ဒီအတိုင်း
ဆုံးဖြတ်တာလား။ ဒါဟာ အစစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုလှဝေ။ အတုဟာ
အတုပဲ။ “အမျိုးကို ချစ်ပါတယ်” ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်
သလို စိတ်မပါဘဲ (ဝါ) ကျွန်မက မယူဘူးဆိုတာ သေချာပေါက်သိလို့
ခိတ်ပိုင်းဖြတ်တာ ဖြစ်နေရင်တော့ အဟင်း... တော်တော်ကို ရှက်စရာ
ဘောင်းတာပဲ”

မတင်ရီသည် ညာတာထောက်ရှု ကြင်နာမှုကင်းမဲ့ရွံ့ရှမည်ဆိုလျှင် မည်သူကိုမျှ မခွဲတော့ပြီလော။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုလှဝေလို လူပျော့မို့ သူ နေ့နေခြင်းပေလော။

“ခုလိုပြောလိုက်တာ တရားလွန်လွန်းနေပြီထင်တယ်။ ခင်ဗျားထင် သလို တကယ် ဟုတ်တယ်ပဲထားဦးတော့ ခုလို ပက်ပက်စက်စက် မပြော သင့်ပါဘူး”

ကိုလှဝေ၏ မျက်နှာထားကား စိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကားတွင် မေမေဝင်းက ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်သဖြင့် ဒေါသလည်းထွက်၊ ရှက်လည်းရှက်၊ ချစ်မှုကလေးကလည်း ဖက်နေသော ခင်မောင်ရင်၏ မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်နေလေ၏။

“ဘာလဲ ကိုလှဝေ၊ ရှင်က လူကုံထံသူဌေးသား၊ ပညာတတ် မျက်နှာကြီးမို့ ခုလို မပြောသင့်ဘူးဆိုချင်သပေါ့ ဟုတ်လား။ နို့... စိတ် ကော ဆိုးသွားသလား၊ ရှင့်မျက်နှာကြီးလည်းနီလို့၊ ရှင်လည်းပြောပေါ့။ စကားချင်း ပြိုင်လို့ဖြင့် နိုင်အောင်သာပြော။ ကျွန်မ အသင့်၊ အေး... ခုခေတ်နိုင်ငံရေးသမားတွေလို အတို၊ အရှည် နာနတ်သီးတွေတော့ မသုံးနဲ့၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

မတင်ရီပြောပုံမှာ ထပ်ဆင့် ထပ်တိုး ဆိုးသည်ထက်သာ ဆိုးနေ သည်ဖြစ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ သူ၏ မခိုးမခန့်နိုင်လှသော မျက်နှာ ပေးကြောင့်တစ်ကြောင်း ကိုလှဝေတွင် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဒေါသရောင် လွမ်းလာလေ၏။ သို့သော် ထိုဒေါသကား ခဏမျှသာ တည်တံ့လျက် မကြာမီ ပျောက်ပျက်သွားတော့၏။ ကိုလှဝေသည် မတင်ရီအား တကယ် မေတ္တာသဒ္ဓါ အနှစ်ဖြင့် ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ် သည်ဖြစ်စေ လောလောဆယ်အားဖြင့် ကိုလှဝေ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် တစ်ခု တည်းသောဆန္ဒမှာ အမျိုးနှင့် တိုင်းပြည်ကို တကယ်ချစ်ကြောင်း ပြလိုမှု

သည်သာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ကိုလှဝေသည် မတင်ရီလို မိန်းမစားတစ်ယောက်ကို ခေါက်ငေါက်ပါအောင် ဘောက်ပြော၍ ထွက်သွားသည့်တိုင် ကိုလှဝေ၌ အစွဲမရှိနိုင်။ သို့စေကာမူ ကိုလှဝေသည် ဧရာမတန်ဖိုးထား၍ ဆုံးဖြတ် ငိုက်သော အချက်ကိုမှ မတင်ရီ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်၏။ တစ်နည်းအား ပြင့် ကိုလှဝေအား အပြောသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယူဆလိုက်သယောင် ရှိနေလေရာ ကိုလှဝေသည် ဖြုန်းခနဲထွက်လာသော ဒေါသဖြင့် ပိုးစိုး ပက်စက် ပြောလိုက်ချင်၏။ သို့သော် မဝံ့၊ ရွံ့လက်စရှိနေသော မတင်ရီ ကို တင်းတင်းမာမာ ပြောလိုက်ရန် တွန့်သလိုလို ရှိနေသေး၏။

“မဟုတ်ဘူးမတင်ရီ၊ ခင်ဗျားအထင်ဟာ ထင်တာပဲရှိမယ်။ အေး လေ... ယုံချင်ယုံ မယုံချင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက ပြန်သွားပြီး တစ်နာရီလောက် အတွင်းမှာပဲ မတင်ရီကို လူမျိုးခြားလက် ထဲက ဆွဲတင်လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ချက်ချင်း မတင်ရီဆီလာ မယ်လို့ လှေကားလည်းဆင်းရော့ စာလည်းရောက်လာတာပဲ” ဟု ပရိယာယ်မစွက် မာယာလည်းမဖက် အရိုးခံသက်သက်ဖြင့်ပြောနေသော ကိုလှဝေ၏မျက်နှာထားမှာ တစ်ဖက်သား မသနားဘဲ မနေနိုင်လောက် အောင် ညှိုးငယ်နေသည်တိုင်...

“အင်... ဒီအတိုင်းမှန်ရင်တော့ သာဓုပေါ့ကိုလှဝေ၊ သုံးခွန်းတော့ မခေါ်ပါရစေနဲ့ဦး။ လိုလိုမည်မည် နှစ်ခွန်းတော့ ချန်ထားရဦးမယ်။ နို့... နေပါဦး။ ကျွန်မ ရေးလိုက်တဲ့စာဟာ ရှင်းနေပြီမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ပြီးရှုပ်အောင် လုပ်ရသလဲ ကိုလှဝေ”

“မှန်ပါတယ် မတင်ရီ၊ စာထဲကအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှင်းနေပြီပေါ့။ နို့ပေမဲ့ မတင်ရီကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြောင်း မတင်ရီ သိပြီးမှ ဒီစာကိုရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် စိတ်စေတနာရဲ့တန်ဖိုးကို မတင်ရီ

နားလည်မှာပဲ။ ခုတော့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာဟာ မတင်ရီဆီက စာရပြီးမှ အသား ယူသလိုလို ဖြစ်နေလေတော့ ကျွန်တော် ရှက်တယ် မတင်ရီ။ အဟုတ်ပဲ... တကယ်လို့သာ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့”

ကိုလှဝေသည် ရုတ်တရက် ရှေ့ဆက်မပြောတော့ဘဲ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားသလို တံတောင်ဆစ်နှင့် လက်ကို ဒူးပေါ်တင်လျက် ကြမ်းပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဤတစ်ချိန် မတင်ရီ၏ မျက်နှာမှာလည်း သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားလျက် ကြင်နာသလို၊ သနားသလို ရင်ကလေးဖိုလှိုက်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသော ကိုလှဝေကို ကြည့်နေသည့် မတင်ရီ၏ အမူအရာမှာ တည်ခံသော ဣန္ဒြေတွင် ကရုဏာတွေ ဝေနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ အင်း... ဘာဖြစ်သလဲ ကိုလှဝေ ဆိုစမ်းပါဦး။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ယူရမယ်လို့ ပြောချင်သလား”

“အဲဒါ အဓိကအချက်ပဲ မတင်ရီ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ မျိုးစောင့်စိတ်ကို တကယ်တန်ဖိုးထားတာဖြင့် ဒီအချက်ကို ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံစေချင်တာပဲ။ ကြိုက်သလိုသာပြောပါ။ မတင်ရီ ကျေနပ်တဲ့နည်းနဲ့ လက်ထပ်ယူမယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်...”

“နေဦး... ကိုလှဝေ၊ သိပ်လောမကြီးနဲ့။ ရှင် ကျွန်မကို ယူဖို့ကိစ္စမှာ “သုံးရက်လောက် စဉ်းစားပါရစေဦး” လို့ ခွင့်တောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်က ခုလောက် လွယ်လွယ်ထွက်လာတာဟာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်မနေဘူးလား။ ကိုလှဝေ ဟိုသင်းပြောတာလို...”

“ဘာသင်းမှမဟုတ်ဘူး မတင်ရီ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အပြောသမားတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတယ်၊ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း အထင်သေးနေတယ်ဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်အမေဟာ ကျွန်တော့်သဘောတစ်ခုပဲဆိုတာ တစ်မြို့လုံး သိတယ်။ မတင်ရီလည်း သိတယ်လို့ ဝန်ခံပါ။

ခဲဒီတော့ အခုဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ရပ်ရွာလူကြီးတွေရှေ့မှာ ကျွန်
တော်နဲ့ လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးရင် ကျွန်တော်ချမ်းသာတဲ့ စည်းစိမ်
အကုန် မတင်ရီနာမည်နဲ့ လွှဲပေးမယ်။ ကဲ... ဘယ့်နှယ်လဲ”

ကိုလှဝေသည် အဆိုးညဏ်မဖက် အရိုးခံသက်သက်ဖြင့် အူ၊
အသည်း၊ ကလီစာကြားမှ တဖွားဖွားပေါ်ထွက်လာသလို ပြောဆိုနေခြင်း
ဖြစ်သည်ကိုကား မတင်ရီ မငြင်းနိုင်။ သို့သော် သံသယမကင်းသလို
မျက်လုံးကလေး စင်းပြလိုက်ရာမှ “တကယ်ပြောနေတာလား ကိုလှဝေ”
ဟု ပြုံးသည်ဆိုရရုံ နှုတ်ခမ်းကလေးစေ့ရင်း မေးလိုက်လေ၏။

“သွားလေရာ... ဘေးအပေါင်း...”

“အို... ကျိန်တော့မကျိန်ပါနဲ့ ကိုလှဝေ၊ ဒါဖြင့် ကျိန်းသေအောင်
ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ နေဦး”

မတင်ရီ ပြောပြောဆိုဆို အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ကိုလှဝေ
မှာ ကြော့ရှင်းသူဖြိုး၍ အချိုးကျလှသော မတင်ရီ၏ ကိုယ်နောက်ပိုင်းကို
ကြည့်ရင်း အကြောင်သား ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“ဒါဖြင့် သေချာအောင်” ဆိုသော စကားကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်
ကိုလှဝေ၏အချစ်ကို မတင်ရီသည် နှစ်နှစ်ကာကာ လက်ခံတော့မည်မှာ
ထင်ရှားနေ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ကိုလှဝေ၏ စိတ်ထဲ၌ ဘယ်လိုနေသနည်း။
ဝမ်းမြောက် အူဖြူး ရူးမတတ် ရွှင်နေပြီလော။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်
ဤလိုအရိပ်အယောင်မျိုးသည် ကိုလှဝေမျက်နှာ၌ လုံးလုံးပင် ပေါ်မလာ
ပေ။ သို့ ပေါ်မလာသောကြောင့် ကိုလှဝေသည် မတင်ရီကို ချစ်ရာ၌
လေးလေးပင်ပင်မရှိဟု ဆိုရတော့မည်လော။ ဆိုချင်လည်းဆိုပါ၊ တစ်ခါ
က မတင်ရီ ပြောဖူးသည်။ “ရှင်တို့၊ ကျွန်မတို့ လူမပြောနဲ့ ကိုလှဝေ၊
ခွေးတောင် ထမင်းရည်နဲ့ ကြက်သား ဘယ်သင်းစားမလဲလို့ မေးနေ
တွေးနေစရာမလိုဘူး” တဲ့။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကိုလှဝေလည်း တွေးရ

မည်မဟုတ်ပါလော။

ကိုလှဝေလို ပညာတတ် သူဌေးသားတစ်ယောက်အဖို့ မတင်ရီ ထက် ရုပ်၊ ပစ္စည်း၊ ပညာ အစစသာသော အပျိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ် ဝိုင်းနေသည်ဖြစ်ရာ ထမင်းရည်နှင့် ကြက်သားကဲ့သို့ ခွဲခြားရွေးကောက် သူကြင်ရာ မြောက်ဖို့အရေးတွင် တွေးခွင့်သည် ပေးသင့်သော အချက် တစ်ရပ် မဟုတ်ပါလော။

“ရှေ့... ကိုလှဝေ၊ ဟောဒီမှာ စာရွက်နဲ့ခဲတံ၊ ကဲ... ရေးပေတော့၊ ရှင်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းအကုန် ကျွန်မနာမည်နဲ့လွှဲပေးပြီး တရားဝင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်ဖို့ ကတိပြုတဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ရှင်လက်မှတ်ထိုး၊ ဒါက ‘ပဏာမ’ ဆိုပါတော့လေ။ လူကြီးတွေ ဖိတ်ပြီးမှ နောက်ထပ် ခိုင်လုံတဲ့ စာချုပ်ချုပ်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ အားတော့ အနာသားပါရှင်၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေရှေ့ကျမှ ရှင်က ‘ဘူး’ ကွယ်လိုက်ရင် ဒီစာကို ထိုးပြနိုင်အောင် လုပ်ရတာပါ။ ကျွန်မက သေချာမှကြိုက်တာ ဟဲ... ဟဲ”

ကိုလှဝေမှာ အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်နေလေပြီ။ ဧကန် စင်စစ် ကိုလှဝေ ဝမ်းတွင်း၌ ဖြစ်နေသည်မှာ မတင်ရီအား လက်ထပ်ယူ ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရာ၌ “မအေးနှင့် ဆွေးရင့်သေမည်၊ လေးတင့်မေ တစ်ရီခွဲတာလေး၊ သည်းကြွေလှပြီ” ဟု ဆိုရလောက်အောင် ချစ်၍ကား မဟုတ်၊ အမျိုးပျောက်မှာ စိုးကြောက်သောကြောင့်သာ ဇွတ်နှစ်၍ ချစ်ရ သည့် အချစ်မျိုးသာဖြစ်ရာတွင် မတင်ရီကလည်း လူမျိုးခြား ယူမည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ သက်သက်လီဆယ်ချက်သာဖြစ်သည့်ပြင် အကယ်၍ ကိုလှဝေ က ယူမည်ဆိုသည့်တိုင်အောင် မတင်ရီက လက်မခံဟု ဆိုထားပါလျက် ကိုလှဝေသည် အဘယ့်ကြောင့် ထပ်ဆင့်ထပ်ကဲ အတင့်ရဲစွာ ကတိပေး နေရပါဘိသနည်း။ ယခု ရေးရတော့မည်။ ပေးရတော့မည်။

ယခုအချိန်ကျမှ နောက်ဆုတ်၍ မရတော့သည့်အတိုင်း မတင်ရီ

ပေးလာသော စာရွက်ကိုလှမ်းယူလျက် မတင်ရီပြောသည့်အတိုင်းပင် ကတိဝန်ခံချက်ရေး၍ လက်မှတ်ထိုးကာ လှမ်းပေးလိုက်သော ကိုလှဝေ ၏ မျက်နှာထားမှာ အားရဖွယ်မရှိလှသည့်တိုင်အောင် ပေးပြီးသား ကတိကို အသက်နှင့် လဲ၍ ကာကွယ်မည့်အသွင်ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

ကိုလှဝေ စ၍ရေးသည်မှ ဆုံးသည်တိုင်အောင် မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကြည့်နေရာမှ ကိုလှဝေ ထိုးပေး သိုက်သောစာကို ဆွဲယူဖတ်ကြည့်နေလေ၏။

“ဒီမှာဆရာကြီး၊ နေ့စွဲလည်း မပါပါလား။ ဒါ အရေးကြီးတယ် ရှင်ရှေ့။ တော်ကြာ နေ့စွဲနဲ့ ငြင်းချက်ထွက်နေရင် မခက်လား”

ဤအထိ မတင်ရီ အနိုင်ကျင့် ရောင့်တက်နေသည်မှာ တရားလွန် လွန်းပြီ မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် ကိုလှဝေကား လျှော့လက်စနှင့် အဆစ် သည့်သလို ထိုစာကလေးကိုယူ၍ နေ့စွဲပါ တပ်ပေးလိုက်လေ၏။

“အခုလိုဆိုတော့ ကိုလှဝေ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမိန်းမစားလို့ သဘော သားသလဲ၊ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောပါ”

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး မတင်ရီ၊ ကျွန်တော့်ကို မျိုးစောင့် မောင်အဖြစ်နဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ခွင့်ရအောင် ဖန်တီးလိုက်တဲ့အတွက် မတင်ရီကို ကျေးဇူးတောင်တင်မိပါတယ်”

“နို့... ကျွန်မကမှ လူမျိုးခြားကို တကယ်ယူမှာ မဟုတ်တော့ဘဲ ဟာ ကျွန်မကို ကယ်တင်ဖို့ လိုသေးသလား ကိုလှဝေ”

“ဒါဟာ တရားနည်းလမ်းကျတဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတင်ရီ ခြောဖူးသလို လူစိတ်ဟာ တစ်မျိုးပဲဆို မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ လည်း တစ်မျိုးပဲ။ မျိုးစောင့်စိတ် တကယ်ပြင်းထန်လို့ မတင်ရီကို တကယ် ပဲယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တာကို မတင်ရီက တစ်မျိုးထင်နေတယ်။ အဲသလိုထင်တာတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ အသက်သာ အသေခံမယ်၊ ဒါ

ကျွန်တော့်အစွဲပဲ မတင်ရီ”

ယခုမှပင် ကိုလှဝေ၏သဘောထား ရှင်းပေတော့သည်။ မတင်ရီ မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှမပြောသေးဘဲ အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီး မှ...

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို လက်ထပ်ယူမှပဲ ကိုလှဝေရဲ့ မျိုးစောင့်စိတ်ဟာ တန်ဖိုးရှိတော့မှာလား”

“ခုတော့ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား မတင်ရီ”

“မဟုတ်ဘူးကိုလှဝေ မဟုတ်သေးဘူး၊ အခု ရှင့်ကို ကျွန်မ ဝန်ခံ

ချက်တွေ ရေးခိုင်း၊ ကတိတွေတောင်း လုပ်နေတာဟာ သက်သက် ရှင့်ကို အကဲစမ်းနေတာပါ။ ခုတော့ ကိုလှဝေဟာဖြင့် အပြောသမားမဟုတ်တဲ့ တကယ့် မျိုးစောင့်သားကောင်း ရတနာပီသတာ တွေ့ရလို့ သုံးကြိမ်သုံးခါ သာဓု အနုမောဒနာပြုပါတယ်၊ ချီးကျူးပါတယ်၊ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ လေးစားပါတယ်ဆိုရင် ကိုလှဝေအစွဲတော့ ပျောက်ကောင်းပါပြီနော်။ ကျွန်မ ဝါသနာကို ပျောက်မရလို့သာ ခုလို ကိုလှဝေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါ။ ကဲ... ကိုလှဝေ စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်းဖြစ်ပါစေသတည်း။ ကိုလှဝေ လို မြန်မာအမျိုးသမီးကလေးတွေကို လူမျိုးခြားလက်တွင်းက ကယ် တင်မယ့် မြန်မာသူဌေး မျိုးစောင့်မောင်များ တိုးပွားပါစေသတည်းပေါ့ ရှင်နော်။ ကဲ... ကိုလှဝေလည်း ညောင်းလှရော့မယ် ပြန်ချင်ပြန်တော့”

မတင်ရီသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုလှဝေရေးပေးသော ဝန်ခံချက် စာကလေးကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားအောင် ဆွဲဆုတ်ရင်း ဝရန်တာ ကို ထွက်လာသည်ကို ကိုလှဝေမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ ရာမှ ဝရန်တာသို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်လေ၏။ မတင်ရီ၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှမဖြစ်သကဲ့သို့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော

ဣန္ဒြေကို အောင့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုမျက်နှာကလေးသည်ပင် ကိုလှဝေ အဖို့ ကျက်သရေ ရှိနေရောသလားမသိ အတော်ကလေးကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ ငေးနေရာမှ ဆွေးသလိုလိုဖြစ်လာသော ကိုလှဝေ သည် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာပြီး မတင်ရီအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့ မည်ပြုသည်နှင့်...

“အတွတ်ရေ... ဟဲ့... မောင်လေး၊ လာ... ထမင်းစားကြစို့” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ၁၃ နှစ်သားခန့် ကလေးတစ်ယောက်သည် ကစား နေရာမှ ပြေးတက်လာလေ၏။

“ဪ... ကိုလှဝေ ပြန်တော့မလား၊ ကြိုတဲ့အခါ ဝင်တာပေါ့ရှင်၊ “သူ့လူနဲ့ သူ့ဆန်၊ တန်ရုံသာ ချက်ထားလို့” ထမင်းစား မခေါ်တာတော့ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ဟင်းကလည်း သိပ်မကောင်းဘူး။ ပဲကြော်နဲ့ ဘူးသီးပြုတ် ဝို၊ အေးလေ... တစ်နေ့မှ ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးပါဦးမယ်”

အာဂ မတင်ရီပါပဲ။ နောက်ဆုံးစကားကလေးတွင်ပင် အဓိပ္ပာယ် တစ်ပြုတစ်ခေါင်းနှင့် စောင်းသလိုလိုပြောရင်း အခန်းတွင်း ဝင်ရောက် လှလုံးပါပျောက်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေမိသော ကိုလှဝေမှာ နောက်ဆုံး ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး မသာယာလှသော မျက်နှာဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့ရလေ၏။

ကိုလှဝေသည် သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ဆန်စက်ဘက်မှ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပြေးလာကာ...

“အစ်ကိုလေး... ဒီနေ့... ဆန်”

“အေး... ပြောစရာရှိရင် နောက်မှပြော...”

ဟု တိုတိုပြတ်ပြတ်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားလေ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ပြောရပေဦးမည်။ လူ့စိတ်သည် တစ်မျိုး

ဖြစ်၏။ ဆန်း၏။ ဈေးဆိုင်များတွင် ပစ္စည်းဝယ်ရာ၌ “ဒါ စရန်ပေးပြီးသား” ၊ “ဒါက အော်ဒါမှာထားတာ” ပြောသော ပစ္စည်းကိုသာ ဈေးပေး၍ဝယ်လိုသော လူစိတ်သည် မဆန်းသလော။ မြန်မာယောက်ျားများသည် အမြဲတမ်းမြင်နေရသော အင်္ဂလိပ်မများ၏ ခြေသလုံးကို အရေးယူ ကြည့်ရှုခြင်း မပြုကြသလောက် မြန်မာမိန်းမပျိုကလေးများ၏ တွေ့ရခဲသော ခြေသလုံးသားကိုမူ မြင်ရလောက်သော အကွက်ကောင်းကိုရှာ၍ ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုတတ်ကြသည်မှာ မဆန်းသလော။ မရလျှင် လိုချင်၊ မမြင်ရလျှင် မြင်ချင်၍၊ မရယ်ပါနှင့်ဆိုမှ ရယ်ချင်သော စိတ်တစ်မျိုး လူသတ္တဝါတိုင်း၌ ရှိမည်ဆိုလျှင် မှားမည်လော။

ထို့အတူ ကိုလှဝေသည်လည်း မရသောကြောင့် လိုချင်သလို၊ ချစ်ချင်သလို မေတ္တာဓာတ်တွေ ပိုနေသည်မှာ လွတ်သည်ငါး ကြီးနေခြင်းပင် ဖြစ်နေသလော မပြောတတ်၊ ပါးစပ်ကလည်း တရွရွနှင့် တဖွဖွ ရွတ်နေချေသေး၏။

“ဟေ့... လှဝေ၊ မင်း ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်လို့ မင်းကိုယ် မင်းယူဆရင် မင်းဝန်ခံပါ။ မင်း အစက မတင်ရီကို ယူဖို့သာဆုံးဖြတ်တယ်၊ မင်း တယ်မချစ်ဘူး၊ အေး... ဒါပေမဲ့... ခုတော့... မင်း... သိပ်မဟုတ်တောင် နည်းနည်းတော့ချစ်နေပြီ။ ဟား... ဟား... အချစ်ဆိုတာ လှည့်စားလို့ မရဘူး လှဝေ။ ဟိုတုန်းက မင်း ‘အချစ်’ ကို အရေးမလုပ်သလောက် အခု မင်း ဂရုစိုက်နေပြီမဟုတ်လား။ ကဲ... မင်း ခေါင်းရှင်းရှင်းထားပြီး စဉ်းစားစမ်း။ မင်း မတင်ရီကို ဘာကြောင့်ချစ်နေသလဲ။ ရုပ်ပစ္စည်း၊ ပညာဆိုလို့ ဘာမှ မက်စရာမရှိဘူး။ မင်းချစ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာဟာ တစ်ခုကောင်းတော့ ရှိရမယ်ပေါ့ကွာ။ ဪ... ဪ... အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုမှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် သပ်ရပ်သေချာလို့လား၊ အင်း... ဒါပဲလား၊ နောက်ကော ဘာပြောတယ်၊ စကားအရာမှာ လိမ္မာ

ရေးခြားရှိပြီး ဆင်ခြင်တုံတရား၊ ကိုယ်ချင်းစာ တရားနဲ့ တရားမျှတမှုတွေ သူ့မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိနေတဲ့အတွက် မင်းဝါသနာ ပါတဲ့ နိုင်ငံရေးမှာလည်း အထောက်အပံ့ပေးနိုင်လိမ့်မယ်ယူဆပြီး ဒီအရည်အချင်းတွေကို ချစ်နေ တယ်ဆိုပါတော့။ မဟုတ်သေးဘူးလှေ၊ မင်း စဉ်းစားဦး။ ဒီကိစ္စ မလွယ် ဘူးနော်”

ဤသည်ကား ကိုလှဝေသည် သူ့ကိုယ်သူမေး၍ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကိုလှဝေကား မတင်ရီနှင့် အချစ်၊ အချစ် နှင့် မတင်ရီ ဤနှစ်လီအကြားတွင် ဗျာများ၍နေပြီကိုကား သူမငြင်းနိုင်။

ထိုနေ့မှစ၍ သုံးရက်တိတိ ရှိခဲ့သည်တိုင်အောင် ကိုလှဝေ၏ အမူ အရာမှာ ယခင်က သာယာခဲ့သော စံချိန်ကို မမီသေး။ တွေးရင်းငေးရင်း နှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့လေ၏။ ထိုကုန်ခဲ့သော ရက်အတွင်း၏ နာရီတိုင်း၊ နာရီတိုင်းတွင်လည်း မတင်ရီ၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုတွေ့လိုစိတ် ကလေးများ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ပေါ်ပေါက်လာတိုင်းလည်း မတင်ရီထံ ပြေး၍ အရေးဆိုလိုက်၏။ သို့သော်...

“သူ့သဘော ဘယ်လိုဟု မသိရသေးသော မိန်းမပျိုတစ် ယောက်အား ချစ်စကား ပြောသည်ထက် “ရုင့်ကို ကျွန်မ မယူ လို” ဟု အဖြေပေးထားသူတစ်ယောက်အား ကြိုက်စကားပြောရ သည်က သာလွန်ခဲ့ယဉ်းလေသည်”

ဟူသောအချက်ကို စဉ်းစားမိတိုင်း ကိုလှဝေမှာ ရင်ထုမနာကြီး ဖြစ်နေရတော့၏။ သို့စေကာမူ ကိုလှဝေကား သုံးရက်ထက် ပို၍ စိတ် တင်းနိုင်ပုံမပေါ်ပေ။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ ဟူသော သဘောဖြင့် ယနေ့ အဖို့ မတင်ရီထံ သွား၍ ဇွတ်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

*

“ဪ... ကိုလှဝေ... လာလေ... ထိုင်ချည်၊ ခုတစ်လော နိုင်ငံရေး ကဖြင့် အတော်ကလေး ရှုပ်ထွေးနေပါပကော...”

ညှိုးငယ်နေသောမျက်နှာဖြင့်တက်လာသူ ကိုလှဝေအား မတင်ရီ သည် ဤသို့ နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မတင်ရီ၊ တော်တော် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းနေတာ ပဲ။ သူပုန်တွေတောင် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ရောက်နေသလိုလို သတင်း ကြားရတယ်”

အသွားရှိ၍သာ အလာရှိလိုက်ရသည်။ စင်စစ် ထိုစကားကို ကိုလှဝေ မပြောလို။ သူပြောလိုသော စကားမှာ ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကား သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် မဝံ့တဝံ့ဖြင့် ရွံ့သလို ရှိနေနိုင်တွင်...

“ကိုလှဝေ ရှင် အရက်သောက်လာပြီထင်တယ်၊ နံလိုက်တာ ဟင်း” ဟု မတင်ရီသည် နှာခေါင်းကလေးရှုံ့၍ လက်နှင့်ပိတ်ရင်း မေးလိုက်ရာ...

“ဟုတ်တယ် မတင်ရီ၊ ကဲ... မထူးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှင်း ရှင်းပဲပြောတော့မယ်။ မတင်ရီဆီက ပြန်သွားတဲ့နေ့ကစပြီး ကျွန်တော် ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး။ မတင်ရီကို စွဲလမ်းမိတယ်။ မမြင်ရ မနေနိုင် ဆိုသလို ဆွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတင်ရီကို မပြောရဲဘူး။ ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်စိတ်ဟာ ပိုဆိုးလာလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်ပြောမယ်ဆိုပြီး ခု ထွက်လာတာပဲ။ မတင်ရီကို ပြောရမှာလည်းအားနာ၊ လန့်လည်းလန့်လို့ ရဲဆေးတင်တဲ့ သဘောနဲ့ နည်းနည်းသောက်လာမိတာပဲ။ မတင်ရီပေး ချင်တဲ့အပြစ်ပေးခံမယ်။ နောက်ဆုံးပြောချင်တာကတော့ မတင်ရီ ကျွန် တော်အချစ်ကို လက်ခံပါဆိုတာပါပဲ”

ကိုလှဝေ ပြောနေသောစကားနှင့် အမူအရာကို အကဲခတ်လိုက် ခြင်းအားဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အသည်းထဲမှ ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မတင်ရီ အသိအမှတ်ပြုလိုက်၏။

“အစက ကိုလှဝေ ဒီလောက်သတ္တိနည်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ခဲ့ဘူး။ အစွမ်းကို မသုံးဘဲ အရက်ကို အဖော်လုပ်လာတာတော့ ရှက်စရာကောင်းတာပဲ။ ဘယ်နှယ်ရှင် ယောက်ျားက မိန်းမကို၊ မိန်းမက ယောက်ျားကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာကပဲ အားနာဖို့၊ ရှက်ဖို့ ရှိသေးသလား။ မုန်းတယ်၊ သောက်မြင်ကတ်တယ်လို့ ပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အင်း... အရက်ဟာ ရဲဆေးတဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ... မြန်မာပြည်မှာ အရက်သေစာကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ပင်လိုက်တဲ့အခါကျရင် မြန်မာယောက်ျားတွေဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

မျက်လုံးတွေရိုဝေဝေနှင့် ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေသော ကိုလှဝေသည် လေရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း...

“ပြောပြီကော... မတင်ရီ၊ ပေးတဲ့အပြစ်ကိုခံမယ်လို့။ ကျွန်တော် ခုလို သောက်လာပေမဲ့ နည်းနည်းမှားရင် ပါးချလိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား...။ သတိတရားတော့ လက်မလွတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်မေးတာသာဖြေဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံမယ်မဟုတ်လား မတင်ရီ...”

မတင်ရီသည် ကိုလှဝေအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး အကဲခတ်ကြည့်၍ နေရာမှ ရုတ်တရက် ထသွားကာ ဆိုင်ခန်းဘက်ကူးပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ယူလျက် နောက်ဖေးဘက် ထွက်သွားလေ၏။

“ရှေ့... ကိုလှဝေ၊ သံပရာသီး ရှာလဘတ်ရည်ကလေး သောက်လိုက်ဦး။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရှိပါစေ၊ နောက်ကို သောက်လာတဲ့အခါ ကျွန်မ အိမ်လှေကားမှာတောင် လာမရပ်ဖို့ ကြိုတင်သတိပေးပါတယ်”

မည်မျှမျှနေသော အရက်သမားပင် ဖြစ်လင့်ကစား မစင်ကျွေးလျှင် မစားသကဲ့သို့၊ သောက်သည်ဆိုရုံမျှ သောက်လှသော ကိုလှဝေသည် မပြုံးမရယ် တကယ်မနှစ်မြို့သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်

သော မတင်ရီ ၏ စကားကြောင့် သူ့အမူးတွေမှာ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျက် လွင့်သွားရာမှ မတင်ရီလှမ်းပေးနေသော သံပရာ ရှာလဘတ်ကို ယူ သောက်လိုက်ပြီး...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်မတင်ရီ၊ နောက်နောင်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး။ ကဲ... ဒီနေ့က စပြီး အရက်ကိုလှူလိုက်ပါပြီ။ သောက်ခဲ့သော် ဘေး အပေါင်းသင့် သေပါစေဆိုတာ သစ္စာ ဆိုပါတယ်။ ကျေနပ်ပါနော်”

“တော်ပါ ကိုလှဝေ၊ ရှင့်ကို ဒီအထိ ချုပ်ချယ်နိုင်ခွင့် ကျွန်မမှာ မရှိဘူး။ ကျွန်မဆီကို သောက်မလာရင်သာ ပြီးတာပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ကျွန်တော်လှူလိုက်ပြီဆိုရင် မတင်ရီ ဝမ်း သာဖို့မဟုတ်လား။ ကဲပါ... မတင်ရီ ကိုလှဝေပြောတာကိုသာ တစ် ဆိတ်...”

မတင်ရီသည် ကုလားထိုင်နောက်သို့ ခပ်လျှော့လျှော့မှီလိုက်ပြီး “အဟင်း” ဟု လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါရစေ့မယ် ကိုလှဝေ၊ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ တားမြစ်ပိုင်ခွင့် မရှိပေဘူး။ ချစ်ပါ... ချစ်ပေါ့။ မှောက်ရက်၊ ပက်လက်၊ ဘေးစောင်း၊ လေးဖက်ထောက် ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ ဘယ်လိုတွေးတွေး ကိုလှဝေလို လူပဂေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မငြင်းဖို့ မသင့် ဘူးဆိုတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုလှဝေချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ ဘယ် လို့...”

“ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်ချစ်တဲ့အချစ် မတင်ရီ”

ကိုလှဝေက ဤသို့ ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်ကို မတင်ရီက လက်ကာလျက်...

“နေဦး... ကျွန်မစကား မဆုံးသေးဘူး၊ ရှင့်အချစ်ကို ‘က’ ကြီးက စပြီး ဝေဖန်လိုက်ရင် လူမျိုးခြားလက်က ကယ်တင်လိုတဲ့အချိန်ကို အဓိက

ထားပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ချစ်လေ ကျွန်မလို ပစ္စည်းမဲ့အရပ်ဆိုးမကို ချစ်တယ်လို့ပြောဖော်ရတာပဲ မနည်းဝမ်းသာလှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ “မမိတဲ့ပန်း တုံးခုလို့ဖြင့် မနမ်းပါစေနဲ့” ဆိုတဲ့စကားဟာ ဆင်းရဲသားယောက်ျားက သူဌေးသမီးကို လိုချင်လျက်နဲ့ ‘မူလကျီ’ လုပ်စကားမို့ မသုံးပါရစေနဲ့။ နားလည်လွယ်အောင်ပြောရင် ကျွန်မနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ရာထူးကိုဖြင့် အတင်းမပေးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

ပိပိရီနှင့် ထိလှမိလှသော မတင်ရီ၏ ငြင်းဆန်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသော ကိုလှဓမ္မာ မတင်ရီ၏ တကယ့်ဖြူစင်သော စေတနာကို သဘောပေါက်မိသည်နှင့်အမျှ မေတ္တာတွေပို၊ ချစ်စိတ်တွေ ယိုသထက် ယိုလာကာ...

“လောကမှာ မတူဘူး၊ မတန်ဘူးဆိုတာ ရှိသေးသလား မတင်ရီ။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဒါတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ချစ်တာဟာ ချစ်တာပဲ။ “သူဌေးသားက သူဌေးသမီးကိုယူ” ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေက ရိုးလည်းနေပါပြီ။ ပစ္စည်းဂုဏ်ပကာသနကို အဓိကထားတဲ့အချိန်မို့ ရာသက်ပန် ခိုင်မြဲတာလည်း ရှားပါတယ်။ ဘယ်သူကဘာပြောပြော ကိုလှဝေအချစ်ကတော့ မြင့်မြတ်ပါတယ်။ တန်ဖိုးရှိတယ်။ ပစ္စည်းမဲ့မိန်းကလေးကိုမှ ရွေးပြီး ယူတဲ့အတွက် သဘောထားကြီးပါတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာမမက် အချစ်သက်သက်ကိုသာ တန်ဖိုးထားတဲ့ တကယ့် ယောက်ျားပီသပါပေတယ်” လို့ အချိုးမွမ်းခံနိုင်ခွင့်ဟာ မတင်ရီ လက်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒီတော့ မတင်ရီကသာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကိုလှဝေ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင့်လိုလူကို ကျွန်မ မငြင်းသင့်ဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်မေတ္တာကို လက်ခံပြီး ရှင့်ကိုယူလိုက်ရင် အရပ်က ဘာပြောမလဲ။

‘ငွေမက်လို့ ယူတာ’ ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်ဟာ ပထမဆုံး ထွက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မသိတယ် ကိုလှဝေ။ အဲဒီလို အစွပ်စွဲခံရပြီ ဆိုရင်တော့ စွပ်စွဲတဲ့လူကို သတ်မိမလား၊ ကျွန်မကိုယ်ကိုယ်ကျွန်မ သတ်မိမလား ဒီနှစ်ခု တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မှာပဲ”

မတင်ရီသည် အံကလေးကြိတ်၍ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလိုက် သဖြင့် ကိုလှဝေမှာ အားမလိုအားမရနှင့် ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကိုယ့်ကို လူတစ်ဖက်သားက မတရားစွပ်စွဲတယ် ထားဦးတော့။ ဒါကို မကျေနပ်ရင် အသရေပျက်မှုနဲ့စွဲဖို့ တရားရုံးတော်တွေ ရှိလျက်သား နဲ့ ခုလို လူသတ်ဝါဒစကားတွေပြောနေတော့ မတင်ရီဟာ ဖက်ဆစ်ဆန် မနေဘူးလား”

ဤတစ်ချိတွင် ကိုလှဝေ နှက်လိုက်သောစကားမှာ အချက်မီသွား သဖြင့် မတင်ရီက မချီပြုံးကလေးပြုံး၍...

“မှားရင် ဝန်ခံရမယ်ဆိုတာ ပညာရှိတိုင်းမှာ မရှိမဖြစ်တဲ့ အရည် အချင်းမို့ ကျွန်မ ဝန်ခံပါတယ် ကိုလှဝေ။ အဲဒီစိတ်တစ်ခုဟာ ကျွန်မအဖို့ တော်တော်ဆိုးတယ်။ မဟုတ်မခံ လက်တွေ့နှံ့ချင်တဲ့စိတ်ပေါ့။ တဖြည်း ဖြည်းတော့ ပြုပြင်လို့ ရကောင်းပါရဲ့လေ။ ဪ... စကားမစပ် ခုနပြော တဲ့ ဖက်ဆစ်ဝါဒဆိုတာ မကောင်းဘူးလို့ ပြောကြတယ်နော်။ အဲဒီ ဖက်ဆစ်ဝါဒထဲက ကောင်းတာတွေတော့ လူတွေက ဘာလို့မပြောကြ သလဲ ကိုလှဝေ”

“ကောင်းမှမကောင်းဘဲ မတင်ရီ”

“ဟာ... ဓားပြတိုက်ရင်သတ်၊ လူရင်ခိုးရင်သတ်ဆိုတာ ဘယ်သူ မကောင်း ကောင်းကောင်း ကျွန်မတော့ကြိုက်တယ်။ တကယ်သာ သတ် ကြည့်၊ တကယ်ဓားပြမတိုက်ဘူး ဆိုတာယုံ။ နို့... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်ဝါဒ

အကောင်းဆုံးလို့ ကိုလှဝေထင်သလဲ”

“ဒီမိုကရေစီပေါ့ မတင်ရီ”

“ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘာလဲ”

ကိုလှဝေ ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ အတော်ကလေးကြာ
အောင် စဉ်းစားပြီး...

“ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ပြည်သူတို့အတွက် ပြည်သူတို့၏ အစိုးရကို
ပြည်သူတို့က တည်ထောင်ထားခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အဲဒါ ဒီမို
ကရေစီပေါ့”

“ကိုလှဝေနဲ့တွေ့ရတာ ဗဟုသုတတိုးပါတယ်ရှင်၊ ဒီမိုကရေစီရဲ့
အနက်အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သွားရည်ကျလောက်အောင် ကောင်းပါပေ။
ဒါပေမဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတိုင်း ဒီလို မဖြစ်တာ ဆိုးတာပဲ” ဟု မတင်ရီက
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သဖြင့်...

“ဟာ... ဒီလိုထင်ရင် မတင်ရီမှားမှာပေါ့”

“ကျွန်မ အရမ်းမပြောဘူး၊ သတင်းစာ နေ့တိုင်းဖတ်နေတဲ့မိန်းမ။
ဘချို့တိုင်းပြည်မှာ နာမည်သာ ဒီမိုကရေစီအဓိပ္ပာယ်က (ပါတီဝင်တစ်စု
အတွက် ပြည်သူတို့၏အစိုးရကို ပါတီတစ်ခုက တည်ထောင်ထားခြင်း)
ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မဟုတ်လား၊ ဂရိတ်ပညာရှိကြီး ပလေတိုက...

ဒီမိုကရေစီသည် မကောင်းသော အုပ်ချုပ်ဖွဲ့စည်းပုံများ
အနက် အကောင်းဆုံးဖြစ်၍ ကောင်းသောအုပ်ချုပ်ဖွဲ့စည်းပုံ
များအနက် အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

လို့ ဆိုထားတယ်။ ဒါတွေထားပါလေ အရေးကြီးတာက”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စမဟုတ်လား မတင်ရီ”

ကိုလှဝေသည် မတင်ရီစကားမဆုံးမီပင် ကောက်ကာငင်ကာ
ဘိယံလိုရာ ဆွဲမေးလိုက်သဖြင့် မတင်ရီမှာ စကားကြော ရှည်လာမည်စိုး

သောကြာငံ...

“ကဲ... ကိုလှဝေ ပြန်တော့၊ ၁၀ ရက်အတွင်း သိရစေမယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုလှဝေ ပေါ်မလာသည်မှာ ၅ ရက်မျှရှိပြီဖြစ်ရာ ပထမတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်က မတင်ရီအဖို့ အမှတ်တမဲ့လို ဖြစ်နေသော်လည်း လေးရက်၊ ငါးရက်သို့ ရောက်လာသောအခါ မတင်ရီသည် ကိုလှဝေကို သတိရစပြုလာလေ၏။ တွေ့ချင်သလိုလို၊ လွမ်းသလိုလိုနှင့် တမ်းတမိ၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၏ အထင်သေး အစွပ်စွဲမခံလိုသော ကြောင့်သာ ငြင်းရသော်လည်း “ကိုလှဝေလိုလူကိုမှ မကြိုက်ချင်လျှင် အမိုက်နှင့်ပြင် ရှိသေးလေလိမ့်လား” ဟုလည်း တွေးမိ၏။ တစ်ဖန် ငြင်းလိုစိတ် ပေါ်လာသော်လည်း နောက်ဆုံး မတင်ရီ၏ မျက်လုံးထဲတွင် တရစ်ဝဲဝဲပေါ်လာသူကား သူ့အချစ်ကို ရိုးသားစွာတောင်းသော ကိုလှဝေ၊ သဘောထားမြင့်မြတ်သော ကိုလှဝေ၊ မျိုးစောင့်စိတ် ပြင်းထန်သော ကိုရယ်... လှရယ်... ဝေရယ်။

အချိန်မှာ လဆုတ် ၁၃ ရက်၏ မှောင်မိုက်သော ညတစ်ည ၁၀ နာရီခန့် ဖြစ်၏။ မတင်ရီမှာ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်မေးရင်း အတွေးနယ် ကြောတွင် နစ်မျောနေခိုက် တဒိန်းဒိန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ပစ်သံခတ်သံများ ရုတ်တရက် ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်းထကာ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာမိလေ၏။

“မပြေးနဲ့... မကြောက်နဲ့၊ သူပုန်တွေဝင်လာတယ်။ အစိုးရတပ်က ခုခံနှိမ်နင်းပြီ။ အိမ်အောက်ဆင်းပြီး မှောက်နေကြ”

ဟူသောအသံများသည် တစ်မြို့လုံး ဆူညံလျက် ရှိလေ၏။

မတင်ရီလည်း သူ့မိခင် အိုကြီးနှင့် မောင်လေးအတွတ်ကို ဆွဲခေါ်လျက် အောက်သို့ဆင်း၍ မြေပြင်တွင် ဝပ်နေကြလေ၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော် မှု ပစ်ခတ်ကြပြီးနောက် မြို့ဆင်ခြေဖုံးဘက်ဆီမှ ကြီးစွာသော မီးတောက်ကြီးတစ်ခု ထိုးတက်လာလေ၏။ မကြာမီ ပစ်သံခတ်သံများ ရပ်စဲသွားလျက် စစ်ရဲများ၊ ကာကွယ်ရေးတပ်သားများ၏ ပြေးလွှားသံများနှင့် အချင်းဖြစ်ပွားပုံ တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစကိုသာ ကြားရပြီး သေချာသောသတင်းကို တိတိကျကျ မသိရပေ။

ထိုနေ့ညအဖို့ မတင်ရီ လုံးလုံး အိပ်၍မရပေ။ နံနက် ၃ နာရီတိုင်အောင် မငြိမ်းနိုင်သေးသော မီးမှာ အချို့ကလည်း ကိုလှဝေဆန်စက်ဟု ပြော၏။ အချို့ကမူ ချစ်တီးတိုက်ဟု ထင်ကြေးပေးနေကြ၏။ လူများ အကူးအသန်းမလုပ်ရသောကြောင့် ဘာမျှ အမှန်မသိရသေးပေ။ မတင်ရီကား ကိုလှဝေတို့စက် မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ဧရာမမေတ္တာဖြင့် ဆုတောင်းလျက် ရှိလေ၏။

မိုးကား ထိန်ထိန်လင်းခဲ့လေပြီ။ မီးတောက်ကြီးလည်း ပျောက်သွားလေပြီ။ မတင်ရီသည် သနပ်ခါးကလေးမှ မလိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ကိုလှဝေတို့စက်ရှိရာသို့ ဆိုက်ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့လေသည်။ တစ်ညလုံး ဘောင်းခဲရသော မတင်ရီ၏ ဆုမွန်ကောင်းကား အချည်းနှီး ဖြစ်ရလေပြီ။ ကိုလှဝေတို့ပိုင်သော ဆန်စက်သာမက အိမ်ရောပစ္စည်းပါ စက်ဝင်းတစ်ခုလုံး ပြောင်သလင်းခါသွားလေပြီ။

မတင်ရီမှာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ရင်တွင်းမှ ဆို့တက်နေရာမှ ဆို့ထက်ပို၍ ဆိုးရွားစွာ နားမချမ်းသာဖွယ် ကြားလိုက်ရသည်ကား - ဘော်ဘော်ရက်စက်တဲ့ သူပုန်တွေပါပဲဗျာ။ ပထမဆုံး ကိုလှဝေတို့ ဆန်စက်နဲ့ ချစ်တီးတိုက်ကို ဝင်စီးတာပဲ။ ချစ်တီးတိုက်က ငွေ ၄,၀၀၀ လောက်ရသွားလို့ ချစ်တီးတွေ သက်သာသွားသတဲ့။ ကိုလှဝေတို့ အမေ

ဆီမှာလည်း ငွေငါးသောင်းပေးရမယ်လို့ တောင်းတော့ အဘွားကြီးက
ငွေတွေ မီးခံသေတ္တာထဲမှာရှိတယ်။ သော့တော့ သူ့သားဆီပါသွားလို့
ကြိုက်သလို ဖွင့်ယူပါလို့ပြောတာ အဘွားကြီး လိမ်တယ်ထင်ပြီး သေနတ်
ဒင်နဲ့ဆောင့်၊ ဓားပြားနဲ့ရိုက်နဲ့ တော်တော်ကလေးနှိပ်စက်ပြီး မီးခံသေတ္တာ
ကိုလည်း ထုခွဲပြီး ဖွင့်သေးသတဲ့။ ဖွင့်လို့ကလည်း မရ၊ အစိုးရဘက်က
လည်း အရေးသာလာတော့ “ကံ... ဒီစက်ကို မီးရှို့ကြ” ဆိုပြီး ရှို့သွား
တာပဲ။ အဘွားကြီးလည်း မီးလောင်တဲ့ဒဏ်ရာရော၊ သူတို့ရိုက်တဲ့ဒဏ်ရာ
ရော မပြောနဲ့တော့ မျော့မျော့ပဲကျန်တော့တယ်”

မတင်ရီနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ပြောနေသောအသံကြောင့် မတင်ရီမှာ
ကြာရှည်မနေနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေဝဲလာကာ ဆေးရုံဘက်သို့ ခပ်
သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ဆေးရုံတွင်လည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူများ
နှင့် ရွပ်ယှက်ခတ်နေသောကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပြုသဖြင့် မတင်ရီ
မှာလည်း မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့် ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

ထိုနေ့အဖို့ မတင်ရီမှာ ထမင်းစားဖို့ရန်ပင် သတိမရနိုင်တော့ဘဲ
ငိုငိုရင်း၊ တွေးရင်း၊ ငေးရင်းနှင့်ပင် အချိန်ကုန်သည်မှာ နေ့လယ် တစ်နာရီ
သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် ကိုလှဝေအကြောင်း ဘာမျှမကြားရသေး
သဖြင့် “ဘယ်သူ သွားမေးရကောင်းမလဲ” ဟု စဉ်းစားနေစဉ် သားရေ
သေတ္တာတစ်လုံးကိုဆွဲလျက် အပြုံးမပျက် တက်လာသော ကိုလှဝေကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် မတင်ရီမှာ မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားနှင့်...

“ဟင်... ကိုလှဝေ”

ဟု ဆိုတစ်သောအသံနှင့် ခေါ်လိုက်မိသည်မှတစ်ပါး အခြား
ဘာတွေပြောရမည်ဟု မတွေးနိုင်သဖြင့် စကားထက် လေးနက်ခြင်း
အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မျက်ရည်တွေသာ ဒလဟော သွန်ချလိုက်လေ၏။

“ဘာလို့ငိုတာလဲ မတင်ရီ၊ ပစ္စည်းသင်္ခါရ လူသင်္ခါရ မဟုတ်

လား။ အသက်မသေ နေရ၊ တွေ့ရတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းပဲလို့သာ ယူဆပြီး တရားနဲ့ဖြေဖို့သာ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လား မတင်ရီ”

ကိုလှဝေမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ကင်းသလောက် အပြုံး မပျက်သော နဂို ဣန္ဒြေကို မြင်ရရာ၌ မတင်ရီ မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် အံ့ဩသွားလေ၏။

“ဒီနေရာမှာတော့ ကိုလှဝေ ကျွန်မထက် အများကြီး သာသွားပြီ။ ကျွန်မတို့ ဘေးလူတောင် အနည်းနဲ့အများ စိတ်ထိခိုက်သွားပေမဲ့ ကိုလှဝေဟာ မတုန်လှုပ်ဘူး။ အပြုံးမပျက်ဘူး။ ချီးကျူးပါတယ် ကိုလှဝေ၊ ရှင့်စိတ်ဓာတ်ကို။ နို့... ကြီးကြီးနဲ့ကော တွေ့ပြီလား။ ရှင် ဘယ်သွား နေတာလဲဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ပြီးပါပြီ၊ မေမေဒဏ်ရာတော့ တယ်မသေးလှဘူး။ ကံလေ... ပြီးတာတွေပြီးပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ကို လူငယ်ညီလာခံ အတွက် သွားနေတာ မနက်ကမှ သံကြိုးရလို့ ပြန်လာတာပဲ။ လောလော ဆယ် အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်နေဖို့ အိမ်မရှိဘူး။ မတင်ရီတို့အိမ်မှာ နေခွင့်ပြုနိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော်တော့ မျှော်လင့်တာပဲ မတင်ရီ”

“အို... ဒီအိမ်ဟာ ကိုလှဝေတို့ပိုင်တာပဲ။ ခုလိုဖြစ်လာတော့ ကျွန်မ ဘို့ ပြောင်းပေးရမှာပေါ့။ ဒါလည်း ကူညီခြင်းတစ်ရပ်”

“ဟာ... ဒီလိုတော့ မလုပ်စေချင်ဘူး။ မတင်ရီတို့လည်း နေပါ။ မပြောင်းနဲ့။ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်အိပ်ရာစာ ရရင် ပြီးတာပါပဲ။ အမှန် အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော့်တက်နေဖို့ အိမ်မရှားဘူးဆိုတာ မတင်ရီ သိတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ မတင်ရီတို့ထက် ပိုပြီး ဘယ်သူ့ မှ မခင်ဘူးဆိုတဲ့ လက္ခဏာပြချင်လွန်းလို့ ခုလိုပြောနေတာပါ မတင်ရီ။ မတော်ဘူးဆိုတာလည်း သိပါတယ်၊ နောက်ဆုံး ဝရန်တာ ထွက်အိပ်ရ

မယ်ဆိုတောင် ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး”

ယခင်အခြေအနေအတိုင်းသာဆိုလျှင် မတင်ရီ အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလာသူ တစ်ယောက်အား ခါးခါးသီးသီး တားမြစ်နေပါက ရက်စက်ရာကျတော့ မည်တစ်ကြောင်း၊ အိမ်ကလည်း သူတို့ပိုင် ဖြစ်ပြန်ရာတွင် မသိမသာ ယိမ်းယိုင်နေပြီးဖြစ်သော မတင်ရီ၏ အချစ်စိတ်ကလေးကလည်း လက်ခံ သင့်သည့်ဘက်မှ ထောက်ခံနေသည်ဖြစ်ရကား ထိုင်ချင်တုန်း ချော်လဲ သလို အတော်ပဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

မတင်ရီမှာ လာမည့်ဘေးကို ပြေးမြင်ထားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ရောထွေးယှက်တင် မဖြစ်စေဘဲ ကိုလှဝေအတွက် တစ်ခန်းသတ်သတ် စီစဉ်ပေးလိုက်သည့်တိုင်အောင် ထင်သည့်အတိုင်းပင် “မကြာပါဘူး၊ တစ်လအတွင်း ညားတာပါပဲ”၊ “အမယ်... ခုတောင် ညားနေပြီလားမှ မသိတာ”၊ “ကောင်မက အကြံပိုင်သော ငရွေးလုပ်လိုက်တာပါ”၊ “အပိုင် ဖမ်းတယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့” စသဖြင့် အရပ်ထဲတွင် ပွစိပွစိ ဖြစ်နေလေ ၏။ ထိုသတင်းအကုန် မတင်ရီ နားမဆုံအောင် ကြားနေရတိုင်း ကိုလှဝေ ကို တစ်ဆင့်ပြောပြသောအခါများ၌...

“ရွေးလေးခုန်တာကို ဖုန်မထချင်စမ်းနဲ့ မတင်ရီရယ်၊ ကိုယ်ကောင်း ကိုယ့်ခေါင်း ဘယ်ရွေ့မှာလဲ”

“ခေါင်းရွေ့တာ မရွေ့တာနောက်၊ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ ပိုင်းလုံးလိုလို ပြောနေကြပြီ ကိုလှဝေ၊ ကျွန်မရှက်လှပြီ။ ဒီတော့ ကိုလှဝေ ကျွန်မကို သနားရင်...”

“ပြောင်းပေးရမလားမတင်ရီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မတင်ရီ စိတ်ချမ်းသာ

အောင် ခုညနေပဲ ပြောင်းပေးပါ့မယ်နော် ဟုတ်လား”

ကိုလှဝေ၏ မျက်နှာမှာ မလုပ်ချင်သော အလုပ်တစ်ခုကို တစ်ဖက် သားအားငဲ့၍ ဆောင်ရွက်ရတော့မည်ကဲ့သို့သော အသွင်ဆောင်ထားရာမှ ဝမ်းနည်းသော အမူအရာဖြင့်...

“ကျွန်တော် အိမ်သွားရှာလိုက်ဦးမယ် မတင်ရီ”

“မရှာနဲ့တော့... ကိုလှဝေ၊ နေ... နေ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ညားနေတယ် ပြောရုံမကလို့ ဖက်အိပ်နေတာတောင် တွေ့နေတယ်ပြောပြော ကျွန်မ အနစ်နာခံတော့မယ် ကိုလှဝေ။ ရှင်စိတ်ချမ်းသာရင် တော်ပြီ”

ကိုလှဝေမှာ ကျောက်သားပကတိထဲမှ ကြာပန်းပွင့်လာသည်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ မတင်ရီ၏ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်၌ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကြောင့် မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော ချစ်စကားကလေးကို ပြောလိုက်ရန် အခွင့်သာလာလေပြီလားဟူသော သဘောဖြင့်...

“မတင်ရီ၊ ကိုလှဝေအပေါ်မှာ ဒီထိအောင် ကရုဏာထားနိုင်သေး လျှင် ဘာထူးတော့သလဲ မတင်ရီရယ်။ သူတို့ထင်တဲ့အတိုင်း လက်ထပ် လိုက်ကြရင်”

“ဒီစကားရပ်လိုက်ပါ ကိုလှဝေရယ်။ ကျွန်မတို့မိန်းမတွေဟာ ဒီလို နေရာကျတော့ ယောက်ျားထက် အယူသီးတယ် အောက်မေ့ပါ။ သူတို့ ထင်တဲ့အတိုင်းသာဖြစ်သွားရင် ဘာပြောမယ်ထင်သလဲ။ “ကဲ... တို့ မပြောဘူးလား၊ ကောင်မ အပိုင်စီးသွားပြီ” လို့ ပြောတော့မှာသေချာတယ် ကိုလှဝေ။ အသေသာခံမယ် ဒီလိုတော့ အပြောမခံဘူး။ အဲဒါ မိန်းမစိတ်၊ မိန်းမခွဲ”

ကိုလှဝေအဖို့ မျှော်လင့်ချက် ဝေးသွားပြန်လေပြီ။ ပူမှုတွေကြား ထဲမှ ဤလို ချစ်စကားပြောလိုက်သည်ကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်မိ သလို ဖြစ်သွားရာမှ...

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် မတင်ရီ၊ အိမ်ရှင်ကို ဧည့်သည်က ဇော်ကားသလို ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ဟာ ဆေးရုံမှာ မချိမဆုံ ခံနေရတဲ့ မိခင်ကိုမှ မထောက်ထားနိုင်လောက် အောင် ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် မတင်ရီရဲ့ အချစ်ကို တောင်း နေတာဟာ ကျွန်တော့်အချစ် ဘယ်လောက်စူးရှတယ်ဆိုတာ သရုပ်ဖော် လိုက်တာပါပဲ။ ဆုံးရှုံးပျက်စီးရတဲ့ စည်းစိမ်အတွက်မှ မပူပင်နိုင်အောင်ဘဲ အချစ်ရူး ရူးရသလားဆိုရင်လည်း ခံရတော့မပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဟာ အချစ်ပဲ”

ကိုလှဝေသည် ပြောနေသော စကားဆုံးသည်နှင့် စာဖိုင်တွဲတစ်ခု ဆွဲယူဆင်းသွားသဖြင့် မတင်ရီမှာလည်း ကိုလှဝေ၏ နောက်ပိုင်းကို ငေး ကြည့်ရင်း ဪ... ကိုလှဝေ... ကိုလှဝေဟုသာ ညည်းတွားနိုင်ရှာတော့ လေ၏။

လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလိုက်သောအခါတွင် မတင်ရီသည် ကိုလှဝေ၏အချစ်ကို လက်ခံလိုက်သည်ဖြစ်အံ့။ အရပ်က ပြောကြမည် ဖြစ်သော “ကဲ... တို့မပြောဘူးလား၊ မကြာဘူး ညားလိမ့်မယ်လို့” ဟူသောပြောဆိုချက်ကို စင်စစ် မတင်ရီ လက်မခံနိုင်စရာ မရှိသည်ကို နားလည်လာ၏။ သို့သော် ကိုလှဝေနှင့် မတင်ရီတို့ကား ဂုဏ်ရည်တူ မဟုတ်။ ဆန်စက်နှင့်တကွ တိုက်ရော့ ပစ္စည်းပါ ဆုံးရှုံးသွားစေကာမူ လယ်မြေဧကပေါင်း ၅၀၀ မှု ကျန်ရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ထိုပစ္စည်းကိုမက်၍ ယူရသည့် အခြေမျိုးသို့ ရောက်အောင် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်လာက သူ ခံနိုင် မည်မဟုတ်။ အကယ်၍ ကိုလှဝေသာ လက်မဲ့ဘဝနှင့် ရှိနေ၊ ရှိနေမည် ဆိုလျှင် ချစ်စရာကလေးပြီး၍ “ကိုဝေကို ရီရီ ချစ်ပါပြီတဲ့ရှင်” ဟု အမှန် ပင် ပြောလိုက်မည်ဖြစ်သော်လည်း “ငွေမက်လို့ယူတာပါ” ဟု အသေ အချာ စွပ်စွဲခံရမည့် ယခုအခြေတွင်ကာ မတင်ရီသည် ကိုလှဝေအား

ချစ်လျက်နှင့် လက်မခံဘဲ နေရုံမှတစ်ပါး အခြား ဘာမျှမတတ်နိုင်ရှာ။
တစ်ဖန် “ကိုလှဝေကိုတော့ ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းမက်လို့
ယူတယ်ဆိုတာမျိုးတော့ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

ဟု ဖွင့်ပြောလိုက်ပါကလည်း မိမိအား သံသယမဲ့ချစ်နေသော
ကိုလှဝေသည် သူ ပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်မချမ်းမသာ
ဖွယ် လုပ်လိုက်လေမည်လားဟုလည်း တွေးတောပူပန်မိပြန်သောကြောင့်
ဤအချက်လည်း လက်လျှော့လိုက်ရပြန်လေ၏။

ကိုလှဝေ မတင်ရီတို့အိမ် ရောက်သည့်နေ့တွင်ပင် ဆီပုံးလိုက်၊
ဆန်အိတ်လိုက်၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် လိုလေသေးမရှိ ဝယ်ထားလျက်
ဈေးဖိုးအဖြစ်လည်း တစ်နေ့တစ်ဆယ် မှန်မှန်ကြီးပေးနေလေ၏။ ပထမ
က ထိုသို့ပေးသည်ကို မတင်ရီက လက်မခံဘဲနေခဲ့ရာတွင် ကိုလှဝေက
အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးကာ “အဲဒါတွေလက်မခံတာဟာ ကျွန်တော့်ကို
နှင်ချတာနဲ့အတူတူပဲ မတင်ရီ။ မနေနဲ့ဆိုလည်း သွားပါ့မယ်၊ ပရိယာယ်နဲ့
တော့ မနှင်ပါနဲ့” စသည် ဖြင့် ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောကာမှ မတင်ရီမှာ
အောင့်သက်သက်နှင့် လက်ခံခဲ့ရလေ၏။

မိုးလင်းကမိုးချုပ်၊ မိုးချုပ်ကမိုးလင်း တစ်လတင်းတင်း ပြည့်သော
နေ့တွင် ကိုလှဝေ၏ မိခင်ကြီးမှာ ဆေးရုံတွင် မနေလိုကြောင်း ပြော
သဖြင့် မတင်ရီတို့အိမ်တွင် ရွှေ့ပြောင်းကုသနေသော်လည်း ကိုလှဝေမှာမူ
သူ့အလုပ်နှင့် ရှုပ်နေသောကြောင့် မတင်ရီသာလျှင် ပြုစုစောင့်ရှောက်နေ
ရလေ၏။

ကိုလှဝေ၏ မိခင်ကြီးအား ဆွေမတော်မျိုးမစပ် ဖတ်ဖတ်ဆာ
အောင် ပြုစုရသည်က တစ်ဖက်၊ ဈေးရောင်းရသည်က တစ်မျိုး၊ ကိုလှဝေ
အား ခူးခပ်ကျွေးမွေးနေရသည်က တစ်ခုကွပ်ပင်ဖြစ်စေကာမူ မတင်ရီမှာ
မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ဈေးဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည့်အထဲကပင် ပြီးနိုင်၊ ရယ်နိုင်

သေးသော မျက်နှာကလေးကို တွေ့ရလေရာ ကိုလှဝေတွင် ရင်ဆို့မတတ် ချစ်စိတ်တွေသာ ထပ်တလဲလဲ ပွားနေမိလေ၏။

မတင်ရီ၏ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုလှဝေ အထင်ကြီးခဲ့သည်မှာ နည်းပင် နည်းနေသေးတော့၏။ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်အားဖြင့် မတင်ရီ၏ သေချာသပ်ရပ်မှုကို ဂရုစိုက်သည်တွင် ငရုတ်သီးတစ်တောင့် ကြမ်းပေါက်မှ ကျသွားသည်ကိုပင် အတွတ်ကလေးအား ကောက်ခိုင်းသည်အထိ စေ့စပ်သေချာလှသည့်ပြင် စားပွဲခင်းပေါ် ဟင်းစက် ဖိတ်သည်ကို သူ သဘောမကျ။ ထမင်းမကုန်ဘဲ အများကြီးယူသဖြင့် ကျန်နေလျှင်လည်း သူ မကျေနပ်။ လက်စင်အောင်မဆေးဘဲ လက်သုတ်ပဝါကိုသုတ်လျှင်လည်း တဗျစ်တောက်တောက် ပြောတတ်လေရာ အကယ်၍ မတင်ရီသာ ကိုလှဝေ၏ မူပိုင်ဇနီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော် ဤလို နှစ်သက်ဖွယ် အပြုအမူကလေးတွေတွေ့တိုင်း “ဒါမှ အိမ်ရှင်မပီသတဲ့ မယားလေး” ဟု အရေးတယူ မွှေးမွှေးကလေး ကြူမိစရာ ရှိလေသည်။

“မတင်ရီကျေးဇူး အင်မတန်ကြီးပါပေတယ် မတင်ရီ၊ ဒီကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော် ဆပ်ချင်တဲ့နည်းနဲ့ ဆပ်ခွင့်ပေးပါလား မတင်ရီရယ်” ဟု ကိုလှဝေက ချစ်စကားစလှာတိုင်း “ဪ... ကိုလှဝေ ဒီနေ့လေကြီးကြီး ဆန်ပြုတ် နှစ်ပန်းကန်တောင်သောက်တယ်။ ဒါမှ အားဖြစ်တာ၊ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပဲ” ဟု စကားကို လွှဲပစ်တတ်သောကြောင့် မတင်ရီ စိတ်ခုသွားမည်စိုးသဖြင့် ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ ကိုလှဝေ ဝိုင်သွားရပေါင်းကား များလေပြီ။

“မတင်ရီ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက် ရန်ကင်းရွာကို ဒုက္ခသည်ကယ်ဆယ်ရေးအတွက် သွားရလိမ့်မယ်။ မေမေတော့ မသိပါစေနဲ့၊ သုံးရက်လောက် ကြာချင်ကြာမယ်” ဟု ကိုလှဝေက ပြောလိုက်သည်နှင့်...

“ဟို... မြောက်ဘက်က ရန်ကင်းရွာကို၊ အို... သူပုန်တွေ ဆူနေ တဲ့ရွာမဟုတ်လား ကိုလှဝေ၊ ဒါကို ကြီးကြီးသိရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ အဘွား ကြီး သေသွားလိမ့်မယ်။ မသိတောင် မသွားသင့်ဘူးထင်တယ် ကိုလှဝေ၊ မိခင်ကြီးကို ငဲ့ပါဦးမှပေါ့”

အမှန်မှာ မတင်ရီက မသွားစေလိုသော ဆန္ဒသာလျှင် ဖြစ်စရာ အကြောင်း ရှိသော်လည်း သူ့အနေနှင့် တားရန်ကား မတော်လွန်း၍ အဘွားကြီးအမည်တပ်လိုက်ဟန်တူပေသည်။

“ကျွန်တော်သိတယ် မတင်ရီ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက တစ်ယောက် တည်း၊ ဟိုမှာက အများရဲ့အသက်၊ ဘယ်သင်းကို ငဲ့ကွက်သင့်သလဲ မတင်ရီ” ဟု ကိုလှဝေ ပြန်မေးလိုက်သောစကားကို မတင်ရီ စောဒက မတက်နိုင်။ အနည်းငယ် မှိုင်သလို ဖြစ်သွားရာမှ ချာခနဲလှည့်၍ အခန်း တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ရှိလေပြီ။ ကိုလှဝေတို့ကား ပြန် မရောက်သေး။ သူတို့ ထွက်သွားစဉ်က အဖွဲ့ပေါင်းစုံမှ လူပေါင်းငါးဆယ် ခန့် လက်နက်အင်အား အလုံအလောက်နှင့် ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်သော ကြောင့် ကြောင့်ကြစရာမလိုသော်လည်း ရောက်ချိန်တွင် ပြန်ရောက်မလာ သေးခြင်းကား ပူစရာပင် ဖြစ်တော့၏။

လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင်မှ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ ပြန်ရောက် လာပြီဟု သတင်းကြားရသော်လည်း ကိုလှဝေကား မပေါ်မလာသော ကြောင့် ဆိုင်ရာသို့ သွားရောက်စုံစမ်းရာ ထိုအဖွဲ့နှင့် သူပုန်များ အထင် မှား၍ ပစ်ကြဲခတ်ကြရာမှ လူစုကွဲသွားပြီး လူဆယ်ယောက် ပျောက်သွား ကြောင်း၊ သုံးရက်တိုင်တိုင် စုံစမ်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် လက်လျှော့ရကြောင်းများကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် မတင်ရီမှာ အသည်းနှလုံးကို ဓားတုံးတုံးနှင့် ကြိတ်လှီးလိုက်သလို ကြီးစွာသော

ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသကဲ့သို့ မူးလဲမသွားအောင်ပင် သတိကြီးစွာ ထား၍ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

ထိုသတင်းမှာ ချက်ချင်းပင် တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားလျက် ကိုလှဝေ အတွက် လာရောက်မေးမြန်းကြသူများမှာလည်း ဥဒဟို ဝင်ထွက်ရှုပ်ယှက် ခတ်နေသဖြင့် မတင်ရိမှာလည်း အဘွားကြီးမသိအောင် ဖုံးရသည်ကတစ် မျိုး၊ အမေးလာသူများကို ဖြေရသည်ကတစ်ဖက်၊ ကိုလှဝေအတွက် ရတက်မအေးရသည်ကတစ်မှောင့်နှင့် မတင်ရိမှာ ဦးနှောက်တွေပင် ခြောက်သွားတော့မလောက် စိတ်နှောက်ရှုပ်ပွေနေတော့၏။ သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများမှာလည်း ထိုကျန်သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရန်ကုန် သွားသူသွား၊ စစ်တပ်ပြေးသူ ပြေးနှင့် အရေးတကြီး စီစဉ်လျက်ရှိကြလေ ၏။

ထိုနေ့ညသည် မတင်ရိ၏ သက်တမ်းအဖို့ အဆိုးဆုံးညကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ ကိုလှဝေသေပြီလော၊ မသေမရှင်နှင့်ပင် သူပုန်တို့၏ ထုထောင်း ရိုက်နှက် အနှိပ်စက်ခံနေရပြီလော။ မတင်ရိ ဤသို့တွေးမိ ၏။ တွေးမိတိုင်းလည်း မသက်သာ၊ နောက်ဆုံး မျက်နှာကို ခေါင်းအုံး တွင်မြှုပ်၍ တရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်နေစဉ် ဒေါက်ခနဲ တစ်စုံတစ်ရာကျလာသော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်းပင် မီးခွက်ထွန်း၍ အသံ ကြားရာ မီးဖိုဘက်ဆီသို့ လျှောက် လာသည်တွင် စက္ကူလုံးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ကောက်ယူကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

ခဲနှင့်လုံး၍ ပစ်လိုက်သော စာတစ်စောင်ဖြစ်သောကြောင့် မတင်ရိ လည်း အလောသုံးဆယ် ဆွဲဆန့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်၌...

မတင်ရိကတစ်ဆင့် - ဒေါ်စိမ်းသို့

ဂျီးဒေါ်ရဲ့သား လှဝေကို ကျနော်တို့ ဘမ်းထားဘာသိ၊ ကျနော်တို့ဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်အသေခံပြီး ဆင်းရဲ

သားကောင်းစားရေးကို လုပ်နေခဲ့အတွက် ငွေစလိုပါသိ။ ဒီဒေါ့
ငွေစ ငါးသောင်းပေးမှ ဂျိုးဒေါ်ရဲ့သားကို ပြန်လွှတ်မြီ။ မပေးရင်
တော့ သတ်ရမှာဘဲ။ နောက်ထုန်းနာနေည ဆယ်နာရီ ရန်ကင်း
ရွာမြောက်ဘက်က ကုတ်ကိုပင်အောက် လာခဲ့ဘာ၊ လူလွှတ်ရင်
ယောက်ျားကိုမလွှတ်နဲ့၊ မိန်းမကိုလွှတ်ပါ။ တယောက်ထဲ လာရ
မည်။ ဒီအကျောင်းကို မတင်ရီနဲ့ ဂျိုးတော်ကလွဲပြီး ဘာသူမ
မသိစေနဲ့။ ဂတ်တိုင်ရင် သတ်ပစ်လိုက်မြီ။ ကျနော်တို့ ဒရိုဒေ
မြို့မှာ အများကြီးရှိသိ။

**တိုက်တိုင်းအောင် (စိုမူးကြီး)
ဖြီသူတော်လှန်ရေးတတ်မဒေါ်။**

ထိုစာဖတ်၍ဆုံးသည်နှင့် မတင်ရီမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ရင်ဝကို
သံပူနှင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ဆိုးရွားလှသော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်
ရသည်နှင့်မခြား အသားတွေလည်းတုန်၊ ရင်တွေပါခုန်၍နေလေ၏။
သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါမူ ဆို့တက် မူးမေ့သွားမည်ဖြစ်
သော်လည်း သတိသမ္မဇဉ်ကို အမြဲယှဉ်ထားသူ ဖြစ်သောကြောင့်သာ
မတင်ရီမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရုံမှအပ ထူးထူးထွေထွေ ဘာမျှ ထိခိုက်ခြင်း
မရှိဘဲ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာနိုင်ခဲ့လေ၏။

မတင်ရီကား တစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော်တော့ပေ။ ထိုစာကို အဖန်
ဖန်သုံးသပ်ရာ၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်ရေးပင် ဖြစ်စေကာမူ
ခေတ်ပညာတတ်ဖို့ဝေးစွ မြန်မာစာဝါကျပင် မှန်အောင်ရေးနိုင်သူတစ်
ယောက် မဟုတ်သည်ကို တွေ့သည့်ပြင် အချို့စာလုံးများတွင် ဖောင်တိန်
ကိုဖိ၍ ရေးထားသောကြောင့် စာရွက်များပင် ပေါက်ပြဲနေရာ စာကိုပင်
ဤမျှ ဒေါသကြီးစွာနှင့် စုတ်ပြီအောင် ရေးသူဖြစ်လျှင် လူတစ်ယောက်ကို

ရက်စက်ရာ၌ မည်မျှကြမ်းကြုတ်မည်ကို မတွေးဝံ့အောင် သရုပ်ဖော်နေ သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ တစ်ဖန် မည်သူမျှလည်း အကြောင်းမကြားရ၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်အား ပြောခဲ့သော် ကိုလှဝေအား သတ်ပစ်တော့မည်မှာ သေရာနေပြန်၏။ စာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူပုန်ခေါင်းဆောင်ဆိုသူမှာ ဘာမဆို ပက်ပက်စက်စက်လုပ်မည့် အဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းခဲ့သူတစ်ယောက် ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ညလုံး စဉ်းစား၍ရသော တစ်ခုတည်းသောအဖြေသည် ငွေ ပေးမှပင် ကိုလှဝေ အသက်ချမ်းသာဖို့ ရှိနေတော့သည်ဖြစ်ရာ မိမိတတ် နိုင်က ကိုလှဝေ၏ မိခင်ကြီးအား အသိမပေးဘဲ စီစဉ်လိုက်မည်ဖြစ်သော် လည်း မလွဲသာသည့်အဆုံး၌ ဒေါ်စိမ်းအား မတင်ရီသည် အစွမ်းကုန် လိမ္မာသလောက် လှည့်ပတ်ပြောပြရရှာလေ၏။ ပထမသော် ထို အကြောင်းကြားသည်နှင့် ဒေါ်စိန်မှာ သတိလစ်သလို မေ့ခနဲဖြစ်သွား သော်လည်း ကြိုတင်ခေါ်ယူထားသော ဆရာဝန်၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် မကြာမီ သတိရလာကာ “ကဲ... မတင်ရီ၊ သမီးပဲ ကြည့်စီမံပါတော့ကွယ်။ ကြီးကြီးလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး။ မီးထဲပါသွားတဲ့ လယ်ဂရန် တွေအတွက်လည်း လူကလေးရုံးမှာ အသစ်ပြန်လျှောက်ထားတယ်ပြော တာပဲ။ ကြီးကြီး မပြောတတ်တော့ဘူး သမီးရယ်၊ ကြည့်ပြီးတော့သာ” ဟု ထိုမျှသာ ပြောနိုင်လျက် တစ်ရှိုက်ရှိုက်နှင့်သာ ငိုနေလေတော့၏။

မတင်ရီသည် ဆရာဝန်အား ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မပေါက် ကြားစေရန် တောင်းပန်နေရာ၌ ဆရာဝန်ကလည်း “သေပြီးသူကို ပြန်ရှင် အောင် တတ်နိုင်က လုပ်ပေးမည်မှာ ဆရာဝန်တို့၏ ဝတ္တရားဖြစ်သော ကြောင့် မသေရသေးသူကို သေအောင် မိမိလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း” နှင့် ပြောဆိုဝန်ခံသွားလေ၏။

နောက် မတင်ရီသည် ကိုလှဝေနှင့် အရင်းနှီးဆုံး အရာရှိတစ်ဦးနှင့်

တိုင်ပင်ကာ လယ်များကို မတန်အတန်ဈေးနှင့် ရောင်းလိုက်ရသည်တိုင် အောင် ငွေသားသုံးသောင်းမျှသာ ရသဖြင့် အကျပ်တွေ့လျက်ရှိလေ၏။

ရက်မှာလည်း နီးသည်ထက် နီးလာသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မတင် ရီတို့နေသော အိမ်ကိုရောင်း၍ စုစုပေါင်း ငွေသုံးသောင်း လေးထောင် မျှကို လွယ်အိတ်တစ်လုံးတွင်ထည့်၍ ဝေလီဝေလင်းအချိန်၌ မတင်ရီ ရုပ်ဖျက်၍ ထွက်သွားလေသည်။ လမ်းတွင်လည်း အမျိုးမျိုးသော တွေး တောပူပန်မှုသည် မတင်ရီအား စိတ်ဒုက္ခပေးလျက် ရှိလေ၏။ ကိုလှဝေ သည် အသက်နှင့် ခန္ဓာတည်မြဲစွာမှ ရှိပါလေ၏လော။ ပစ်ခတ်ကြရာ၌ ကျည်သင့်၍ သေပြီးမှ သူပုန်များက လီဆယ်၍ ငွေတောင်းခြင်းပေ လော။ ထိုအတွေးသည် မမှန်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူပုန်တို့ပေး သော စာအောက်နားတွင် ကိုလှဝေကိုယ်တိုင် ရေးထိုးထားသော လက် မှတ်ကို မတင်ရီ သတိရလေ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ကိုလှဝေ မသေသေး။

သူပုန်များ ကြီးစိုးနေသည့် ရန်ကင်းရွာဘက်ဆီသို့ ရှေးရှုသွားနေ သော အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် လုံမငယ်တစ်ယောက်သည် ဘစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်ဖြင့် ညနေဘက်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုမိန်းမပျို ရွာတစ်ရွာ၊ တစ်ရွာသို့ ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း သူမ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကလေးများ ဝိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ “အရူးမကြီးဟေ့၊ ကစမ်း... ကစမ်း... ခြေပေးမယ်၊ ဖင်လှုပ်ပြ... ဖင်လှုပ်ပြ” စသည်ဖြင့် ကလေးများ အော် ဟစ်ပြောတိုင်းလည်း လုံမသည် ဖင်လှုပ်၍ ကပြ၏။ ပြောင်ပြ၏။ သို့လုံမကား ရုပ်ဖျက်လာသူ မတင်ရီပင် ဖြစ်တော့၏။

နေဝင်သည်နှင့် မတင်ရီ ကုက္ကိုပင်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ မကြာမီ ရွာသားသုံးယောက် မတင်ရီအနီးသို့ရောက်လာလျက် အကဲခတ်

သလို ကြည့်နေကြ၏။ မတင်ရီကလည်း ရဲ့တင်းသောအမူအရာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်သိလောက်ရုံ “စာ... စာ” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်သောရွာသားက လက်ခုပ်သုံးချက်ကို ခပ်လေးလေး၊ ခပ်မှန်မှန် တီးလိုက်လေ၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရွာထဲမှ လူသံများ ကြားရပြီး ၃၀ ခန့်သော လူအုပ်ကြီး ထွက်လာကြလေ၏။ အနီးသို့ရောက်မှ ဂရုစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားသော ကိုလှဝေနှင့် သူ့ရဲဘော်လေးယောက်ကို တွေ့ရမှ မတင်ရီမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားသလို ပြေးဖက်လိုက်ချင်သော်လည်း မတင်ရီတွင် ထိုအခွင့်အရေးမရှိ။

“မင်းလာတာ နေ့လယ်ကတည်းက တို့သိတယ်၊ အတော်ညာဏ်များတဲ့ မိန်းမပဲ။ အရူးယောင်ဆောင်လာတယ်။ အေး... ဒီမှာတော့ ညာဏ်မများနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဇာဖြစ်သွားမယ်။ ဘယ်မလဲ တို့ပြောတာ ပါရဲ့လား” ဟု ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူက မေးသဖြင့် မတင်ရီက ငွေပါလာသည်မှန်သော်လည်း တောင်းသလောက် မပေးနိုင်ကြောင်းနှင့် ထိုငွေရအောင်ပင် မည်ကဲ့သို့ ကြိုးစားယူရကြောင်းကိုပါ သနားစဖွယ် ငိုယိုတောင်းပန် ပြောဆိုနေသဖြင့် နောက်ဆုံး ထိုမျှနှင့်ပင် ကျေနပ်သွားကာ ကိုလှဝေတို့ ငါးယောက်စလုံး ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကိုလှဝေတို့လည်း သူပုန်များ၏ အာဏာစက်မှ လွတ်ကင်းသော ရွာသို့ရောက်အောင် ခြေကုန်သုတ်နေရသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပင်မပြောနိုင်ဘဲ သွက်သွက်ကြီး လှမ်းလာခဲ့ကြရာ သန်းခေါင်ကျော် မှ သူပုန်ရန်နှင့်ကင်းသော ရွာသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ရွာရှိ လူကြီးများနှင့် ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့များလည်း ကိုလှဝေကို သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ၎င်းတို့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းများ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးလိုက်သည်တွင် သက်ဆိုင်သူများအား ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို အတိုဆုံးပြောပြီး

ခရီးပန်းလာကြသည့်အတိုင်း တုံးလုံးပက်လက် အိပ်ပျော်သွားကြလေ၏။ သို့သော် ထိုအိပ်ပျော်သွားသူများအထဲ၌ ကိုလှဝေနှင့် မတင်ရီမပါ။

လှဝေကြသည်ဖြစ်သော်လည်း မျက်လုံးများကား မှိတ်၍မရ၊ အိပ်၍မရ။

ကိုလှဝေရော မတင်ရီပါ ပြောချင်သောစကားတွေ ဝမ်းထဲတွင် အပြည့်အလျှံ အန်ထွက်မတတ် ရှိသော်လည်း လူစိမ်းများပါနေသဖြင့် ပြောမဖြစ်။ သူတို့ပြောလာကြသော စကားများကို မြဲ၍ကြည့်လိုက်လျှင် မတင်ရီ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိကိုသာ ချီးကျူးသော စကားများသာ ဖြစ်လေ၏။

အသီးသီး အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် ကိုလှဝေ အပြင်းဖျားလေတော့၏။ မတင်ရီတွင် ပဋ္ဌာမြေလူး အရူးမီးဝိုင်းသလို မြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် ပြုစုယူယနေသည်မှာ အကယ်၍ မတင်ရီသည် ကိုလှဝေ၏ ဇနီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် ထို့ထက်ပို၍ ပြုစုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အကုသိုလ်ကား ကြောက်စရာကောင်း၏။ နည်းနည်းမဟုတ်၊ အများကြီး ကြောက်ဖို့ကောင်း၏။ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ကြမ္မာဆိုး ဝင်နှောင့်ယှက်သဖြင့် ကိုလှဝေတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ကုန်းကောက်စရာပင် မရှိတော့လောက်အောင် ပြောင်တလင်းခါခဲရုံသာမက ဒုက္ခအပေါ်ဝေဒနာဆင့်နေပြန်သဖြင့် သာမန်လူဆိုပါက သွက်ချာပါတော့ လည်သွားမည်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအထိ ကိုလှဝေကား အပြုံးမပျက်သေး။ သို့သော် သူကား လူငယ်ယောက်ျားမို့ တောင့်ထားနိုင်မည် မှန်သော်လည်း မိန်းမသားလည်း ဖြစ်ပြန်၊ စီးပွားကလည်းပျက်၊ ဝေဒနာကလည်း နက်၊ သားအတွက်ကလည်း စိတ်မချမ်းသာ၊ ဇရာကလည်း ထောင်းလိုက်သဖြင့် အကြောင်းမလှရှာသော ဒေါ်စိမ်းမှာ ကိုလှဝေ ပြန်ရောက်၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် လောကကြီးကို မျက်ကွယ်ပြုသွားလေ

တော့၏။

ဒေါ်စိမ်း၏ ဈာပနအတွက် မိမိတတ်နိုင်သလောက်ငွေဖြင့် သင်္ဂြိုဟ် ခွင့်ပြုရန် မတင်ရီက ပြောသောအခါတွင် ကိုလှဝေက ကျေးဇူးတင်စွာ ကန့်ကွက်လျက် ကိုလှဝေတို့၏ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်က တရိတယေ သိမ်းဆည်း ဝတ်ဆင်ခဲ့သော မြလက်စွပ်တစ်ကွင်းသည် သေတ္တာထဲတွင် နောက်ဆုံးပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် ရှိသေးကြောင်း၊ ထိုလက်စွပ်ကိုရောင်း၍ လှပစွာသင်္ဂြိုဟ်ရန် တိုက်တွန်းနေသောကြောင့် ကိုလှဝေ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုလိုက်ကာ ကြိုက်သလို ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရလေ၏။

ယနေ့အထိ ကိုလှဝေကား အပြုံးမပျက်သေး။ သူ့အပြုံးက မီးပုံထဲက အပြုံးမျိုးမဟုတ်။ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှ အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။ သို့သော် လူသာ ပြုံးနေသည် ခန္ဓာကိုယ်ကား တစ်နေ့တခြား ချုံး၍... ချုံး၍သာ သွားတော့သည်။

အပျက်အပျက်နှင့် ကိုလှဝေ၏ ငှက်ဖျားသက်ကား အရက် ၂၀ ၏ ဤမှာဘက်သို့ ငါးရက်ပင် စွန်းခဲ့လေပြီ။ တက်ဖျားကျဖျားဖြစ်သော ကြောင့် သက်သာမည်လော၊ အသက်ပါ မည်လော။ အတယ် 'လော' ဟု စောကြော တွက်ဆမှန်းမရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ဆရာဝန်ကမူ စိုးရိမ်စရာ မရှိဟုဆိုသဖြင့် ဈေးလင့်ချက်မကုန်သေး။ ဤအတိုင်းတွေး၍ ငေးကြည့်နေသော မတင်ရီကို ကိုလှဝေ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“မတင်ရီ”

“ရှင်... ကိုလှဝေ၊ ရေယူမလား၊ ကော်ဖီလား”

“ဒါတွေ ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဘယ်နှယ်လဲ မတင်ရီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဖြစ်လိုက်စမ်းပါလား မတင်ရီရယ်”

ကိုလှဝေ... ကိုလှဝေ၊ ဤကိစ္စကို သူမမေ့သေးသည်မှာ အံ့ဩစရာ လော၊ လန့်စရာလော။ မတင်ရီကမူ အူကြောင်ကြောင် နားမလည်

သလိုနှင့်...

“ဒါနဲ့ ကိုလှဝေကို ဖမ်းထားတဲ့ သူပုန်တွေက ကိုလှဝေကို နှိပ်စက်
သေးသလားဟင်”

မတင်ရီက စကားလွှဲပစ်လိုက်သည်ကို ကိုလှဝေ သိ၏။ ပြုံးလိုက်
၏။ အလိုက်အထိုက် သဘောမျိုးဖြင့်...

“ဘယ်က သူပုန်ရမလဲ မတင်ရီ၊ ရောင်တော်ပြန်နဲ့ ရောလွှတ်တဲ့
လူဆိုးစားပြောပါ။ ကိုလှဝေတို့စက်ကို မီးရှို့တာလည်း သူတို့ပဲ။ ကျွန်
တော်တို့ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့က ရဲဘော်ငါးယောက်ကို သတ်ပစ်တာ
လည်း သူတို့ပဲ။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေတာတော့ မတင်ရီကယ်လို့။
အင်း... သတ္တိကောင်းတဲ့ မတင်ရီ၊ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မတင်ရီ၊ ဗဟုသုတ
များတဲ့ မတင်ရီ၊ အခုချက်ချင်း ဖြတ်ထိုးဉာဏ် သုံးလိုက်တဲ့ မတင်ရီ၊
အို... စွယ်စုံညီတဲ့ မတင်ရီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတည်းလိုတော့တဲ့ မတင်ရီ...”

“စကားသိပ်မပြောနဲ့ ကိုလှဝေ မောမယ်”

“မတင်ရီနဲ့ စကားပြောလို့တော့ မောရုံမကလို့ ခဏနဲ့သေသွား
ပေစေ ကျွန်တော် မမှုဘူး”

ပြောမယ့်သာပြောရသည်။ ကိုလှဝေ၏ ရင်ညွန့်မှာ တလွန့်လွန့်
ဖိုလှိုက်၍ တဟိုက်ဟိုက်မောနေလေသည်။

“ဟုတ်တယ် မတင်ရီ၊ ကျွန်တော်မရှုက်တော့ဘူး ပြောတော့မယ်။
မတင်ရီကိုချစ်တာဟာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တယ်ထင်သလဲ။ ကျွန်တော့်
အသက်ဟာ မတင်ရီရဲ့အချစ်ကို စောင့်နေတာပဲဆိုရင် မမှားဘူး။ ဟိုတုန်း
က ကျွန်တော် ချမ်းသာတယ်၊ ပစ္စည်းရှိတယ်၊ အဲဒါကိုမက်လို့ ယူရတဲ့
အဖြစ်မျိုးကိုတော့ အရောက်မခံနိုင်ဘူးလို့ မတင်ရီ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီစကား
ဟာ ဂုဏ်ရည်ချင်းတူရင် မငြင်းပါဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေ
တယ်။ ဒါကြောင့် စီးပွားပျက်ပြုန်း လူလုံးမလှဖြစ်နေတဲ့ကြားက ကိုလှဝေ

ပြုံးနေခဲ့တယ်။ ဒီအပြုံးဟာ ပျက်စီးသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ မတင်ရီရဲ့ အချစ်ကို မျှော်လင့်နေတဲ့ အပြုံးပါပဲ”

မတင်ရီကား မတုန်မလှုပ် ခေါင်းကလေးငုံ့နေရာမှ မျက်ရည်ပဲနေသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှန်ကြည့်ပြီး ငုံ့မြင့်သွားပြန်လေ၏။

“ဂုဏ်ရည်ချင်းမတူလို့ မယူချင်တဲ့ မတင်ရီကို ကိုလှဝေနဲ့ ပူးစာဖက်အောင် အကုသိုလ်က ဖန်တီးလိုက်ပြီလေ။ အခု ကိုလှဝေဟာ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစား၊ မတင်ရီနဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း မခြားတော့ဘူး။ အဲဒါမှ မတင်ရီ ငြင်းဦးမယ်ဆိုရင် ကိုလှဝေလို အဖြစ်ဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ လောကကြီးမှာ ရှိနေဖို့ သင့်သေးသလား မတင်ရီ”

ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ ပုံ့ပုံ့ကလေးထိုင်နေသော မတင်ရီကိုယ်ကလေးကား တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် တုန်ခါနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ စကားဟူ၍ ကား ဘာတစ်လုံးမျှ ထွက်မလာပေ။

“ခေါ်ပါရစေဇော်... ‘ရီလို့’ ခေါ်ပါရစေ၊ ‘မျက်မာန်တော် မပြုံးလိုက်ပါနဲ့ ခိုကိုးသူပါ’ ဆိုတာလို စိတ်တော့ မဆိုးလိုက်ပါနဲ့ရီရယ် တောင်းပန်ပါရစေ။ ကိုလှဝေဟာ နေရမယ့်လူလား၊ သေရမယ့်လူလားဆိုတာ ရီရဲ့ စိတ်ရင်ချက်အပေါ်မှာ တည်နေပြီ။ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ်နဲ့ မကယ်နိုင်ဘူးလားရီ၊ ဟင်... ကိုလှဝေ မသေခင် ရီကို ကျေးဇူးတွေဆပ်နိုင်အောင် ကယ်မယ် မဟုတ်လား။ ရီ မကယ်နိုင်လို့များ ကိုလှဝေ ဇီဝိန်ချုပ်သွားတဲ့ အခါ ရီကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဘာမှမထားခဲ့နိုင်လို့ ကိုလှဝေ မချီဘူးရီရယ်။ ကိုလှဝေပိုင် ပစ္စည်းဆိုလို့ တစ်ခါက ပြောဖူးတဲ့ ထိလက်မှတ်တစ်စောင်ပဲ သေတ္တာထဲမှာ ကျန်တော့တယ်။ ဒါဟာလည်း ထိဖွင့်ပြီးတဲ့နေ့မှာ တစ်ပြားတောင် တန်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

မတင်ရီကား စကားကလေး တစ်လုံးသော်မျှ တုံ့ပြန်ဖော်မရ။ တပေါက်ပေါက်ကျနေသော မျက်ရည်သည်သာလျှင် မတင်ရီ၏ အဖြေ

ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

“ရီစိတ်မချမ်းသာဖြစ်အောင် ပြောနေမိတဲ့အတွက် ကိုလှဝေကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ကိုလှဝေဟာ ရူးသလိုဖြစ်နေပါတယ်ရီရယ်။ ပြောချင်တာတွေပြောရရင် စိတ်ချမ်းသာသလို ရှိလို့ ပြောနေတာပါ။ မပြောရရင် ကိုလှဝေ ခက်လိမ့်မယ်။ ပြောခွင့်ပြုပါနော်။ ဒီမှာရီ၊ ကိုလှဝေကို ခုထက်ထိ မယူနိုင်သေးဘူးလား ရီရယ်။ ဟင်... အေးလေ... မယူနိုင်ရင်လည်း ကိုလှဝေ အတင်းမတိုက်တွန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ‘ချစ်ပါတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကလေးတစ်လုံးလောက်တော့ တစ်ခွန်းတည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပါလားရီရယ်။ ရီကသာ ‘ချစ်ပါတယ်’ လို့ ပြောတဲ့အသံကလေး ကြားလိုက်ရရင် ကိုလှဝေ သေပျော်ပါပြီ။ ပြောမယ်မဟုတ်လားရီ၊ ဟင်... ပြောမယ်နော်”

မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်နှင့် တစ်မျက်နှာလုံး အိုင်နေသော မတင်ရီသည် ယခု တဖြည်းဖြည်း ရှိုက်သံပါလာလေ၏။ ဝမ်းနည်းလျှင်လည်း မျက်ရည်ဖြာ၊ ဝမ်းသာလျှင်လည်း မျက်ရည်နို့၊ သို့ဖြစ်လျှင် မတင်ရီ တစ်မျက်နှာလုံး မျက်ရည်တွေဖုံးနေသည်မှာ ဝမ်းသာ၍ လော၊ ဝမ်းနည်း၍လော။

“ကိုလှဝေ ကော်ဖီပူပူကလေးတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ဦးနော်”

ပြောပြောဆိုဆို စိမ့်ယိုနေသော မျက်ရည်များကို အင်္ကျီလက်ကလေးဖြင့်သုတ်ရင်း မီးဖိုခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထွက်လာစဉ်က ကော်ဖီပူပူ ကိုလှဝေအတွက် ယူရန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မီးဖိုထဲရောက်သော် ဘာကိုင့်၍ ဘာလုပ်ရမည်ပင် သတိမရရှာတော့ပေ။ မတင်ရီနားထဲတွင် ရီ... ရီနှင့် တစ်ရီတည်းရီနေသော ကိုလှဝေ၏ ခေါ်သံကိုသာ ကြားယောင်နေ၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ကိုလှဝေ၊ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း ကိုလှဝေ၊ မတင်ရီ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုလှဝေတွေဖြင့် ဖုံးနေသလိုရှိလေရာ

ကော်ဖီကို မတင်ရီ မေ့သွားလေပြီ။ မှောက်ထားသော ငရုတ်ဆုံကို လှန်လိုက်၏။ နောက် ပြန်မှောက်လိုက်၏။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်တစ်လုံးကိုယူကာ ကော်ဖီမုန့် ထည့်ရမည့်အစား ဆီပုလင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“အို... ငါဘာဖြစ်နေပါလိမ့်၊ ငါ့စိတ်တွေ မူမမှန်တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ အမှန်ပဲ ကိုလှဝေ၊ သူငါ့ကိုချစ်တယ်၊ သူ့အချစ်ဟာ နည်းနည်းနောနော မေတ္တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် ပရိဒေဝမီး တောက်လောက်နေတဲ့ ကြားက ပြုံးနေနိုင်တဲ့ အပြုံးဟာ ငါ့အချစ်ကို မျှော်လင့်လို့တဲ့။ ဟုတ်မှာပဲ။ (ဟန်ဆောင်တဲ့အပြုံးဟာ ဒီလောက်မကြည်လင်နိုင်ဘူး) ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်၊ သူ့ကို မယူနိုင်တောင် ‘ချစ်ပါတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးသာ ကြားရရင် သူ့သေပျော်ပါပြီတဲ့။ ဒီစကားကလေး တစ်လုံးကိုပဲ ပြောထွက်ဖို့ကိစ္စမှာ မိန်းမတွေ ဘယ်လောက် သတိထားရတယ်၊ အဖြေမလွယ်သင့်ဘူးဆိုတာကို သူတို့ယောက်ျားတွေ မသိကြဘူး။ ထုတ်ပြောဖို့လိုသေးသလား မောင်ရယ်။ ရီအမူအရာတွေက သက်သေခံနေမင့်ဟာပဲ။ မောင်ကတော့ မသိရှာဘူး။ ရီကလည်း ချစ်လိုက်သမှ အသည်းထဲကို နစ်လို့၊ ‘ပစ္စည်းမက်လို့’ ဆိုတဲ့ အစွပ်စွဲမခံချင်လို့သာ အောင့်နေခဲ့ရတာပါ မောင်ရယ်။ ခုတော့ မောင်ဟာ ရီနဲ့ တန်းတူအခြေအနေကို ရောက်လာပြီမဟုတ်လား။ မောင် အင်မတန် တောင့်တနေတဲ့ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုလေ ရီ ပါးစပ်နဲ့ မပြောဘူးမောင်ရေ...။ နှာခေါင်းနဲ့ပြောမယ်၊ နဖူးနဲ့ပြောမယ်။ အို... ရီ... တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့ ပြောတော့မယ်”

မတင်ရီကား ဤသို့ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ခဲမြည်တမ်းရင်း ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ကာ ကော်ဖီဖျော်ရန်ကိုမှ သတိမရတော့ဘဲ ကိုလှဝေကို ပြေးဖက်၍ ရက်ရက်ရောရော ချစ်စကားတွေ ပြောလိုက်တော့မည်နှယ် အလောသုံးဆယ် ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ကိုလှဝေကား မတင်ရီကို ကျောပေး

လျက် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ အိပ်ပျော်နေဟန် ရှိ၏။

မတင်ရီသည် အညင်သာဆုံးသော ခြေလှမ်းကလေးဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာပြီး ကိုလှဝေ၏ ကျောဘက်တွင် အသာအယာ ထိုင်လိုက်၏။ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော ရင်ညွန့်ကလေးကို လက်နဲ့ဖိရင်းက ဆိုတစ်နေသော အသံအစ်ကလေးဖြင့် 'မောင်' ဟု ခေါ်လိုက်မှ ကိုလှဝေကား မလှုပ်မရှား ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှတော့၏။

“မောင်...”

“မောင်...”

“မောင်...”

တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်း၊ သုံးခွန်း၊ လေးခွန်းသို့တိုင်အောင် ကိုလှဝေကား ထူးလည်းမထူး၊ လှုပ်လည်းမလှုပ်၊ ကျောက်ရုပ်လို တည်ငြိမ်နေသော ကြောင့် မတင်ရီရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ခြေရင်းဘက်မှကွေ့၍ ကိုလှဝေမျက်နှာကို စူးစိုက်အကဲခတ်လိုက်သည်နှင့် ပြုံးနေသော ကိုလှဝေ၏ ကျက်သရေရှိလှသည့် မျက်နှာကို မြင်လိုက်၍ စိတ်သက်သာသလို ဖြစ်သွားရာမှ...

“မောင်” ဟု နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ခေါ်လိုက်ပြီး 'ကိုလှဝေ' ၏ ပါးကို လက်ဝါးကလေးဖြင့် အုပ်လိုက်သည်တွင် မတင်ရီရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ မတင်ရီလက်နှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသော ကိုလှဝေ၏ ပါးဖြူဖြူမှာ ပူပူနွေးနွေးမဟုတ် အေးစက်စက် ဖြစ်နေသောကြောင့် မတင်ရီ တုန်လှုပ်သွား၏။ ချောက်ချားသွား၏။ နဖူးကိုစမ်းကြည့်၏။ လက်ကိုကိုင်ကြည့်၏။ အေးမြအေးလျက်ပင်။ နေမထိထိုင်မထိ မချီတရီနှင့် ကြည့်နေသော မတင်ရီသည် အမှန်ပင် ငိုလိုက်ချင်လှသည်။ ငိုလည်း ငိုနေရှာလေသည်။ သို့သော် အားရပါးရ မရှိလှပေ။ ခုနစ်အိမ်ကြားသာ မဟုတ် တစ်မြို့လုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားအောင် အော်၍ဟစ်၍ ငိုလိုက်ချင်

သည်။ သို့သော် မတင်ရီတွင် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်သာ ငိုပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဆွေမတော်၊ မျိုးမစပ်သော သူစိမ်းအပျိုတစ်ယောက် သေသည်၌ လူပျိုတစ်ယောက်က ငိုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ လူပျို၏ အသုဘ၌ အပျိုမတစ်ယောက်က ငိုခြင်းသည်လည်းကောင်း တရားနည်းလမ်း ကျသည်ဖြစ်စေ၊ မကျသည်ဖြစ်စေ လောကကြီးက လက်မခံသည်မှာ မတင်ရီအဖို့ အသည်းနှာစရာကြီးပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကိုဝေ... မောင်... အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား မောင်ရယ်။ ရီ... ပြောနေပြီလေ၊ ‘ချစ်ပါတယ်’ လို့။ နားမထောင်ချင်တော့ဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ ရီစွတ်ပြောမှာပဲ မောင်၊ ချစ်တယ်၊ ရီ... မောင့်ကိုချစ်တာလေ အူထဲက၊ အသည်းထဲက၊ နှလုံးကျောက်ကပ်ထဲက။ အို... တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေထဲက ‘ချစ်ပါတယ်’ မောင်ရယ်။ ရီလို့ ခေါ်ချင်တာတောင် ခေါ်ခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန်လိုက်သေးတယ်။ ခေါ်လေ... ထ... ခေါ်ပါဦးလား၊ ရီလို့... ရီ... ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခွင့်ပြုပါတယ် မောင်ရယ်။ မောင့်အသက်ကိုကယ်တာ ရီလို့ မောင်ပြောခဲ့တယ်။ ဘယ်ဟုတ်ရမလဲမောင်၊ မောင့်ကို သတ်တာမှ ရီအစစ်။ ‘ချစ်ပါတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးကို လွယ်လွယ်ထွက်မိကြလို့ တချို့မိန်းမတွေ ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်။ အခုတော့ မတင်ရီ ဒီစကားကို လွယ်လွယ်မသုံးလို့ ချုံးပွဲချင်နေပြီကောမောင်ရယ်။ စည်းကမ်း... စည်းကမ်း နေရာတိုင်းမကောင်းတဲ့စည်းကမ်း...”

ကျမျက်ရည်လည်း မစဲနိုင်၊ စိတ်ထဲကလည်း ဤသို့ပြော။ လောလောဆယ်အားဖြင့် ကိုလှဝေကိစ္စကို မည်သူမျှ မသိစေလို။ ဧည့်သည်၊ ရှေးဝယ် ဘယ်သူမှ မလာပါစေနင့်ဟုလည်း ဆုတောင်းမိရှာ၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သော် သူအားရအောင် မပြောမငို၊ အလိုတကျ မဆွေးရမည်ကို မတင်ရီ စိုးရိမ်နေ၏။ စင်စစ် မတင်ရီ၏ ငိုခြင်းသည်

အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ငိုခြင်းကား မဟုတ်တန်ရာ။ အထင်နှင့်သာ ငိုနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူထင်သည့်အတိုင်း ကိုလှဝေသည် အကယ်ပင် ဝိညာဉ်ချုပ် သွားမည်လော။ သေခြင်း၏ လက္ခဏာကို မတင်ရီ အဘယ်မျှ နား လည်သနည်း။ အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် ပြနိုင်ပါ၏လော။ ကိုလှ ဝေကား မိန်းမောနေသည်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ မျောနေသည်လည်း ဖြစ်နိုင် ၏။

သို့သော် ထိုအချက်ကို မတင်ရီ လက်မခံ။ မလှုပ်မယှက် အေးစက် စက်ရှိနေခြင်းကိုပင် သေပြီဟု အတပ်တွေး၍ ဆွေး၏။ ။ ငို၏။

“မောင့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူဟာ ဂီပဲလို့ မောင်ပြောခဲ့သလို၊ ရီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူဟာလည်း မောင်ပါပဲ။ ရီအချစ်ကို မောင် ကလွဲရင် ဘယ်သူမှပေးလိမ့်မယ်မထင်လေနဲ့။ အသက်နဲ့ထပ်တူ မြေကြီး ဩဇာအဖြစ်ခံလိုက်မယ်။ မောင်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှမပေးဘူး။ ရီမွဲသွား ရင် တောင်းစားမယ်။ ရီ ဆိုင်ကလေးကိုရောင်းပြီး မောင့်ကို ဂူသွင်းမယ်။ မြေမြှုပ်ဘူးမောင်ရဲ့။ လှလှပပ ဂူသွင်းမယ်။ အခု ရီဟာ အပျိုစစ်စစ်၊ အသစ်ချပ်ချပ်၊ ဒါကို မိန်းမပျိုတိုင်း အသက်လောက် တန်ဖိုးထားကြ တယ်။ နို့ပေမဲ့... မောင့်ကိုချစ်လွန်းလို့၊ ရီအပျိုဘဝ မောင့်ကို ပေးခွင့် မရသော်လည်း မောင့်ဂူကိုပေးမယ်။ မောင်... သိလား။”

ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစား မြန်မာအမျိုးသမီးကလေး မတင်ရီအား
လူမျိုးခြား လက်တွင်းမှ ကယ်တင်လက်ထပ်
ဖြင့်ဖြတ်သောစိတ်ထားနှင့် အမျိုးသမီးဂုဏ်ကို စောင့်သွားသူ
မြန်မာ့သားကောင်းရတနာ မြေပိုင်ရှင်စက်သူဌေးကလေး...
ကိုလှဝေ (ဘီ-အေ) “မျိုးစောင့်မောင်”
(အသက် ၂၅ နှစ်)

“မောင့်ဂူကလေးမှာ အဲသလို ကမ္ဘာ့ထိုးမယ်မောင်ရဲ့။ ရီကို

ဘယ်သူဘာပြောပြော ရီ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ဟိုတုန်းက ဘေးလူတွေရဲ့ စွပ်စွဲမှု၊ ပုတ်ခတ်မှုတွေကို မခံနိုင်လို့ မောင့်အချစ်ကို လက်မခံခဲ့ဘူး။ အခုတော့ မောင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ ဘာပြောပြော၊ ဘာထင်ထင် မိတင်ရီ ခံတော့မယ်မောင်၊ ပြုံးပြုံးကြီးခံတော့မယ်။ မောင့်အသက် ကယ်လာစဉ် က အရူးမ ဟန်ဆောင်ခဲ့တဲ့ မိတင်ရီဟာ တကယ်ရူးတော့မယ်မောင်ရဲ့...”

မတင်ရီမှာ ငို၍လည်းအားမရ၊ ပြော၍လည်း အတောမသတ်နိုင် အောင် ရှိလေရာ မျှော်လင့်ချက်မကုန်သေးသော အသိဉာဏ်ကလေး ဝင်လာသည်တွင် ဆရာဝန်ကို သတိရလာသဖြင့် အတွတ်အား အခေါ် လွှတ်လိုက်လေ၏။

မကြာမီ ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ကြည့်ရှုစမ်းသပ်လိုက်သည်၏ အဆုံး၌ ကိုလှဝေသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်ကပင် ဝိညာဉ်ကွယ် ပျောက် သေခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောရင်း ကိုလှဝေမှာ မိမိ၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ ဈာပနကိစ္စကို တာဝန်ယူလိုကြောင်းနှင့် တောင်းသော်လည်း မတင်ရီက အပြင်းအထန် ငြင်းပယ်လိုက်လေ၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကိုလှဝေတစ်ယောက် အနိစ္စရောက်ရှာပြီဖြစ် ကြောင်း၊ တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားသဖြင့် မတင်ရီတို့အိမ်မှာ ကျိုးကျတော့ မလောက် မြောက်မြားလှစွာသော ဧည့်သည်များဖြင့် ယောက်ယက်ခတ် သွားလေတော့၏။

ပါတီအသင်းအဖွဲ့ ကောင်းစားရေးထက် တကယ့်ဆင်းရဲသား လူထုကောင်းစားရေးကိုသာ ရှေးရှုလုပ်ကိုင်ခဲ့သော ကိုလှဝေ၏ နိုင်ငံရေး စိတ်ဓာတ်ကို ကြည်ညိုပြီး ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ဈာပနကို သူ့အဖွဲ့က သင်္ကြိုဟ်မည်။ ငါ့အဖွဲ့က တာဝန်ယူမည်။ လူငယ်ကလည်း သူတို့ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့နှင့်သာဆိုင်သည် စသည်ဖြင့် အသီးသီး တောင်း

ဆိုနေကြသောကြောင့် မျက်ရည်ကလေးလည်လည်ဖြင့် အပူသည် ရုပ်ပေါက်နေသော မတင်ရီက...

“အခုလိုကူညီချင်တဲ့ အသင်းအဖွဲ့တွေစကား ကြားရတာ အများ ကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုလှဝေမှာ မယားတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုရင် သူ့မယားသာ သင်္ကြိုဟ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အားလုံးရဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို ပြန်လည်ရပ်သိမ်းကြဖို့ ဝမ်းနည်းစွာ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မပဲ သင်္ကြိုဟ်ပါရစေ” ဟု မတင်ရီက တည်ခုံသော ဣန္ဒြေနှင့် မှင်သေသေထပြောလိုက်သည်နှင့် ပရိသတ်ကြီး မှာ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်သွားပြီး တီးတိုး... တီးတိုးနှင့် အမျိုးမျိုးသော ထင်မြင်ချက်ပေးနေကြ၏။ ထိုအခိုက်တွင် စာပို့သမားတစ်ယောက် ကိုလှဝေအမည်ဖြင့် သံကြိုးစာတစ်စောင် လာပေးသဖြင့် မတင်ရီက နီးရာလူကြီးတစ်ယောက်အား ဖတ်ခိုင်းလိုက်သည်တွင် ထိုလူကြီးပါးစပ်မှ “ဟာ” ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ...

“ထိပေါက်တဲ့ သံကြိုးလေ၊ မောင်လှဝေ ထိုးလိုက်တဲ့လက်မှတ် “အာဏာလုဝါဒ ပျက်စီးပါစေ” ဆိုတဲ့ အတိတ်နဲ့။ အပိုင်းသောင်းဆု ပေါက်တဲ့အကြောင်း ရန်ကုန်ထိရုံးက အကြောင်းကြားတဲ့...”

နောက်ထပ်၍ မတင်ရီ ဘာမှမပြောတော့ပေ။ အလွန်အလွန် စိတ် ခိုင်ခံ့သော မတင်ရီကား ယခု သူ့စိတ်သူ့မနှိပ် ယိုင်သွား၏။ မူးသွားမေ့သွား ၏။ ပွေ့သူကပွေ့၊ ခေါ်သူကခေါ်သော်လည်း မတင်ရီ ထူးဖော်မရ။ ရှိသမျှ လူတိုင်းပင် မျက်ရည်တွေ ပိုင်းနေကြ၏။

ကိုလှဝေ၏ ဈာပန ပြာချပြီးနောက် ၄ ရက်မြောက်သောနေ့ နံနက် ပိုင်းတွင် မတင်ရီတို့အိမ်၌ သိုက်မြိုက်စည်ကားစွာ သွားလာဝင်ထွက်

ရွပ်ယုက်ခတ်နေသော လူထုကြီးမှာ ကြောက်စမန်းလိလိ ရုပ်ရှင်ရုံ တိုးနေ
ဘိသည့်အလား အိမ်ရှေ့မဏ္ဍပ်ပင် မဆုံနိုင်အောင် များပြားလှတော့၏။
အကြောင်းမှန်ကို မသိသူတစ်ယောက်သာ တွေ့ပါက မြို့လုံးကျွတ်
အစည်းအဝေးပေလောဟုပင် မှတ်ထင်စရာ ရှိလေ၏။

ထိုနေ့မှာ ကိုလှဝေအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးသည့်နေ့ဖြစ်သော
ကြောင့် ကိုလှဝေ၏ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်ကို ကြည်ညိုပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း
အသင်းလုံးကျွတ်၊ အဖွဲ့လုံးကျွတ်မှ လာရောက်ကြသည့်ပြင် ကိုလှဝေ၏
ကျေးဇူးမကင်းသော တောနေလူထုကြီးပါ ချီတက်ရောက်ရှိလာသဖြင့်
ဤမျှ စည်ကားနေခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုလှဝေ သက်စေ့ သံဃာတော် ၂၅ ပါး ဆွမ်းကျွေးပြီးနောက်
သံဃာတော်တစ်ပါးလျှင် သင်္ကန်းတစ်စုံ၊ ငွေ ၂၅ ကျပ်ကျစီ လှူဒါန်း
ဆက်ကပ်ပြီးသည်နှင့် တရားနာအံ့ဆဲဆဲတွင် ပရိသတ်အလယ်တွင်
ညှိုးငယ်စွာထိုင်နေသော မတင်ရီသည် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ယခုကြွလာတဲ့ ပရိသတ်လူထုကြီးကို ကျွန်မ စကားနည်းနည်း
ပြောဖို့ ခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်ရှင်။ သွားလေသူ မျိုးစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ကိုလှဝေတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ကုန်းကောက်စရာမကျန်အောင်
အကုသိုလ်ဖိစီးလို့ စည်းစိမ်ရော အိုးအိမ်ပါ ပျက်စီးခဲ့ရပါတယ်။ နောက်
ဆုံး သေသည်အထိ ဘယ်ဆွေမျိုး ဘယ်ညတီရယ်လို့ ကြည့်ဖို့တောင်
မလာကြပေမဲ့ အခု ကိုလှဝေနာမည်နဲ့ ထိပေါက်တယ်ကြားတော့မှ
ဘယ်ကစပ်လို့ ဘယ်လိုတော်တယ်မသိဘူး ဆွေမျိုးတွေ တစ်လှေ
လောက်ဟာ ထိပေါက်မှ ပေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပ်ရွာလူကြီး
တွေက ဘယ်သူဘာပြောပြော၊ ဒီငွေကို ကျွန်မသာ ပိုင်သင့်တယ်လို့
တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ပေးကြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီငွေတွေကို ကျွန်မ လက်မခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပါပြီ။ ကိုလှဝေတို့

သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် သင်္ကြိုဟ်မြေ ဝယ်ဖို့နဲ့ ဝူဆောက်ဖို့ ငွေ
ငါးထောင်သာ နုတ်ယူပြီး ကျန်တဲ့ငွေ လေးသောင်းငါးထောင်ကို တိုင်း
ပြည်အတွက် အကျိုးရှိသလိုသုံးဖို့ လူငယ်အစည်းအရုံးကို တာဝန် လွှဲပေး
လှူဒါန်းကြောင်း ဒီလူထုကြီးရှေ့မှာ ကတိပြုပါတယ်။ ကိုလှဝေတို့
အတွက်သာ သာဓုခေါ်တော်မူကြပါ” ဟု ပြောပြီး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်နှင့်
ထိုင်ချလိုက်သော မတင်ရီကို ကြည့်ရသည်မှာ ရင်ထုမနာ ပရိသတ်အဖို့
ဆိုးစရာကြီးပင် ဖြစ်နေလေ၏။

လူထုကြီးမှာလည်း လင်ဖြစ်သူ ကိုလှဝေ သဘောထားကြီး
သလောက် မယားဖြစ်သူ မတင်ရီကလည်း ရက်ရက်ရောရော ရှိလှပါပေ
သည်ဟူသော ထင်မြင်ချက်ဖြင့် ချီးကျူးဩဘာ ထောမနာလိုက်ကြသည့်
အသံ၊ အမျှဝေသံ၊ သာဓုခေါ်သံများမှာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဆူညံသွားလေ
တော့၏။

မတင်ရီ... မတင်ရီ... ကုသိုလ်ကံအကြောင်းထိုက်၍ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက် ငွေငါးသောင်းပိုက်မိသည်တိုင်အောင် ကိုလှဝေအတွက် ရက်
ရက်ရောရော သဘောထားဖြူဖြူနှင့် အံ့ဩလောက်အောင် လှူလိုက်
သဖြင့် လူထု၏ ဩဘာသံသည် မြို့လှူအောင် ဟည်းသွားသလောက်
အချည်းနှီး မနာလို ဝန်တိုသော မိန်းမတစ်စုကမူ...

“အလကားပါအေ...၊ ကိုလှဝေ ဆွေမျိုးတွေက တရားစွဲရင် ရုံးမယ်
ဆိုတာသိလို့ ငါမစားရတဲ့အတူတူ သူတို့လည်း မကျွေးဘူးဆိုတဲ့စိတ်နဲ့
ဖိတ်ကျတဲ့ နွားနို့ဖြူ ရွှေစည်းခုံ လှူသလို လုပ်လိုက်တာပါ။ တော်တော်
လာတဲ့ကောင်မ...”

ဟူ၍ အပြစ်ပြောသူများလည်း ရှိသေး၏။ သို့သော် ထိုစကားကို
မတင်ရီ မကြားရခြင်းသည်ပင်လျှင် မတင်ရီအဖို့ တော်ပေသေးတော့
သည်။

“မောင်ရေ... ရီပြုသမျှ ကုသိုလ်အတွက် အမျှဝေပါတယ်၊ သာဓု
ခေါ်ပါမောင်၊ သာဓုခေါ်ပါ။ ရီမသေသေးသမျှ ရီပြုတဲ့ ကုသိုလ်အတွက်
အမျှဝေပြီးတိုင်း ဝေပြီးတိုင်း မောင် အင်မတန်ကြားချင်နေတဲ့ ‘ချစ်ပါ
တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကလေးကိုလည်း သုံးကြိမ် သုံးခါတိတိ...

‘ချစ်ပါတယ်’

‘ချစ်ပါတယ်’

‘ချစ်ပါတယ်’

လို့ အမျှဝေသလို ဝေပါတယ်မောင်ရယ်”

ဪ... ချစ်တာ ချစ်တာ၊ သာဓု၏ စာ(၃)၊ ပြုတ်၊ ၂၀၇

ချစ်သူတို့၏ ဘဝကံမစွန့်

■ သာဓု

လောက၌ မမြင်ဖူးသည်ကို မြင်ရလျှင် ဆန်းသည်။ မကြားဖူးသည်ကို ကြားရလျှင် အံ့အားသင့်ကြသည်။

လူတစ်ယောက် ကားတိုက်ခံရသည်။ ဘတ်စ်ကား အကြိတ်ခံခဲ့ရ သည့် သတင်းမျိုးသည် ကြားရဖန် များသောအခါ ရိုးသွားတတ်သော် လည်း လူတစ်ယောက် မီးရထားကြိတ်၍ ဓားလယ်မှ ပြတ်သွားခြင်းဟု သည့်သတင်းသည် အံ့ဩစုပ်သပ်စရာ ဖြစ်လာပြန်၏။

လူတစ်ယောက် ရေနစ်သည်မှာ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် နေသူများ အဖို့ မထူးခြားသော်လည်း လူ ၃၀၀ ကျော်ပါသည့် သင်္ဘောတစ်စီး မြုပ်သွားသည်ဆိုလျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား ဆန်းပြားသောသတင်း ဖြစ်သွားပြန်၏။

မယားဖြစ်သူ လင်ငယ်နှင့် ဖောက်ပြန်၍ မယားကို ဓားနှင့် ခုတ် သတ်သည်ထက် လင်ဖြစ်သူ မယားငယ်ယူသဖြင့် မယားကြီးက လင်ကို ပုဆိန်နှင့် ပေါက်သတ်ခြင်း သတင်းက အရပ်ထဲတွင် ပို၍ ပြောအား ကောင်းတတ်၏။

ဤသည်တို့မှာ အများသူငါ သိကြပြီး၊ ကြားဖူးကြပြီး သတင်း

များ၊ အကြောင်းအရာများဖြစ်လျက် ထို့ထက်ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်
အပျက်တို့သည် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်းတွင် အနုအပြား ပေါ်ပေါက်နေကြ
သည်။

အမေရိကန်တွင် အသက် ၉၀ ခန့် ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ လက်ထပ်
မင်္ဂလာပွဲများ မကြာခဏ ခြိမ်ခြိမ့်သံနေကြသည်။ ဤကမ္ဘာတွင် ၁၂
နှစ်သားနှင့် ၁၀ နှစ်သမီးတို့ ထိမ်းမြားလေ့ရှိသည့် တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်
ကလေးများအကြောင်းလည်း ကြားဖူးကြမည် ထင်၏။

ရုရှားပြည်၏ အသက် ၁၀၁ ကျော်အရွယ် ဇနီးမောင်နှံတို့ ငွှားငွှား
ပေးနေသည့် ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း မြင်ဖူးသူရှိကောင်း
ရှိပေလိမ့်မည်။ (ဤအကြောင်းခြင်းရာများ ယခုဖတ်ရမှာ အံ့အားသင့်
သူတွေလည်း ရှိနေချိမ့်မည်)

(ဤလူ့ဘောင်တွင် မဖြစ်နိုင်သော ဓာတ်ကွက်ဓာတ်လမ်းဟူ၍
မရှိ)

အောင်ဒင် အရပ်ဆိုးသလောက် မြမြက လှနေသည်။ မြမြသည်
ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိဘတစ်စုံ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ဖြစ်
သည့်အတိုင်း ရွှေပေါ်မြတင် နေရာ၊ စားရသည်။ တိုက်ထဲမှထွက်လျှင်
မော်တော်ကားထဲရောက်၊ ကားပေါ်မှဆင်းလျှင် ကျောင်းထဲရောက်၊
ခြေကျင် လျှောက်ခြင်းဆိုသည်မှာ မြမြအဖို့ ဒဏ္ဍာရီလို ဖြစ်နေသည်။

သို့လျှင် မြမြ၏အနေအထား ထည်ဝါသလောက် အောင်ဒင်
ဆင်းရဲရှာသည်။ မိခင် မုဆိုးမကြီး ပဲပြုတ်လည်ရောင်းရမှုအပေါ်တွင်
မှီခိုအားထားနေရသည်။ ကျောင်းတစ်ကြိမ်ဖွင့်၍ အတန်းတစ်ခါတက်ရ
လျှင် ကျောင်းစရိတ်အတွက် အောင်ဒင် သွက်သွက်လည်သွားရရှာ

သည်။

ငွေရေးကြေးရေး ဤမျှ ကွာခြားသည့်နည်းတူ ရုပ်ရည်ရူပကာယ ချင်း ယှဉ်ပြန်ချေပါကလည်း မြမြသည် နနဖိုင်ဖိုင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဆွေဇင်ထိုက်တို့လို အချောစား။

အောင်ဒင် အသားညို၍ သွားအနည်းငယ် ခေါသည်။ ကျောက် ပေါက် တရေးရေး ရှိသည်။ နှာခေါင်းပြားပြီး မျက်ပေါက်မှေးသည်။ မြမြနှင့် ရေးရေးမျှ ဘက်မလိုက်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် ကြိုက်နေ ကြပြီ။ ချစ်နေကြပြီ။

“ကိုအောင်”

“မြရယ်... ပြောစရာရှိ မြန်မြန်ပြော၊ တော်ကြာ ဆရာမတွေ မိသွားရင်”

အောင်ဒင်မှာ စကားပင် အဆုံးမသတ်နိုင်ရှာဘဲ မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြင့် ချာချာလည် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခိုက်...

“ဒီမှာ ကိုအောင်၊ ဆရာမတွေမိမှာထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ပြောမလို့”

အောင်ဒင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ (ဘာများလဲ မြရယ်) ဟူသော အသွင်ဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။

“မြတို့ကိစ္စ အိမ်က ရိပ်မိသွားပြီနဲ့တူတယ်။ ပြီးတော့ မြကို ကျောင်း ထုတ်ဖို့ တိုင်ပင်တဲ့ စကားသံလည်း ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ကြားရတယ်”

အောင်ဒင် သက်ပြင်းချသံကို မြမြ ကြားလိုက်ရသည်။

“အဲဒါ ဒီနေ့ နက်ဖြန် တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်၊ သန်ဘက်ခါဆိုရင်တော့ နောက်ကျသွားလိမ့်မယ် ကိုအောင်”

“ဟင်”

အောင်ဒင် သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာမှ...

“ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ မြရယ်”

“ဪ... ကိုအောင်ရယ်၊ မြနဲ့ကိုအောင်နဲ့ လစ်ကြမလား ဆိုတာ ကိုပေါ့”

“လွယ်မလား မြရယ်၊ ကိုအောင်ပညာအရည်အချင်းက နေ့စား လုပ်အားပေးတောင် ရဖို့”

“ဘာလဲ အချစ်အတွက် အသက်ပေးမယ်ဆို”

“ဪ... မြရယ်... ဒါနဲ့ ဘာဆိုတာမှတ်လို့”

“မြအတွက် ကိုအောင် သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မြအတွက်လေ... ဆိုက်ကားမနင်းရဲဘူးလား။ ရေထမ်းမရောင်းဝံ့ဘူးလား။ ဒါတွေဟာ အချစ်အတွက် အသက်စွန့်ရတာနဲ့စာရင်”

“ကဲ မြ... ကိုအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ မြဆန္ဒအတိုင်း အကုန်လုပ် မယ်လေ။ ပြော”

ထိုနေ့မှာပင် အောင်ဒင်နှင့် မြမြတို့ လစ်ပြေးကြလေသတည်း။

ပထမညက ချောင်ကျကျ မြောက်ဥက္ကလာရီ သူငယ်ချင်းအိမ်တွင် အိပ်ကြသည်။ နောက်နေ့ညနေ အောင်ဒင်၏ သူငယ်ချင်းပြန်အရောက် သူထောက်ခဲ့သော သတင်းက ရှင်းပြသည်။

မြမြ၏ဖခင်ကြီး အလွန်ဒေါပွနေသည်။ (အသက်မစေ့သေးသော) ဟူသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သွေးဆောင်ခိုးယူပေါင်းသင်းမှုအရ ရဲရော၊ မြို့နယ်၊ ရပ်ကွက်များပါ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားသည်။ သူ့သမီး ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနိုင်ရေးအတွက် နည်းမျိုးစုံဖြင့် လုံးပန်းနေသည်

အစရှိသော အမင်္ဂလာ သတင်း။

အောင်ဒင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ အထူးသဖြင့် မြမြတွင် မျက်နှာ၌ သွေးဆုတ်သွားသည့်ပမာ တစ်မဟုတ်ချင်း ဖြူလာသည်။

“မဖြစ်တော့ဘူးကိုအောင်၊ ဒီထက်ဝေးဝေးပြေးကြမှပဲ။ ဖေဖေ အကြောင်း မြသိတယ်။ သူ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် မရရအောင်...”

“နို့ နေပါဦး၊ ငါ့တူမကကော အသက်”

“၁၇ နှစ်ထဲမှာပါ ဦးလေး”

အောင်ဒင်သူငယ်ချင်း ဖခင်၏ အမေးကို မြမြက ဖြေလိုက်စဉ်...

“ကျောင်းအပ်တုန်းက အသက်ကို ပိုပြထားတာများ ဖြစ်နေမလား ကွယ်။ အေးလေ။ ရဲကတော့ တိုင်ချက်အရ တွေ့ရင် ဖမ်းမှာပဲ။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ ရုံးရောက်မှရှင်း။ ပထမတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ခွဲနေကြရ လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ။ အမှုဆိုတာက ခက်သားကလား”

မြမြနှင့် အောင်ဒင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့် မိကြရာမှ

“ဒါလောက်ဆို တော်သေးတယ် ဦးလေးရယ်။ ဖေဖေဟာ ငွေပေး ပြီး ကိုအောင်ကို သတ်ခိုင်းရင် မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုအောင် ဒီညပဲ ပြေးကြပါ နို့”

ရွှေလက်ကောက် တစ်ကျပ်သားရောင်းပြီး ဆက်၍ ထွက်ပြေးလာ ကြသော အောင်ဒင်တို့ မန္တလေးရောက်ခဲ့ပြီး ၆ ရက်မြောက်နေ့တွင် အောင်ဒင်သူငယ်ချင်း လိုက်လာသည်။ သူရရှိသော သတင်းများကို ရှင်းပြသည်။ အခြေအနေပိုဆိုးလာပြီဖြစ်သောကြောင့် အဝေးဆုံး ပြေးကြ

ရန် တိုက်တွန်းသည်။ ပြေးကြပြန်လေပြီ မြစ်ကြီးနားသို့။

ထိုမှတစ်ဆင့် ဗန်းမော်၊ နောက် ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ် စသည်ဖြင့် ရန်ကုန်နှင့် ဝေးရန် အထူးသဖြင့် မြမြ၏ ဖခင်ကြီးနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

တာချီလိတ်အရောက်တွင် မြမြ၏ လက်ကျန် စိန်ရွှေကလေးများ ထုခွဲလျက် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ကုန်ပစ္စည်းများ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရန် အသွား၊ ထိုမှဘက်မှ ပြန်လာသူ ကုန်သည်တို့ထဲတွင် မြမြ၏ဖခင် မိတ်ဆွေအချို့နှင့် ဘွားခနဲ ရင်ဆိုင်တိုးမိကြသည်။

မြမြတို့ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ကို သူ့ဖခင်သိလျှင် နောက် ကြောင်းအေးမည်မဟုတ်။ ဤသည်ကို နှစ်ယောက်စလုံး သဘောပေါက် ကြ၏။

အကုသိုလ်သည် အဖော်နှင့်လာသည်ဆိုသောစကားသည် အောင် ဒင်တို့အတွက် တွေးခေါ်ထားခြင်းလေလောမသိ ပါသွားသောငွေများ လူလိမ်ခံလိုက်ရ၏။

ငွေကလေး အသင့်အတင့်ရှိစဉ်က ငွေကို အားကိုးလျက် အရောင်း အဝယ်လုပ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ရာမှ ယခု ကိုယ့်လက်ရုံးနှင့် ကိုယ့်အစွမ်းအစကို အားကိုးရချေတော့မည်။

“ကိုအောင် အချစ်အတွက် အသက်စွန့်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆို။ အချစ် အတွက် ဆိုက်ကားမနင်းရဲဘူးလား၊ ရေထမ်းမရောင်းဝံ့ဘူးလား။”

ထိုမည်သော မြမြ၏ စကားကြောင့် အောင်ဒင် စွန့်စားခဲ့သည်။ ယခု အောင်ဒင် တစ်ခုခု လုပ်ရချေတော့မည်။ ထိုနယ်မြေတွင် ငွေပေါလု သည်။ အလုပ်လည်းမရှား။ အထမ်းသမားလုပ်စားလျှင်ပင် ၁၀ ရက်လုပ် အားဖြင့် တစ်လထိုင်စားနိုင်သည်။ သို့သော် ညအိပ်ညနေ ခရီးသွားရ မည်ဖြစ်၍ မယားချောလေးအတွက် တစ်ဖက်က စိတ်မချနိုင်။

ဤတွင် အောင်ဒင်တို့ ငှားနေသည့်အိမ်မှ ဖန်တီးပေးချက်အရ မြေတို့ဇနီးမောင်နှံ တြိဂံနယ်မြေတည်းဟူသော (မြန်မာပြည်၊ လာအို၊ ထိုင်း) ပြည်သုံးပြည်ဆိုင်ရာ ဘိန်းကုန်ကူးသည့်ရွာကြီးသို့ ရောက်လာကြတော့၏။

အောင်ဒင်ရော မြမြပါ ဝမ်းအသာကြီး သာနေကြသည်။ ဤနယ်မြေသို့ လူစိမ်းများ ဝင်ထွက်ရန် မလွယ်ကူ။ မြမြ၏ ဖခင်ဆိုပါမူ ထိုရွာဖျားရောက်သည်နှင့် အသက်ပျောက်သွားမည် သေချာသည်။ ထိုတစ်ချက်တည်းကပင် မြမြတို့၏ လုံခြုံရေးနယ်မြေကဲ့သို့ စိတ်လက်တချပျော်ရွှင်နိုင်ကြချေတော့မည်။

ထိုမည်သော တြိဂံနယ်မြေသည် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းနှင့် ဘိန်းကုန်ကူးခြင်းသာမက ဘိန်းဖြူလည်း ချက်သည်။ တရားဥပဒေနှင့် မကင်းသော အလုပ်ဟူသမျှ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်လုပ်သော နယ်မြေဖြစ်သည့်အတိုင်း ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း တစ်ဇွတ်ထိုးသမားတို့ အလွန် စားလမ်းဖြောင့်ကြသည်။

အောင်ဒင်၏ တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူ ချစ်မြတ်နိုးလှသော မြနှင့် စိတ်အေးချမ်းသာ ပေါင်းသင်းနေရေးသားဖြစ်လျက် ယခု ဆန္ဒပြည့်လေပြီ။ သို့သော် သူသည် မိုက်ရူးရဲမဟုတ်။ သတ္တိရှိသည်။ ထိုသတ္တိကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ အသုံးပြုတတ်သည်။

အောင်ဒင် အလုပ်စဝင်သည်ဆိုလျှင်ပင် ဝန်တင်လားများဖြင့် နယ်ခြားကိုဖြတ်၍ ကုန်များပို့ရသည်။ ဘိန်းလည်းပါသည်။ အပြန်တွင် ရှမ်းပြည်တောင်ကြီးသူတို့အကြိုက် အထည်အလိပ်၊ အလှကုန်နှင့် ဆေးဝါးပစ္စည်းများ ပြန်သယ်လာသည်။

လမ်းခရီးတွင် ကုန်ပစ္စည်းများ ကြားဖြတ်လှသည့် လူဆိုးဂိုဏ်းများနှင့်လည်း မကြာခဏ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြရသည်။ အောင်ဒင်၏ သတ္တိနှင့်

ပါးနပ်လိမ္မာမှုတွင် အတွေ့အကြုံ စွက်လိုက်သောအခါ အောင်ဒင်တို့ အဆိုင်း တိုက်တိုင်းအောင် ဖြစ်လာ၏။

အောင်ဒင်၏ စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် ဖျတ်လတ်မှုကို သူ့အထက်လူကြီး များက နှစ်သက်သဘောကျသည်နှင့်အမျှ အောင်ဒင်တို့တွင်လည်း အခကြေးငွေ အနေအစား တိုးတက်လာခဲ့၏။

“မြရေ... မြ သိပ်ဝမ်းသာမယ့်စကား ပြောရဦးမယ်။ ခု ကိုအောင် ခရီးမထွက်ရတော့ဘူးတဲ့”

“ဟာ... မြ ပျော်လိုက်တာ။ ဘာလဲကိုအောင်၊ ကိုအောင်ဆရာ ခွန်လှရဲ့ အမိန့်တဲ့လား”

“အင်းပေါ့။ သူက ကိုအောင်တို့အဆိုင်း (အုပ်စုခေါင်းဆောင်ပဲ ဟာ)”

“အောင်မလေး၊ ဆရာခွန်လှ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။ အင်း... ခုမှ မြအလိုဆန္ဒ လုံးလုံးပြည့်ဝတော့တယ်”

“ဘာလဲ အချိန်ရှိသရွေ့ ကိုအောင်နဲ့ မခွဲမခွာနေချင်တဲ့ဆန္ဒလား”

“ဟာ... ဟား၊ ကိုအောင်က ဒီအချက်ကိုတော့ တစ်သက်မမှေ့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဩ... အဲဒီ ဆရာခွန်လှဆိုတာ မြတို့ တန်းလျားဘက်ကို တစ်ခါမှ မလာဘူးနော်။ ဘေး သတင်းပဲ ကြားနေရတယ်။ သိပ်ရက်စက် တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား ကိုအောင်”

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့အလုပ်က ရာဇဝတ်မကင်းတဲ့အလုပ်၊ အသက် ဆံဖျားအလုပ် မဟုတ်လား။ နည်းနည်းမှ အတိမ်းအစောင်းမခံဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ အရက်နှစ်ဆယ်လောက်ကတောင် ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ မြ စိတ်ညစ် မှာစိုးလို့ မပြောတာ”

“ဘာကိုလဲ ကိုအောင်”

“ကိုအောင်တို့အဖွဲ့က လူတစ်ယောက် အရက်မူးပြီး သေနတ်

ဖောက်လို့ အဲဒါ အကုန်ဒုက္ခရောက်စရာရှိ အားလုံးမဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့... မြတို့ပါ ခံရမှာ”

“အဲဒါ ဆရာခွန်လှက ခေါ်စစ်ဆေးပြီး ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်နေရာက ထလာတယ်။ ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်နေတဲ့ အဲဒီလူခေါင်းကို သေနတ်နဲ့ တစ်ချက်တည်း ပစ်သတ်လိုက်တယ်”

“အို...”

“အဲ... တချို့က အဲဒီလူအလောင်းကို ဆွဲယူသွားကြတဲ့အချိန်မှာ ကိုအောင်တို့က ပေကျဲခဲတဲ့ သွေးတွေကို သုတ်ကြ၊ ဆေးကြပေါ့မြရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာခွန်လှကတော့ တယ်လီဗီးရှင်း အကြည့်မပျက်ဘူး”

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ကိုအောင်လည်း သတိထားနေ။ သတိထား လုပ်ပါနော်”

“ဒါတော့ စိတ်ချမြရေ။ ကိုအောင်အသက်က မြအတွက်သာ စွန့်ဖို့ ထားတဲ့ အသက်”

မြက လှမ်းဖက်ပြီး အောင်ဒင့်ကို မွှေးမွှေးလေး ဂုဏ်ပြုလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ကိုအောင်... အဲဒီဆရာခွန်လှဆိုတာ ဒီလောက်ပဲ ရက်စက် သလားဟင်၊ သူက လူချောဆို”

“ဟုတ်တယ်။ ဂျပန်ရုပ်ရှင်မင်းသားလို မျက်နှာပေါက်မျိုး မြရဲ့။ ရုပ်ရည်နဲ့ ကြမ်းတမ်းမှုကတော့ တခြားစီပဲ”

ထိုအခိုက် ဂျစ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ အသက်သုံးဆယ် ကျော်အရွယ် တရုတ်ကပြားလိုလိုတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

“အဲဒါပဲ မြ၊ ဆရာခွန်လှဆိုတာ”

“ဟင်”

ခွန်လှသည် တည့်တည့်ကြီးဝင်လာပြီး မြမြတို့နှင့် ဖိုခုံလောက်ဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ မြမြအား စူးစူးတွေတွေ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အောင်ဒင်

အား မျက်ရိပ်ပြု၍ ခေါ်သွား၏။

ပေ ၃၀၀ ခန့်အဝေး သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်မှ

“ဒီမှာ မောင်အောင် ငါဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော လိုရင်းပဲ ပြတ်ပြတ်တိုတို ပြောတတ်တယ်နော်။ အေး ခုလည်း တိုတိုရှင်းရှင်း ပြောမယ်။ မင်းမိန်းမကို ငါ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ မြင်ဖူးတယ်။ အဲဒီကတည်းက ငါ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာတာ ခုထိပဲ”

အောင်ဒင် ကြက်သီးထသွား၏။

“ခု မြဲမြဲကို နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ရတော့ ငါ အများကြီး တုန်လှုပ် သွားတယ်။ ဒါလောက်ပြောရင် မင်း သိရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ သိပါတယ်”

ခွန်လှ ငြိမ်နေ၊ တွေနေသည်။ အောင်ဒင်မှာမူ သွက်သွက်လည်မျှ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာများကို တသိကြီး တွေးနေ မိသည်။

အောင်ဒင် သိရသလောက် ခွန်လှသည် မိန်းမထည်လဲ သုံးနေသူ မဟုတ်။ သူယူလိုက် အချောအလှ ရှမ်းတရုတ်မ၊ ကချင်မ၊ ဗမာ၊ ကယား၊ ကရင် ‘ဒင်’ ဆိုသည်များကို ရနိုင်သော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ ငွေဆိုကား ပြောစရာမလို၊ မှီတက်သည်အထိ ပေါ်သူဖြစ်၏။

အတန်ကြာသော် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အောင်ဒင်က ဤသို့ ဖြိုခွင်း လိုက်၏။

“ဆရာ... ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန် ပြန်ခွင့်ပြုပါတော့နော်”

ခွန်လှသည် မျက်လုံးများကို အပြူးဆုံးထား၍ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်မှာ တဝင်းဝင်းတောက်နေ၏။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပြန်မှာပါဆရာ”

ခွန်လှသည် ပြူးနေသောမျက်လုံးများ ပုံမှန်အနေအထားသို့

ပြန်ပြောင်းလာ၏။

“မြမြကို ထားခဲ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော့်မှာ”

“ဒါ ကျေးဇူးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ မင်းလိမ္မာတယ်၊ ပါးနပ်တယ်၊ အသိဉာဏ်ရှိတယ်၊ အတွေးအခေါ်ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းပြန် ချင်တာ ငါသိတာပေါ့”

အောင်ဒင်သည် မြေကြီးဆီ တွေ့ပြီး ကြည့်နေ၏။

“ဒီလိုလုပ်၊ ဒီညပဲ ခရီးထွက်၊ မြမြကိုပြော၊ အရေးပေါ်ကိစ္စလို့။ အဲ... ပြန်မလာနဲ့တော့။ ဟိုဘက်ကနေပြီး ရန်ကုန်ပြန်ပေါ့။ ငါ ငွေ တစ်သိန်းပေးလိုက်မယ်”

“ကျွန်တော် ငွေမလိုချင်ဘူးဆရာ”

“သေနတ်၊ ကျည်ဆန် လိုချင်သလား”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပြန်မယ်နော် ဆရာ”

“ဟိုဘက်နိုင်ငံအထိ အဖော်တစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“လမ်းမှာ ကျွန်တော့်အသက်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့လား ဆရာ”

“ဟေ့ အောင်ဒင်၊ မင်း ခုပြန်မှာဟာ ငါ့နှလုံးသား အေးချမ်းရေး အတွက် ကူညီခဲ့တဲ့သဘောဆိုတာ ငါနားလည်တယ်”

အောင်ဒင်မျက်လုံးများ စိုသယောင် လက်လာသည်။

“အေးကွာ... ငါလည်း ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး။ အဲ... ပထမတော့ မင့်အသက်ကို အရင်ယူဖို့ စိတ်ကူးသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီနယ်ကို ရောက်စက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ကျိတ်ပြီး ပြောထားတယ်ဆို”

“ဘာကိုလဲဆရာ”

“မင်းမိန်းမကိုကြိုက်ရင် မင့်ကိုတော့ သတ်မယူနဲ့၊ လိုချင်ပြော၊ ကွာပေးမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနယ်မှာက ထစ်ခနဲဆို သတ်တာမဟုတ်လား ဆရာ ရဲ့။ ကျွန်တော့်မိန်းမကလည်း ချောချောလှလှလေးဆိုတော့”

“အေး၊ ဒါကြောင့် ငါလည်း မင့်ကို ပြောင်ပြောင်ဖွင့်ပြောတာ။ ကိုင်း အားလုံးပြေလည်သွားပြီ။ မင်း စိတ်ချသွား၊ လမ်းခရီးမှာ သစ်ကိုင်း ခြစ်ရာတောင် မပွန်းစေရဘူး။ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခု မှာလိုက်မယ်။ မင်း ပြန်လာဖို့တော့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးနဲ့ကွာနော်”

အောင်ဒင်ပြန်လာသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း ဥက္ကလာမှ သူငယ်ချင်းထံ ပထမသွားသည်။ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြောပြသည်။ ဆွေး နွေးကြသည်။ အမှားအမှန် ဝေဖန်ကြသည်။

“ခု ငါ့အသက် ငါပြန်ယူခဲ့ပြီ။ ပြောစမ်းကွာ၊ ငါမှားနေပြီလား။ ကဲ မြမြအတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ရင်ကော မှန်မလား”

မှန်ပုံရင်း၊ အတွဲ(၃)၊ အမှတ်(၄)၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၈၂

ချစ်ခြင်းအစ

■ သာဓု

ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိကဆိုသောစကားကို လူများစုက လက်ခံနေသောကြောင့် တင်းတင်းမာမာ မငြင်းဝံ့လျှင်ရှိရမည်။ ကျွန်မအဖို့သော်ကား ထိုစကားကို လုံးဝလက်မခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ကျွန်မ၏အဖြစ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းကြယ်ခဲ့ပါ၏။

ကျွန်မသူငယ်ချင်း မညွန့်ရီနှင့် သူကြင်ဖော် ကိုတင်မောင်လှသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မချစ်သူ ကိုမောင်မောင်သည်လည်း ကောင်း သမီးရည်းစားတို့ဘာဝ ချစ်ကြသည့်နေရာ၌ တန်းတူထက်မြက် ကြသည်ပင်မှန်သော်လည်း ထို 'အချစ်' ကို 'စ'ပုံနှင့် 'ဆုံး' ပုံမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လုံးဝမတူကြပါ။

သို့ စပုံနှင့် ဆုံးပုံမတူကြသည်မှာလည်း စင်စစ် မထူးဆန်းလှပါ။ မညွန့်ရီ အချစ်ကို စပုံနှင့် ကျွန်မ၏ အချစ်ကို စပုံမှာ မူအားဖြင့် အတော်ကလေး ခြားနားလှပါသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် အချစ်ကို မွေးမြူပုံချင်းလည်း မတူပါ။ လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးဆိုသကဲ့သို့ သူ့စိတ်နှင့် သူ့အချစ်ကိုမွေး၍ ကျွန်မစိတ်နှင့် ကျွန်မအချစ်ကို တစ်မျိုးစီ ပေါက်ဖွားခဲ့သည်။

ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခွဲ၍ပင် မနေနိုင်အောင် ချစ်ကြသော ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ငယ်သူငယ်ချင်းကား မဟုတ်ကြပါ။ ကျွန်မက ကြံခင်းသူ၊ မညွန့်ရီမှာ သရက်မြို့သူဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်မ တစ်နှစ်တည်းမှာပင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြရာမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်ချစ်သွားကြသော ကြီးသူငယ်ချင်းများဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဖြစ်စာမေးပွဲကိုလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူအောင်ကြသဖြင့် ပထမသော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်၍ ဝမ်းသာ အားရပျော်ရွှင်မိကြသော်လည်း စာမေးပွဲအောင်ပြီးသည်၏အဆုံး၌ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ်ပြန်ရတော့မည်ကို တွေးမိကြသောအခါတွင်မူကား တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်၍ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုမိကြပြန်ပါသည်။

“အဝင်း ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် ... ရီရီတော့ အဝင်းကို မခွဲနိုင်ဘူး”

“အေး အဝင်းလည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ ရီရီကို မျက်စိအောက်က တစ်နာရီလောက်တောင် အပျောက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့လည်း နောက်ဆုံးကျတော့ ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိချေ၏ပဲမဟုတ်လား ရီရီ”

“မဟုတ်ဘူးလေ အဝင်းရဲ့၊ ရီရီနဲ့ အဝင်းတို့ မခွဲဘဲနေလို့ဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းကို ရှာစမ်းပါလို့”

“နို့ ရီရီပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦးတဲ့”

“ခက်တာပဲ ရီရီတော့ ဘယ်လိုမှတွေးမရဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်လေ၊ ရီရီ ကိုယ်တို့ကြံခင်းကို လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဟိုမှာ အလုပ်ရှာပေးမယ်”

“တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ရီရီမိဘတွေက ဘယ်သဘောတူနိုင်ပါ့မလဲ၊ အဝင်း ကိုယ်တို့ သရက်ကို လိုက်ခဲ့ရင်ကော၊ အို ... ဒါလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အဝင်းမိဘတွေက ဘယ်ကျေနပ်မှာလဲ”

မညွန့်ရီနှင့် ကျွန်မတို့ဇာတိမှာ တစ်မြို့တစ်မြေစီဖြစ်သည့်အတိုင်း မကွဲမကွာချင်၍ မရ၊ ခွဲခွာသွားရမည်သာဖြစ်လေရာ ထိုအရေးကို တွေးမိတိုင်း ဖက်၍ ဖက်၍ ငိုခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါသည်။ အတူတွဲ၍ မခွဲမခွာဘဲနေနိုင်သည့်နည်းလမ်းကိုကား ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။

ထိုနေ့မှာ ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီတို့အဖို့ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာနှင့် တစ်မျိုးဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်သုံးရက်လောက် ကြာလျှင် ကျွန်မတို့သည် အသီးသီး ကိုယ့်မြို့ရွာဒေသသို့ ပြန်ကြရန် အသင့် ပြုလုပ်ထားကြပါသည်။ ညကလည်း ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သမီးရည်းစားချင်း ခွဲခွာရမည်ကဲ့သို့ပင် စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် ငိုယိုရင်း မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်ခဲ့ကြရပါသည်။

ညက တစ်ညလုံး အိပ်ပျက်ခဲ့ကြရသောကြောင့် နောက်နေ့နံနက်၌ နိုးနေကျအချိန်တွင် မထနိုင်ဘဲရှိနေကြပါသည်။ အတော်ကလေးနေမြင့်၍ အခြားကျောင်းသူကလေးများ လာနှိုးမှပင် ကျွန်မတို့ လူးလဲ ထထိုင်မိကြပါတော့သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ရီရီ၊ ရီရီတို့သရက်မြို့ကို သောင်းကျန်းသူတွေက သိမ်းလိုက်ပြီတဲ့”

ကျွန်မတို့ကို လာနှိုးသော ကျောင်းသူများအနက် တစ်ဦးက ဤသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် မညွန့်ရီမှာ တစ်စုံတစ်ရာတာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ချိုးချ၍သာငိုနေပါတော့သည်။

“ကဲ .. ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အဝင်း ... ဟင် ရီရီတော့ သရက်ကို ပြန်လို့မဖြစ်တော့ဘူး ဒုက္ခပဲ”

ကျွန်မမှာလည်း ရုတ်တရက်ဖြစ်သောကြောင့် ဘာမျှ အကြံဉာဏ် မပေးတတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ “အားမငယ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုယ်တစ် ယောက်လုံးရှိသေးတာပဲ” ဟူသောစကားဖြင့်သာ ထပ်ခါတလဲလဲ နှစ် သိမ့်စေခဲ့ရပါတော့သည်။

တစ်ရက် နှစ်ရက် သုံးရက်မှသည် ၁၄ ရက်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ သည်အထိ အခြေအနေမှာ ပြောင်းလဲထူးခြားလာသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ ကျွန်မ၏ ချက်မြုပ်ရာဒေသဖြစ်သော ကြံခင်းမြို့သို့ ပြန်ရန်ပင် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် မညွန့်ရီအား ကျွန်မတို့ မြို့သို့ခေါ်သွားရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော စိတ်ကူးပါ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားရတော့ သည်။

ကျွန်မတို့ မိဘများမှာ အတော်အသင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ကုန်သည်များဖြစ်လျက် ရန်ကုန်မြို့ ဘုန်းကြီးလမ်းရှိ ပွဲစားကြီးတစ်ဦး နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့၏ နောင် ရေးအတွက် ထွေထွေထူးထူး ပူစရာဆို၍ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နေထိုင်ရန် ပွဲစားကြီး၏အကူအညီဖြင့် ၁၂ လမ်းရှိ အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ရရှိခဲ့ရုံသာမက စားရေးသောက်ရေးအတွက်ပါ လိုလေသေးမရှိအောင် စီမံပေးသောကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တွင် အတော်ကလေး အသက်ရှူချောင်သွားပါသည်။ ပွဲစားကြီးမှာ အလွန် စေ့စပ်သေချာလှသော စီးပွားရေးသမားပီပီ ကျွန်မတို့၏စားရေးသောက် ရေးအတွက်ကိုပါ စနစ်တကျ ခန့်ခွဲပေးပါသည်။ ထမင်းဟင်းအိုးနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကိုပါ စာရင်းနှင့်အတိအကျအပ်ပြီး ဈေးဖိုး အဖြစ် (ဆန်ဆီ ငရုတ် ကြက်သွန်အပါအဝင်) တစ်နေ့ ငါးကျပ်သတ်မှတ်

၍ တစ်လ ၁၅၀၊ သရေစာဖိုး အဖြစ် တစ်လ ၅၀။ ပေါင်း တစ်လ ၂၀၀ ထောက်ပံ့ထားပါသည်။

သို့သော် ထိုငွေများမှာ ၎င်းပွဲစားကြီးက ကျွန်မတို့အား စေတနာ ရှိလွန်းလှ၍ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနေသည်မဟုတ်။ ကြံခင်းမြို့ရှိ ကျွန်မ မိဘများနှင့် (တိုင်းပြည်အခြေအနေကောင်း၍) ပြန်လည်ဆက်သွယ်မိ သောအခါတွင် ကျွန်မအတွက် စိုက်ထုတ်ကုန်ကျ ပေးကမ်းထားရ ငွေ ဟူသမျှ ကျွန်မမိဘထံတွင် ပြန်တောင်းခံမည်သာဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ဓေတ္တချေးငွေသဘောမျိုးပင်။

မည်သို့သောနည်းဖြင့် ထောက်ပံ့သည်ဖြစ်စေ တွေးခုံစရာမရှိသော အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေရသည့် ကျွန်မတို့မှာမူ ပွဲစားကြီးကိုပင် “မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာပါစေ” ဟု သတိရတိုင်း ဆုတောင်းနေကြရ ပါတော့သည်။

“ကဲ အဝင်းရေ ... ကိုယ်တို့တစ်တွေ ဒီလိုချည့်ထိုင်စားနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်ကွယ်၊ အလုပ်ကလေး ဘာလေး ရှာကြပြီးလုပ်ကြ ရအောင်လား။”

တစ်နေ့တွင် ရီရိုက ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိ၊ ဤသို့လျှင် ကောက် ခါငင်ကာ ပြောလိုက်သောကြောင့် ...

“အောင်မာ ရီရို၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ဆရာမအတတ်ကလွဲပြီး ဘာပညာတွေများ တတ်ထားသမို့ အလုပ်ရှာလုပ်မယ် ပြောနေတာလဲ။”

“အိုကွာ ... အဝင်း အတော်ညံ့သေးတာကိုး၊ ခုခေတ်က ပညာ တတ် လူတော်လူကောင်းထက် အကပ်ကောင်းတဲ့လူတွေ မျက်နှာပွင့် လန်းပြီး တစ်ပန်းသာနေတဲ့ခေတ်ပါကွာ။ ချောက်တီးချောက်ချက် ရေးတတ် ဖတ်တတ်ရုံနဲ့ စာရေးဖြစ်နေတာတွေ အပုံ။ ကဲပါလေ .. လုပ်မယ်မလုပ်ဘူး သာပြောပါ။ အလုပ်ရဖို့တော့ ကိုယ့်တာဝန်ထားပေါ့။”

ရုတ်တရက်ဖြစ်၍သာ ရီရီစကားကို ကျွန်မက သဘောမတူ သယောင်ယောင် ပြောလိုက်ရသော်လည်း စေ့စေ့တွေးမိသည်တွင်မူကား ကျွန်မတို့ရှေ့ရေးမှာ ယခုအတိုင်း ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့် ရှိပါမည်လောဟု သံသယဝင်လာပါတော့သည်။ ပွဲစားကြီးက ထောက်ပံ့နေသဖြင့် ကျွန်မတို့ ပူစရာမရှိသည်မှာ မှန်သော်လည်း ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်နေသော ဆူပူသောင်းကျန်းမှုကြီးကား နှစ်လနှင့်ပြီးမည်လော။ နှစ်နှစ်ပင် ကြာမည်လောဟု စဉ်းစားမိလာပါသည်။ ပွဲစားကြီးကလည်း တစ်လ နှစ်လ အရေးကုန်ခြောက်လအထိ ထောက်ပံ့ကောင်း ထောက်ပံ့မည်။ တစ်လ ၂၀၀ ဆိုသောငွေမှာ (အိမ်လခ မပါသေး) နယ်နယ်မဟုတ်သောကြောင့် သုံး လေးလမျှနှင့် "ကဲ တူမတို့ ဦးလည်း အရောင်းအဝယ်က ညံ့လာသမို့ ရှေ့ဆက်ပြီး မထောက်ပံ့နိုင်တော့ဘူးကွယ်" ဟု တော့၍ဖြတ်ခဲ့သော် ...

အဖြစ်နိုင်ဆုံးနှင့် အဆိုးဝါးဆုံးအထိ တွေးမိလာသည်တွင်မှ ကျွန်မလည်း မညွန့်ရီ ပြောသည့်အတိုင်း အလုပ်လုပ်ပါတော့မည်ဟု သဘောတူလိုက်ရပါသည်။

တိုတိုနှင့် လိုရင်းကိုဆိုရသော် လည်လည်ပတ်ပတ်နှင့် ဖျတ်လတ်လှသော မညွန့်ရီ ကောင်းမှုကြောင့် ကျွန်မမှာ တစ်လလျှင် လခ တစ်ရာစားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ အထည်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်တွင် အရောင်းစာရေးမအဖြစ် အလုပ်ရရှိခဲ့ပါသည်။ မညွန့်ရီမှာမူ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်နှင့် ချစ်ချင်စရာ ချောသူဖြစ်သောကြောင့် အစိုးရရုံးတစ်ရုံးတွင် အရှင်မွေးက နေ့ချင်းကြီးဆိုသလို အလုပ်လျှောက်ပြီး နောက်မကြာမီပင် အလုပ်ခန့်စာရရှိခဲ့ပါသည်။

မညွန့်ရီနှင့် ကျွန်မတို့ အလုပ်ကြေသည်မှာ တစ်နေ့တည်း တစ်ပြိုင်

တည်းမဟုတ်၊ ရှစ်ရက်ခန့် ခြားပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ဆင်း
ရတော့မည်ရှိသောအခါ၌ အိမ်စောင့်ရန်နှင့် ကျွန်မတို့အား ချက်ပြုတ်
ကျွေးရန် အဖော်တစ်ယောက် လိုလာသည်နှင့် ပွဲစားကြီးထံ အကူအညီ
တောင်းသည်တွင် သောင်းကျန်းသူဘေးမှပြေးလာခဲ့ရပြီး ပွဲစားကြီးထံတွင်
မှီခိုစားသောက်နေရရှာသော မအူပင်နယ်မှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်
၁၃ နှစ်ရွယ်သမီးကလေးကို ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်မတို့၏ ဘဝခရီးမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပျော်စရာ
ကောင်းလာပါသည်။ သူပုန်လက်အောက် ကျရောက်နေသော မိဘများ
ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထား၍ ပျော်နေသည်ကား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့
နှင့် မိဘများ အဆက်ပြတ်နေခဲ့ပြီး နောက်မကြာမီပင် မညွန့်ရီရှိရာ
ကျွန်မမိဘများထံမှ လူကြိုနှင့် စာရောက်လာပါသည်။ အမှန်အတိုင်း
ရေးရသော် ကျွန်မတို့မိဘများကိုယ်တိုင်ကပင် ကျွန်မတို့အား ပြန်လာစေ
လိုသော ဆန္ဒမရှိကြပါ။ မညွန့်ရီ၏မိဘများက ရေးလိုက်သည်မှာကား

“သမီး ခုနေတော့ သရက်ကိုပြန်လာဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ဦး၊ ယုတ်စွ
အဆုံး မုန့်စိမ်းပေါင်း ရောင်းစားရ စားရ ရန်ကုန်မှာပဲ အောင့်အည်း
သည်းခံပြီး နေစေချင်တယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်မမိဘများထံမှ
လည်း ...

“ဖေဖေတို့အတွက် ဘာမှပူစရာမလိုဘူး။ အားလုံးကျန်းမာတယ်၊
သမီးပြန်မလာစေချင်သေးဘူး၊ လမ်းခရီး စိတ်မချရသေး၊ ရန်ကုန်မှာပဲ
နေပါ။ သုံးစွဲဖို့တွက် ဘုန်းကြီးလမ်းက ပွဲစားကြီးဆီမှာ လိုသလောက်
တောင်းသုံးပါ။ အစစ စိတ်ချပါရစေ သမီး”

ထိုစာများအရ ကျွန်မတို့မှာလည်း အကြိုက်ကျသွားပါတော့
သည်။ သို့သော် တစ်ခုဝမ်းနည်းမိသည်ကား ကျွန်မတို့အတွက် စာယူ
လာသူများမှာ နောက်ထပ်ပြန်သွားကြမည့်သူများ မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်မ

တို့၏မိဘအသီးသီးထံ ပြန်စာမရေးနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ယခုကဲ့သို့ အလုပ်အကိုင်အသီးသီး ရရှိကြောင်းကို ပွဲစားကြီးအားပြောပြ အသိပေးခဲ့သော်လည်း သူထောက်ပံ့နေသော ငွေ ၂၀၀ ကိုမူ ဖြတ်တောက်လျော့ပေါ့ခြင်း မပြုဘဲ ပေးမြဲပေးမည်။ သို့သော် သုံးစွဲရာ၌ စည်းကမ်းနှင့် စနစ်တကျ သုံးစွဲရန်တို့ကို သတိပေး ဆုံးမလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်ကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့လောက် ပျော်မည့်သူရှိမည်ပင် မထင်မိပါ။ ပွဲစားကြီး ပေးသောငွေ ၂၀၀မှာ စားသုံးစရိတ်အဖြစ် ဖူလုံနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီတို့ရသော လခငွေ ၂၀၀ ကျော်မှာ အသားတင် ပိုနေပါသည်။ ပွဲစားကြီးက ကျွန်မတို့အား ငွေကို စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် သုံးစွဲပြီး အပိုသုံးဖြုန်းမှုများ ရှောင်ကြဉ်ရန် ဆုံးမသြဝါဒပေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်မတို့က တိတိကျကျလိုက်နာခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ကြပါ။

လခကလေး ထုတ်လာကြသည်ဆိုလျှင်ပင် ထိုငွေကို သုံးရန် နည်းလမ်းများ ရှာကြံမိကြပါသည်။ လုံချည်အင်္ကျီအဆန်းပေါ်သဖွယ်နှင့် ပေါင်ဒါ၊ ရေမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေးများကိုပင် တစ်ယောက်လျှင် လေးငါးဆယ်ဖိုးစီ လတိုင်းလိုလို ဝယ်ပစ်ကြပါသည်။ ရုပ်ရှင် ပြဇာတ်ဆိုသည်မှာလည်း ကျွန်မတို့ မကြည့်လိုက်ရသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။

စာရွာသူများ စိတ်မဝင်စားဘဲ ပျင်းနေမည်စိုး၍ ထိုထို အပရိကကိစ္စများကို ဇာမချဲ့လိုတော့ပါ။ သို့နှင့် သုံးလခန့်ကြာလျှင် မညွန့်ရီ၌ ကိုတင်မောင်လှဆိုသူ ကြင်ဖော်တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ဆက်သွယ်မိသွားပါသည်။ သူတို့၏ချစ်ခြင်းသည် ပြဇာတ်ရုံထဲတွင် စခဲ့ပါသည်။ ကိုတင်မောင်လှ ဆိုသူမှာ သူ့နာမည်နှင့် ဘယ်လိုမှဆက်စပ်၍မရအောင် အရုပ်ဆိုးသူဖြစ်ပါသည်။ အရုပ်ဆိုးသည်ဆိုရုံမျှနှင့် မလုံလောက်သေးပါ။

ကိုတင်မောင်လှမှာ အသားမည်းမည်း ဝက်ခြံထူလှပျစ်နှင့် ပုပုကွကွ၊ အတော်ကလေး အကြည့်ရ ခက်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

မညွန့်ရီမှာ အလွန်ယဉ်၊ အလွန်လှသော မိန်းမချောတစ်ယောက် ဟု မဆိုသာစေကာမူ ယောက်ျားတိုင်းလိုလို နှစ်ခါပြန်လှည့်ကြည့်ရ လောက်အောင် အဆင်ပြေအချိုးကျသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုတင်မောင်လှလို လူတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်လိုက်ပါက မီးသွေးခဲနှင့် ဝမ်းဘဲဥပမာ အရာရာတွင်ကွာခြားပြီး လားလားမျှ ကြည့်မကောင်း အောင် ဆန့်ကျင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကိုတင်မောင်လှနှင့် မညွန့်ရီတို့၏ ချစ်ခြင်းသည် ပြဇာတ်ရုံထဲတွင် စခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ဆိုခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် တစ်ယောက်၏ ရူပါရုံကို တစ်ယောက် ကြည့်ရှုသဘောကျပြီး မျက်စိက စခဲ့သော ချစ်ခြင်းဟူ၍ ကား ကျွန်မ မဆိုခဲ့ပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီတို့ ပြဇာတ်တစ်ခု သွားကြည့်ကြ ပါသည်။ ထိုပြဇာတ်မှာ ပထမနေ့လည်းဖြစ် ဇာတ်လိုက်ညွန့်ပေါင်း ပါဝင် ကပြသည်လည်းဖြစ်သောကြောင့် တစ်ရုံလုံး ပြည့်လျှံ အန်ထွက် မတတ် ကြိတ်ကြိတ်တိုး လူများကြည့်သောပွဲဖြစ်ပါသည်။ မညွန့်ရီမှာ နဂိုကပင် မူးတတ် မော်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ထိုနေ့က ပြဇာတ် ကြည့်ရသည်မှာ သူ့အဖို့ရော ကျွန်မအဖို့ပါ အတော်စိမ်ခဲ့သောကြည့်ခြင်း ဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါသည်။

ပရိသတ် များလွန်းသောကြောင့် ဈေးနဲ့ရော လူငွေပါ မညွန့်ရီအား နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“မူးလို့ရှိရင်လည်း ပြန်ကြစို့လား ရီရီ”

ဦးစီစီ လူငွေများကြောင့် ဈေးအနင့်သား ရွဲနေသော မညွန့်ရီအား ကျွန်မက ဤသို့ ပြောလိုက်သည်ကို

“သိပ်မမူးပါဘူး အဝင်းရယ်၊ ငွေ ခုနစ်ကျပ်အဆုံးခံပြီး ပြန်သွားရမှာ နှမြောစရာကြီး”

“ငွေခုနစ်ကျပ်က အရေးမကြီးဘူးအမိ၊ တော်ကြာ အမိ မူးပြီး ကိစ္စများနေမှာစိုးလို့ ပြောတာ”

“အို ... ရီရီ ကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ သိပ်မမူးပါဘူး ... တော်ကြာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားမှာပါ”

သို့နှင့် ကျွန်မတို့လည်း ပြဇာတ်ကို ပြီးသည်အထိ ကြည့်ခဲ့ကြပါ သည်။ ရုံထဲမှထွက်၍ ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်ခဲ့ကြသည်အထိ မညွန့်ရီမှာ လူကောင်းပကတိအတိုင်း သွက်သွက်လက်လက်ပင် ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့နေသည်မှာ ၁၂ လမ်းတွင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုလမ်းထိပ်တွင် ဘတ်စ်ကား မရပ်ပါ။ မှတ်တိုင်ရှိ ဘုန်းကြီးလမ်းထိပ်တွင်သာ ကားများ ရပ်ရပါသည်။

ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီတို့ စကားတပြောပြောပင် လိုက်လာခဲ့ကြ၍ ဘုန်းကြီးလမ်းထိပ် ရောက်၍ ဘတ်စ်ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။

“အို ... မူးလိုက်တာ” ဟူသော အသံနှင့်အတူ မညွန့်ရီ၏ ကိုယ် ကလေးမှာ အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ မတ်ရပ်မှ ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပုံလျက် သား လဲကျသွားပါတော့သည်။ ကျွန်မမှာလည်း ရုတ်တရက်ဖြစ်သော ကြောင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ ၁၅ စက္ကန့်လောက် ကြောင်၍ ကြည့်နေ စဉ်

“ဟင် လုပ်ကြပါဦး၊ ဒီမှာ ... ဒီမှာ”

ယောင်ရမ်း အော်ဟစ်ရင်း ဘတ်စ်ကား ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်ကို ပြိုနေ သော မညွန့်ရီအား မနိုင်တနိုင်နှင့် ပွေ့ထူနေမိသည်။ ဤတွင်မှ ဘတ်စ် ကားသမားများရော၊ ခရီးသည်များပါ ဝိုင်းအုံလာပြီး ယပ်ခတ်သူခတ်၊

မေးခွန်းထုတ်သူက ထုတ်နှင့် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

“ဘုန်းကြီးလမ်းဌာနကနေ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်ပြီ၊ ဆေးရုံ ကားခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

လူခပ်ကြီးကြီး ခရီးသည်တစ်ယောက်က ဤသို့ အကြံပြုပေးလိုက် ပါသည်။ ကျွန်မ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ပါ။ ဆေးရုံကို ကျွန်မ အလွန် ကြောက်ပါသည်။ မညွန့်ရီကမှ ကျွန်မထက် သုံးဆခွဲလောက်ပို၍ ကြောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖန်လည်း မညွန့်ရီမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ယခုလို မူးမော်တတ်သော်လည်း စိုးရိမ်ရလောက်အောင် တစ်ကြိမ်မျှမဖြစ် ဘူးခဲ့ပါ။ သတိလစ်သွားသည်ဟူ၍ပင်မရှိဘဲ အရေးကုန် နာရီဝက်ခန့် လောက် မှိန်းသွားပြီးလျှင် မူလအတိုင်း လူကောင်းပကတိကဲ့သို့ ကောင်း မွန်လာတတ်ပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်မက ...

“ဒီမှာရှင် ကျွန်မတို့အိမ် ၁၂ လမ်းထဲတင်ပါ၊ ကားနဲ့ တစ်ဆိတ် လောက်ကွေ့ပြီး ဝင်ပို့ပေးပါလားရှင်” ဟု ကားသမားအား ပြောဆို အကူအညီတောင်းလိုက်ပါသည်။

“ပို့တော့ ပို့ပေးချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းကျဉ်းကလေး တွေထဲဖြတ်ဝင်ရင် ပုလိပ်ဖမ်းတယ်၊ ပြီးတော့ ခရီးသည်တွေကလည်း ပါနေတော့ ပို့လို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ဗျာ”

ဟုတ်လေသလား မဟုတ်လေသလား မသိ။ ကားသမားက ဤလို ငြင်းဆန်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မမှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်သွားပါ သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မညွန့်ရီ သတိရ လူးလွန့်လာသဖြင့် ...

“ရီရီ ... သတိရတယ်နော်”

“အင်း ... ရပါတယ်၊ ရီရီကိုသာ တွဲခေါ်ပါ။ ရီရီ ဆင်းနိုင်ပါပြီ၊ ဆိုက်ကားနဲ့ ပြန်ကြတာပေါ့နော် ... အင်း”

ချက်ချင်းပင် ကျွန်မလည်း မညွန့်ရီကိုတွဲ၍ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး

ဆိုက်ကားလှမ်းခေါ်မည်ပြုသည်နှင့် ...

“ဒီမှာလေ ဆိုက်ကား ရောက်နေပါပြီ” ဟူသောအသံကို ကပ်၍ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အသားမည်းမည်းနှင့် လူရွယ်ပုပုတစ်ယောက်နှင့်အတူ အနီးတွင် ဆိုက်ရပ်ထားသော ဆိုက်ကား ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အံ့ဩမယ်ဆိုရင်တော့ အံ့ဩစရာပါပဲ၊ ခုန ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ မူးတယ်ဆိုကတည်းက ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီရပါ့မလဲလို့ စောင့် ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်၊ ကဲ ... ကြာကြာစကား ပြောနေလို့မဖြစ်ဘူးထင်ပါ တယ်၊ မူးနေတဲ့သူကို ဆိုက်ကားပေါ်ထိုင်ပါစေတော့ ... ကျွန်တော်လည်း အိမ်အရောက်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ထိုလူအား ကျွန်မ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ထုတ်လိုက်ချင်သော် လည်း အချိန်မရဖြစ်နေသောကြောင့် အသင့်ရှိနေသော ဆိုက်ကား ရှေ့ပိုင်းတွင် မညွှန်ရီအား အသာမှူးထိုင်စေပြီး ကျွန်မကမူ နောက်ပိုင်းက ထိုင်လျက် မညွှန်ရီကိုထိန်းရင်း ဆိုက်ကားသမားအား ၁၂ လမ်းသို့ အနင်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။ အဆိုပါ လူပုပုသတ္တဝါမှာလည်း ကျွန်မတို့ ဆိုက်ကားနောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းရင်း လိုက်ပါလာသောကြောင့် သူ့အား ကျေးဇူးတင်ရမည်လား၊ ကြောက်ရမည်လား ဘယ်လိုသဘော ပေါက်ရမည်ပင် စဉ်းစားမရ၊ စဉ်းစားရန်လည်း အချိန်က မပေးခဲ့ပါ။

သို့နှင့် ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်လာ သဖြင့် ကျွန်မက မညွှန်ရီအား ဆိုက်ကားပေါ်မှဆင်းစေပြီး လှေကားဆီသို့ တွဲခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်မတွင် ဆိုက်ကားမ ပေးရန်လည်း သတိမရ၊ ထိုလူအား လှည့်ကြည့်ရန်လည်း စိတ်မကူးမိဘဲ မညွှန်ရီ အပေါ်ထပ် ရောက်ဖို့အရေးသာ စိတ်ဝင်စားပြီး လှေကားမှ တစ်ထစ်ချင်းတက်ခဲ့၍ အလယ်လောက်အရောက်တွင် ကျွန်မလည်ပင်းကိုဖက်ရင်း တက်လိုက်

လာသော မညွန့်ရီ၏ ကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်းလေးလာပြီးမှ ရုတ်တရက် အိကျသွားသောကြောင့် ကျွန်မမှာ လှေကားလက်ကိုင် ပိုက်လုံးကို တစ်ဖက်၊ မညွန့်ရီကိုတစ်ဖက် မနိင့်တနိုင် ထိန်းကိုင်ထားရပါသည်။

ထိုအချိန်၌မူ မညွန့်ရီမှာ အတော်ကလေး မူးနေဟန်တူပါသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခုတင်ပေါ်တွင် စိတ်ချလက်ချအိပ်နေသကဲ့သို့ ပျော့ရွေလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မအဖို့ သူ့ကိုယ်ကြီးကို လက်တစ်ဖက် တည်းနှင့် ထိန်းထားရသလိုဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မတွင်လည်း ဘာလုပ်ရ မည်မသိ၊ လှေကားအလယ် မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် တစ်မိနစ်နီးပါး အကြံရကျပ်နေပြီးမှ အပေါ်ထပ်ရှိ အဒေါ်ကြီးကိုလှမ်းခေါ်ရန် သတိရ လာပါတော့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ... ဒေါ်ဒေါ်” စသည်ဖြင့် သုံးလေးခွန်းမျှ ဆက်ခေါ် သော်လည်း အပေါ်မှ ထူးသံနှင့် တံခါးဖွင့်သံဆို၍ လုံးဝမကြားရပါ။ အချိန်မှာလည်း ည ၁၁ နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ အဒေါ်ကြီးမှာ အိပ်ပျော်နေ ဟန်တူပါသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများအဖို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုး သောကြောင့် ကျွန်မ ကျယ်ကျယ်မခေါ်ဝံ့ဘဲ အခက်တွေ့နေစဉ် အောက် ထပ်မှတက်လာသော ခြေသံတစ်ခုနှင့်အတူ ...

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲခင်ဗျာ” ဟူသော စောစောက ဆိုက် ကားခေါ်ပေးသူ၏ အသံကိုကြားလိုက်ရပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်မ လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ မညွန့်ရီတစ်ကိုယ်လုံးကို ထိန်းထားရသော ကြောင့် ပြုတ်ထွက်သွားတော့မလောက် အောင့်နာကြီးနာကျင်နေပါ သည်။

“တစ်ဆိတ်လောက်ရှင် အပေါ်ထပ်ကို တွဲပို့ပေးစမ်းပါ၊ ကျွန်မ လက်တွေလည်း”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဖယ်ပေး”

သို့ပြော၍မှ တစ်မိနစ်မကြာမီ မညွန့်ရီ၏ ကိုယ်ကလေးမှာ ထိုလူ
၏ ရင်ခွင်တွင် ကွေးကွေးကလေး ပါသွားပါတော့သည်။ ကျွန်မလည်း
ကမန်းကတန်းတက်လိုက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်
ရင်း အဒေါ်ကြီးကိုခေါ်၍ တံခါးအဖွင့်ခိုင်းလိုက်ရပါသည်။ ပေါက်သည့်
နဖူး မထူးတော့ပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း မညွန့်ရီကို ပွေ့ထားသူ ထိုလူအား
ခုတင်ပေါ်အထိပင် လိုက်အပို့ခိုင်းလိုက်ရပါတော့သည်။

မညွန့်ရီအား ခုတင်ပေါ်တွင် နေသားတကျ ချလိုက်မိသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် မညွန့်ရီ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာကာ ...

“ဟင် ဒါဘယ်သူလဲ အဝင်း၊ ဒီလူက ဘာလုပ်ထားလဲ ရီရီကို...”
စသဖြင့် ရူးရူးရှဲရှဲ မေးရင်း ထထိုင်တော့သည်နှင့် ကျွန်မကလည်း
ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို တစ်လုံးမကျန် ရှင်းပြောလိုက်ရပါသည်။

ဤသည်လျှင် မညွန့်ရီနှင့် ထိုလူ 'ဝါ' ကိုတင်မောင်လှတို့၏
ချစ်ခြင်းအစ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုချင်ပါတော့သည်။ နောက်တစ်လနီးကြာ
မှာပင် ထို ကိုတင်မောင်လှဆိုသူမှာ မညွန့်ရီအား အမြဲလိုလိုက်၍ ပိုးပန်း
နေခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုတင်မောင်လှကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောမှပင် သိရပါ
တော့သည်။ ကိုတင်မောင်လှ မည်မျှအရပ်ဆိုးသည်ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။
သို့လျှင်နှင့် မညွန့်ရီက မေတ္တာရှိသွားသည်မှာ စင်စစ် မျက်စိက စသော
ချစ်ခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားဆို ယင်ဖိုမှ မသန်းဖူးသေးသည့်
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်ကလေးကို အထက်ပါအတိုင်း အကြောင်းအား
လျော်စွာ ပြဇာတ်မှအပြန် အပွေ့အပိုက်ခံလိုက်ရသည်က စခဲ့သည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ ထိုရက်မှစ၍ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သွားကြပါသည်။
ကိုတင်မောင်လှမှာ မြေကွက်၊ တိုက်၊ စိန်ထည် မော်တော်ကား စသည်
များကို ကြားပွဲစားအနေဖြင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင်း အသက်မွေးနေသူ

ဖြစ်သောကြောင့် သာမန်စာရေးတစ်ယောက်ထက် ဝင်ငွေဖြောင့်သူတစ်
ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ညနေရုံးဆင်းချိန်ကျပြီဆိုလျှင် ကိုတင်မောင်လှက မညွန့်ရီကို
ရုံးမှကြိုခဲ့ပြီး ကျွန်မရှိရာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်က
တစ်ဖန် ကျွန်မကို လာကြိုကြပါသည်။ ကိုတင်မောင်လှ၊ မညွန့်ရီနှင့်
ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်သို့
လမ်းလျှောက်ပြန်လေ့ရှိပါသည်။ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ် အသစ်လဲသောနေ့များ
တွင်မူ အိမ်မပြန်တော့ဘဲ ဝင်ကြည့်လေ့ရှိကြပါသည်။

ဤလို ကျွန်မတို့သုံးယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေခဲ့ရာမှ နှစ်လ
ကျော်ကျော်လောက်အကြာတွင် ကျွန်မတို့သုံးယောက်အစား 'လေး
ယောက်' ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် နေ့စဉ်နှင့်
အမျှ ချစ်တင်းနှီးနှောကာ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ကျွန်မကို လာကြိုလေ့
ရှိသော မညွန့်ရီတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မသိမသာ အားကျခဲ့ပါသည်။
တနင်္ဂနွေနေ့ အလုပ်အားသောရက်များတွင်လည်း ကိုတင်မောင်လှသည်
မိုးလင်းသည်နှင့် ကျွန်မတို့ အိမ်ရောက်လာပြီး မညွန့်ရီနှင့် ချစ်သူတို့ဘဝ
ခွဲကြ၊ မှုကြ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလျှော့ပေး အလိုလိုက်ကြနှင့်
ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေကြသည်ကို မြင်နေရသည်မှာ ကျွန်မအဖို့
အတော်ကလေး သာယာသလိုလိုဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီ ရုပ်ရှင်ချင်းယှဉ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူမသာ
ငါ့မသာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေမြင့်နှင့် မေသူလိုပင် တစ်မျိုးစီယှဉ်၍
တစ်နည်းစီ လှသူများဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မအား
ပိုးပန်းမေတ္တာ ရှိနေသူ မနည်းလှပါ။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ
မေတ္တာကို လိုချင်နေကြသော လူမျိုးပေါင်း တစ်ဒါဇင်သာသာရှိသည့်
အနက်မှအတွင်း ဝန်ရုံးစာရေး ကိုမောင်မောင်ကို မသိမသာ မေတ္တာပို့မိပါ

သည်။ ကိုမောင်မောင်မှာ အရပ်အမောင်း တောင့်တင်းပြီး ရုပ်ရည်လည်း အတော်ချောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ထက်ပေါ်လွင်အောင် ဥပမာပေးရလျှင် ကိုမောင်မောင်သည် ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုခင်မောင်နှင့် အတော်ကို တူသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

အပြစ်တင်သော်မှ တင်ကြစေ၊ ကိုမောင်မောင်ဘက်သို့ ကျွန်မ မေတ္တာယိမ်းယိုင်သည်မှာ အမှန်ပင် ကိုမောင်မောင် လူချောလူလှတစ် ယောက်ဖြစ်၍သာဟု ဆိုချင်ပါသည်။

“ကြည့်လည်းလုပ်နော် အဝင်း ... အဝင်းလူက သိပ် စမတ်ကျ လွန်းအားကြီးတယ်၊ ဒီလိုချောရုပ်မျိုးဟာ အများဆုံး ဖောက်ပြန်တတ် တယ်၊ သတိလည်းထားဦး ဆရာ”

မညွန့်ရီကပင်လျှင် ကျွန်မအား ဤလိုစေတနာကောင်းဖြင့် သတိ ပေးရှာပါသည်။ ကျွန်မအဖို့တွင်မူ ချစ်ခြင်းချစ်ရလျှင် ကိုမောင်မောင်လို လူချောတစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်လိုသောဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း...

“သစ္စာရှိတာ ဖောက်ပြန်တာဟာ အရုပ်ဆိုးတာ လှတာနဲ့မဆိုင်ပါ ဘူးရီရီရယ်၊ ယုတ်မာချင်တဲ့လူဟာ ယုတ်မာတာပါပဲ” ဟူ၍ပင် စောဒက တက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုနောက် မကြာမီမှာပင် တံငါနားနီး တံငါဆိုသကဲ့ သို့ မညွန့်ရီတို့ကို အားကျပြီး ကိုမောင်မောင်၏ မေတ္တာကို ကျွန်မ လက်ခံ လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ကိုမောင်မောင်မေတ္တာကို လက်ခံရုံသာ လက်ခံပါသည်။ ကျွန်မ၏ချစ်ခြင်းမှာမူ သူ့အပေါ်တွင် မစသေးပါ။

“ဒီမှာ ကိုမောင်မောင် ... ရှင့်မေတ္တာကို ကျွန်မ လက်ခံပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့မေတ္တာကိုတော့ မပေးအပ်သေးဘူးလို့ ကိုမောင်မောင်နားလည် ထားပါနော်။ ဆိုလိုရင်းကတော့ ကိုမောင်မောင် ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ လေ့လာချင်သေးလို့ပါပဲ”

ကိုမောင်မောင်မှာ နားလည်မှုရှိသူဖြစ်၍လော၊ မရခင်မို့ ဖျာလိုလိုပဲ

ပြီး ထိပ်ပေါ်တင်ထားခြင်းလော မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်မက ဤလို စည်းကမ်းထားသည်ကိုပင် ဘာမျှတုံ့ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံသဘောတူခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီတို့ အလုပ်စလုပ်ကြသည်မှ ရေတွက်လျှင် ကျွန်မတို့၏ အသက်အရွယ်သည် ၆ လစီမျှ ကြီးခဲ့ကြပါပြီ။ မညွန့်ရီ ရုံးဆင်းချိန်တွင် ကိုတင်မောင်လှက သွားကြိုပြီး ကိုမောင်မောင်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ဝင်ခေါ်၍ ကျွန်မထံ လာကြိုကြပါသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင်လည်း စ နာရီ ထိုးသည်နှင့် ကိုမောင်မောင်ရော၊ ကိုတင်မောင်လှပါ ပြိုင်တူရောက်လာလေ့ရှိကြပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကိုမောင်မောင်မှာ အိမ်တွင်ပင် ပုဆိုးလက်တစ်ကမ်းထိုင်၍ အိမ်ထောင်သည်ဘဝတွင် တွေ့ရမည့်ရှေ့ရေးများကို ဆွေးနွေးလေ့ရှိကြပါသည်။ ပုဆိုးလက်တစ်ကမ်း ဆိုသည်မှာလည်း အတောင် ၂၀ ရှိသော ရှေးပုဆိုး မဟုတ်ပါ။ ယခုခေတ် ၄ တောင်ကွင်း ပုဆိုးကို ဆိုလိုပါသည်။

မညွန့်ရီတို့မှာမူ “နေကြဦးနော် ... ရီရီတို့ လုံချည်သွားဝယ်ချေဦးမယ်” “ထိုင်ကြဦး ရီရီတို့ စားစရာမုန့်သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်” စသော စကားများကို နိဒါန်းပျိုး၍ ကိုတင်မောင်လှနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ထွက်ထွက်သွားလေ့ရှိပါသည်။ သွားပြန်လျှင်လည်း ကြာသင့်သလောက် မဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ၉ နာရီလောက်က ထွက်သွားပြီး ညနေ ၂ ချက်တီးလောက်မှ ပြန်လာတတ်သောကြောင့် ...

“ဟေ့ ရီရီ၊ ဟုတ်မှလုပ်ပါကွာ၊ ရီရီ၂၅ အငိုလွယ်လွန်းတော့ တော်ကြာ အရွိုက်ခက်နေဦးမယ်သိလား၊ ကိုတင်မောင်လှနဲ့ ဘယ်ကို လိုက်လိုက်သွားတာလဲ ရီရီ ပြောစမ်းပါဦးတဲ့”

“အို ... အဝင်းကလည်းကွာ၊ ရီရီ ဒီလောက်မိုက်ပါ့မလား”

ထိုမျှသောအဖြေနှင့်သာ ကျွန်မ ကျေနပ်နေရပါတော့သည်။ သူက မူ အသွားအလာမပျက်၊ ကိုတင်မောင်လှနှင့် တတွဲတွဲစုတ်လျက်ပင်ရှိပါသည်။ ကြာသော် သူလည်း ငယ်သည့်အရွယ်မဟုတ်တော့သဖြင့် ကျွန်မ နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

သို့နှင့် ၆ လခန့်ကြာသောအခါ (ကိုတင်မောင်လှနှင့် မညွန့်ရီတို့ မေတ္တာမျှခဲ့ကြသည့် နေ့မှအစပြု ရေတွက်ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်) တစ်နေ့ သောနေ့ခင်းအချိန်၌ ကျွန်မထံသို့ မညွန့်ရီတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါက်လာပြီး တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားကာ သူ့ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကတုန်ကယင်ကြီး ပြောပြပါတော့သည်။

“ရီရီကို အပြစ်ဆိုချင်လည်းဆိုတော့ အဝင်းရယ်၊ ရီရီတော့” ဟု အစချီလိုက်ပြီးမှ ကိုတင်မောင်လှနှင့် အချစ်နယ်ကျွံ၍ လွန်လွန်ကျူးကျူး ချစ်မိခဲ့သောကြောင့် ယခု သူ့တွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း စီကာ ပတ်ကုံး ပြောပြပါသည်။ သူပြောပြနေသော အကြောင်းအရာမှာ ကျွန်မ လို အပျိုတစ်ယောက်အဖို့ အသည်းထိတ်စရာကောင်းနေသလောက် ကာယကံရှင်ဖြစ်သော သူ့အဖို့တွင် ပို၍တုန်လှုပ်ရမည်ဖြစ်ပါလျက် သူ့ အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှအရေးမကြီးသလိုရှိနေသောကြောင့်...

“နို့ ရီရီက ကိုတင်မောင်လှကို ပြောမပြဘူးလား၊ ဒီအကြောင်းကို ဟင် ရီရီကြည့်ရတာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ် အေးစက်စက်နဲ့”

“အမယ်လေး ... လေး .. မအေးပါဘူးတဲ့၊ မအေးပါဘူး။ ကိုတင် မောင်လှကိုလည်း ပြောပြပြီးပါပြီ။ အဲဒါ သူက ဒီလိုဖြင့် အိမ်တစ်ခန်း ရှာပြီး ပြောင်းနေကြရအောင်တဲ့”

“အမယ် ဒါကို ရီရီလူက ဟင်းရွက်ကန်စွန်း နိုင်လွန်၊ ဘွန်ဘွန်များ အောက်မေ့နေရောသလား၊ ဘာလဲ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတော့ ဘာမှမပြော

ဘူးလား သူက”

“ပြောပါတယ်အမိရဲ့၊ ပထမ အိမ်ခန်းရှာမယ်တဲ့၊ နို့ ဒီအိမ်မှာကော နေလို့ မဖြစ်ဘူးလားဆိုတော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဝင်းက အပျိုဆို တော့ လူအထင်သေးစရာဖြစ်နေမှာလည်း စိုးသတဲ့၊ ဒါကြောင့် အိမ်ခန်း ရှာလို့ရတာနဲ့ ရုံးမှာလက်ထပ်ပြီး ပြောင်းနေကြဖို့ စိစဉ်ပြီးသားပါ”

ကျွန်မမှာ မညွန့်ရီတို့ပြဿနာကို တွေးမိလေ ရင်လေးလေးဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သော်လည်း မညွန့်ရီတို့မှာမူ အစွေသား မွေ့တုန်းပျော်တုန်း ပင်။ ဆယ့်လေးငါးရက်ကြာသည်အထိ သူတို့အိမ်ခန်းငှားသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှမသိရသေး။ မေးရမည်ပင် ကျွန်မအဖို့ ရင်လေးနေမိ ပါသည်။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်။ အိုးကမပူ စလောင်းကပင် မလွဲ မရှောင်သာ ပူရတော့မည်ရှိသည်နှင့် ...

“ဘယ်လိုလဲ ရီရီ အိမ်ခန်းမရသေးဘူးလား”

“မရသေးဘူး အဝင်းရဲ့၊ အပျောက်ကလည်း အားကြီးတောင်းတာ ပဲ၊ တချို့များ ပေတစ်ဝက်အခန်းကလေးကို အပျောက်ချည့် ငွေ သုံးထောင် တောင်းသတဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း အခန်းကို နောက်မှပဲ ဖြည်းဖြည်းငှားယူပေါ့ကွယ်၊ ရုံးမှာ မြန်မြန်လက်ထပ်ဖို့ သူ့ကိုပြောပါလား။ ခုပဲ ရီရီဗိုက်က အတော် ကလေးထွက်နေပြီ တော်ကြာ”

“ဟုတ်တယ် အဝင်း၊ ခုမှ ရီရီလည်း သတိရတယ်။ သူလာရင် တော့ ဒီအတိုင်းပြောမှပဲ”

နောက်နေ့ မညွန့်ရီ ရုံးမှအဆင်းတွင် ကိုတင်မောင်လှအား ကျွန်မ အကြံပေးသည့်အတိုင်း ပြောသည်ဟု သိရ၏။ သို့သော် ထိုနေ့မှစ၍

ကိုတင်မောင်လှ လုံးဝ ပေါ်မလာတော့ပါ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်နှင့် ခြောက်ရက်သို့တိုင်ခဲ့သည်တွင်မှ မညွန့်ရီတွင် မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် ငိုပွဲဆင်စပြုတော့၏။

“ကိုင်း ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အဝင်း၊ ဟင် ... အဝင်းစကားကို နားမထောင်ခဲ့လို့ ရီရီတော့ ဒုက္ခကြီးလှလှတွေပြီ၊ သူလည်း မလာတော့ဘူး၊ သူ ... သူ ကိုတင်မောင်လှ ရီရီကို ကြောရရုံ ကြံသွားပြီ”

“ဒီလိုလည်း အပြစ်တင်မစောနဲ့ဦးပေါ့ရီရီ၊ သူက ပွဲစားမဟုတ်လား တစ်မြို့တစ်ရွာကို သွားချင်လည်း သွားရတတ်တဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုတော့ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့၊ သူ ဒီလောက်ထိအောင်တော့ မိုက်ကန်းမယ် မထင်ပါဘူးကွယ်”

အားပေးစကားပင် ပြောရသော်လည်း စင်စစ် ကျွန်မကိုယ်၌ပင် ကိုတင်မောင်လှ နောက်ထပ်လာလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်မ လုံးဝမယုံကြည်ပါ။ ကျွန်မထင်သည့်အတိုင်းပင် တစ်လနီးပါး အချိန်တွေသာ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ကိုတင်မောင်လှနှင့်တူ၍ မည်းမည်းပုပုလူ တစ်ယောက် တလေသော်မျှ ပေါ်မလာပါ။ မညွန့်ရီ၏ ကာယအမူအရာမှာလည်း ပျက်သည်ထက် ပျက်လာသောကြောင့် နောက်ဆုံး ရုံးမှခွင့်ယူလိုက်ရသည်အထိ ဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုနေ့မှာ ကိုတင်မောင်လှ ပေါ်မလာတော့ပြီဖြစ်သော တစ်လနှင့် ငါးရက်ခြောက်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်ပါသည်။ မညွန့်ရီမှာ အဘယ်ကြောင့် မသိ၊ ခါတိုင်းနေ့များထက် ထိုနေ့က အတော်ကလေး ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ထိခိုက်နေပုံရပါသည်။

“ဒီမှာအဝင်း ခု ရီရီ ကောင်းကောင်းကြီးသိပြီကွဲ့ သိပြီ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ရီရီတို့လို မိန်းမတွေရဲ့ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်သလို အဆိုးဆုံးနဲ့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ရန်သူလည်းဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ

ရီရီသိပြီ၊ မိတ်ဆွေနဲ့ ရန်သူ ခွဲခြားနိုင်အောင် မကြိုးစားမိတာကတော့ ရီရီအမှားပဲ”

ကျွန်မအဖို့တွင်မူ သူပြောသမျှကို နားထောင်ရုံသာရှိပါတော့သည်။ ဘာမျှလည်း ပြန်ပြောလိုသောဆန္ဒ မရှိတော့ပါ။ ဆွေးကျင့်ဆွေးကြံကြံသွားသော ကိုတင်မောင်လှကို အော့နလုံးနာသည်ထက် မညွန့်ရီကိုသာ ကျွန်မ ပို၍ဒေါသထွက်နေမိပါသည်။ ဤသို့ မညွန့်ရီ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုရေရွတ်နေခိုက်မှာပင် ကိုမောင်မောင်ရောက်လာပါသည်။

အခါခပ်သိမ်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နေတတ်သော ကိုမောင်မောင်မှာလည်း မညွန့်ရီ၏ အဖြစ်ကို ရင်နှင့်အောင်ကြားလိုက်ရသည့် လွန်ခဲ့သော အရက် ၂၀ လောက်ကစ၍ ကျွန်မတို့အိမ်လာတိုင်း သူ့မျက်နှာမှာ အတော်ကလေး ညှိုးငယ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ယနေ့လည်း သူ့တွင် လာနေကျ ဝတ္တရားအလျောက် အထူးသဖြင့် ကျွန်မအတွက်သာ လာနေရသည်။ သူ့အမူအရာမှာ အိမ်ရှေ့ပူနေသောကြောင့် စိတ်မချမ်းသာလှသည့် နောက်ဖေးကလူကဲ့သို့ မကြည်မလင် ဖြစ်နေရှာပါသည်။

ကိုမောင်မောင်သည် ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီတို့ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကြားတွင် ဖိုခနောက်ဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းငုံ့၍ ငိုရွိုက်နေသော မညွန့်ရီက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်တဲ့ကာ ..

“ဟယ်နဲ့လဲ ကောင်းသေးသလားကိုမောင်မောင် ရှင့်လူလုပ်သွားပုံ၊ ဟင် ကောင်းသေးသလားလို့”

အလိုလိုက မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေသော ကိုမောင်မောင်မှာ ယခု မညွန့်ရီ ဤသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ဝင်း၍ဖြူသော သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြုန်းခနဲ ရဲရဲနီသွားပါတော့သည်။

“ဖြစ်ရလေ မညွန့်ရီရယ်၊ ကိုတင်မောင်လှဟာ ကျွန်တော့်လူလား၊ မညွန့်ရီတို့ကမှတစ်ဆင့် သိရတဲ့လူလားဆိုတာလည်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း

ပါဠိး”

“မလိုဘူး ဘာမှစဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ အတူတူပဲ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မရသေးခင်တော့ ရှေးတော့မလို သေတော့မလိုနဲ့ အမျိုးမျိုးချော့၊ ချွတ်တီတာပြီး အများဆုံးအလိုလိုက်၊ အကြင်နာဆုံးယုယ ... အဲ ရှင်တို့လိုဘလည်း ပြည့်ရော မျက်နှာထားလည်း တင်းလာတာပဲ”

ကျွန်မမှာမူ ဘာပြောရမည်မသိတော့ပါ။ မညွန့်ရီသည် မျက်ရည်တယိုယိုနှင့် ငိုရင်းက ပြောနေပါသည်။ ကိုမောင်မောင်မှာလည်း ကျွန်မနှင့် မညွန့်ရီကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေရှာပါသည်။

“အမှန်ကတော့ ယောက်ျားဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ လင်အဖြစ်နဲ့ယူဖို့ နည်းနည်းမှကောင်းတဲ့ လူစားတွေမဟုတ်ဘူး၊ ကြောင်ကလေး ခွေးကလေးများလို အမဲရိုးပြုပြီး ကစားနေဖို့ကောင်းသာ ကောင်းတယ် ...။ ခု ကြည့်စမ်း ကိုတင်မောင်လှဆိုတဲ့ယောက်ျား သတ္တဝါတစ်ကောင် ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ခုလိုကြောရရုံ ရက်စက်သွားတာတဲ့လဲ ကိုမောင်မောင်ဟင် ပြောစမ်းပါ”

အချစ်စိတ်ကြောင့် ထိပ်မြေခဲသလို မချင့်မရဲဖြစ်နေသည်နှင့်အမျှ မညွန့်ရီမှာ ဘာစကား ဘယ်ရောက်သည်မသိ၊ တော်၏ မတော်၏လည်း မချင့်ဘဲ ကိုမောင်မောင်ကိုသာလျှင် အနင့်သား ကလော်နေပါသည်။

“ကျွန်တော် ဘာသိမှာလဲ မညွန့်ရီ။ ကိုတင်မောင်လှနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ဗျာ”

“အင်း ... ခုတော့ မဆိုင်ဘူးပြောမှာပေါ့။ ဒီမှာ ကိုမောင်မောင် ဘယ်အပင်ကသီးသီး ကြက်ဟင်းခါးသီးမှန်ရင် ခါးတာပဲမဟုတ်လား

ဘာထူးသလဲ၊ ရှင်လည်း ယောက်ျား၊ ကိုတင်မောင်လှလည်း ယောက်ျား၊ ဘယ်သူက ပိုကောင်းဦးမှာလဲ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ... မိန်းမပျိုတွေ အကြောက်ဆုံးဆိုတဲ့ ဗိုက်၊ ပဋိသန္ဓေ၊ ကိုယ်ဝန်၊ ကဲ ရှေ့သုံးလေးလဆို မွေးတော့မယ်၊ ကျွန်မကို လူတွေကမေးရင် ဘယ်သူ့ဗိုက်လို့ပြောရမလဲ ဟင်”

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် အသည်းအူတွေ ပြတ်ကျတော့မလို ဝမ်းပန်း တနည်းပြောလိုက်သော မညွန့်ရီ၏ ကြေကွဲဖွယ်စကားများကြောင့် ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် နှင့်စနဲနှင့်သွားပါသည်။ ကိုမောင်မောင်စိတ်ကိုလည်း အတော် ကလေး ထိခိုက်သွား၍လားမသိ၊ ခေါင်းငိုက်ခိုက်နှင့် ငိုငိုကျသွားပါတော့ သည်။ မညွန့်ရီမှာလည်း စကားကို ဆက်၍မပြောနိုင်သေးဘဲ တဖိုလိုက် လှိုက်နှင့် ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေသောကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် သူနှင့် တန်းတူ စိတ်ဒုက္ခ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသကဲ့သို့ ရင်ထဲတွင်ဆိုလာရာမှ သူ့အနား ထဲသွားပြီး သူ့ကိုဖက်လျက် ရက်ရောစွာချောမောနေမိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်အဝင်၊ ခုဆိုရင် ရီရီတော့ ယောက်ျားဆိုရင် ဘယ်လို သတ္တဝါမှ မယုံတော့ဘူး၊ ရီရီအဖြစ်ကိုကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် အသည်းနာစရာကောင်းသလဲ၊ ကိုးလတိတိလွယ်ထားပြီး ဆယ်လမှာ ဖွားရမယ့် ရီရီရင်သွေးက ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ရမလဲကွယ် ဖေဖေလို့”

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေပြာဝေပြီး ဘာတွေမှမမြင်ရတော့ပါ။ အသည်း သို့ပင်ခိုက်အောင် ထိခိုက်သွားမိပါတော့သည်။ လောလောဆယ် အချိန် ဌ်ဆိုလျှင် မညွန့်ရီ ကိုမောင်မောင်နှင့် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သာရှိသည့် အနက် မညွန့်ရီနှင့် ကျွန်မမှာ လိင်ချင်းတူ သဘာဝချင်းတူသည့် ဘဝတူ ခြင်းဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ မညွန့်ရီမှာလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဖြစ် သော ယောက်ျားသတ္တဝါတစ်ဦး၏ ရူးနှမ်းစွာ အစော်ကားခံထားရသူ အဖြစ်နှင့် ရှိနေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင်လျှင်

ယောက်ျားကို ရွံလာပါသည်။ မုန်းလာပါသည်။ အော့နှလုံးနာလာပါသည်။

“အေး ... ရီရီမှားလို့ မိုက်လို့ ခံရတာ ရှိပစေတော့၊ ဒါပေမဲ့ အဝင်း မမှားရဘူး၊ မမိုက်ရဘူး၊ ရီရီလိုအဖြစ်မျိုး အဝင်းမဖြစ်ရအောင် ယောက်ျားဆိုရင် ပေနုစံရာလောက်က ကွင်းပြီး ရှောင်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

သူ့စကားတွေမှာ မှန်သင့်သလောက်မှန်သော်လည်း အမှားပေါင်းများစွာပါသည်ကိုမူ ကျွန်မ သတိမလစ်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဘိန်းရှူသည်နှင့် ယောက်ျားတိုင်း ဘိန်းစား ဖြစ်ရတော့မည်ကဲ့သို့သော စကားမျိုးကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါ။ သို့တိုင်အောင်လည်း အမှန်ကို ဆိုရလျှင် ထိုအချိန်၌ ယောက်ျားဆိုသည့်သတ္တဝါတစ်မျိုးကို စိတ်နာမိသည်ကိုကား ငြင်းဆို၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“ကဲ ... ကိုမောင်မောင်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ စာရေးပြီးမခေါ်သမျှ ရှင် ကျွန်မနဲ့ လာမတွေ့ဘဲနေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ခုတစ်လော ကျွန်မစိတ်တွေဟာ အတော်ပဲပြောင်းလဲနေတယ် ကိုမောင်မောင်၊ အဲဒီတော့ ”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ခု အဝင်းစိတ်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြောင်းလဲမှုဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်သာဖြစ်တယ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ အဝင်းစိတ်ထဲ ကြည့်လင်လာတဲ့အခါ စာရေးလိုက်ပါနော်၊ ကိုင်း ... ကိုမောင်မောင် သွားမယ် ဟုတ်လား”

ယနေ့အထိသော သုံးလေးလအတွင်း ကိုမောင်မောင်၏ ကိုယ်ကျင့်တရားမှာ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းမွန်ခဲ့သည်သာဟု ကျွန်မ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း ကျွန်မအား လက်ဖျားနှင့်မှ

မထိဘဲ မြဲမြဲမြဲကြီး စည်းစောင့်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်မ မှာ သူပြောသကဲ့သို့ပင် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကြောင့် ကိုမောင်မောင် အပေါ်တွင်ပင် စိတ်ပျက်သလို ပြောလိုက်မိပါသည်။ သူကလည်း အလိုက်သိ နားလည်စွာပင် ထိုလိုအဖြေပေး၍ လေးလေးကြီး ထပ်ပြန် သွားသည်၌ ကျွန်မရင်ထဲတွင် တဒုတ်ဒုတ်ခုန်၍ ကတုန်ကယင် ဝေဒနာ တစ်မျိုးကို ဆိုးဝါးစွာ ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်မတွင်လည်း အလုပ်ဆင်းရသည်ကတစ်ဖက်၊ မညွန့်ရီ၏ ချစ်ဝေဒနာကို ကုရသည်ကတစ်ဖက်၊ အတော်ကလေး ကတောက် ကယက် နိုင်နေပါတော့သည်။ ရိုးရိုးနေမကောင်းသူဖြစ်လျှင် ဆယ် ယောက်မက တာဝန်ယူပြုစုချင်သော်လည်း ချစ်ဝေဒနာသည်ဆိုလျှင်ကား တစ်ယောက်တည်းကိုပင် ကျွန်မ မပြုစုလိုပါ။ ဆေးလိုက်ကုသ၍ ရစကောင်းသော ရောဂါမျိုးမဟုတ်ဘဲ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆို ချော့မော့နေရသည်။

တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်မျှ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော တနင်္လာနေ့ညနေဘက် တွင် ကိုမောင်မောင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ သွားခနဲပေါ်လာပါသည်။ သူ ရုပ်ရည်မှာလည်း ယခင်ကနှင့်မတူဘဲ အတော်ကလေးနွမ်းနယ်နေသည် ကို ကျွန်မ သတိထားမိပါသည်။ သူရောက်လာစဉ်အချိန်က မညွန့်ရီမှာ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာတွင် သူ့အတွက် ဝယ်ထားသော ပက်လက်ကုလား ထိုင်တွင် ထိုင်မှိုန်းနေပါသည်။

“ထိုင် ကိုမောင်မောင်”

ကျွန်မမှာ ရိုင်းရာကျမည်စိုးသောကြောင့် ဤလို ခရီးဦးကြိုလိုက်ရ သော်လည်း ကျွန်မ စာမပေးဘဲနှင့် ရောက်လာခြင်းအတွက်ကိုမူ လုံးဝ

မကျေနပ်ပါ။

“အဝင်းရဲ့ ခေါ်ငင်မှုမရှိဘဲ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ခုလိုဝင်လာတာကို သည်းခံပါနော်၊ လာရတဲ့အကြောင်းကတော့ ကိုတင်မောင်လှဆီက ငွေ ၅၀ ပို့လိုက်လို့ မညွန့်ရီကို လာပေးတာပါပဲ”

ကျွန်မမှာ ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် ထိတ်လန့်တကြား အံ့အားသင့်သွားမိပါတော့သည်။

“ဘာ ... ကိုတင်မောင်လှ ဟုတ်လား၊ သူက ငွေပို့လိုက်တယ် ခု သူတယ်မှာလဲ”

မညွန့်ရီသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် မှိန်းနေရာမှ အလူး အလဲထပြီး မေးလိုက်သောကြောင့် ...

“ငွေပို့တာကတော့ မန္တလေးကပဲ၊ သူ့လိပ်စာ ပါမလာဘူး၊ အာမခံ စာအိတ်နဲ့ ထည့်ပို့ပြီး ဒီငွေကို မညွန့်ရီပေးပါ ဆိုတာလောက်ပဲ ရေးလိုက် ပါတယ်”

“မလိုချင်ဘူး ... ကျွန်မလိုချင်တာ ငွေမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ လူ ... လူ” ဟု ပြောရင်း ငိုရင်းက အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပါတော့သည်။

“ဒီမှာ ကိုမောင်မောင်၊ ကျွန်မကို မိန်းမဆန်း ထင်ချင်ထင်တော့ ဝမ်းထဲရှိတာပြောရရင် ကိုတင်မောင်လှဟာ ရီရီကို သားမယားအဖြစ် လိုချင်ပုံမရဘဲ ပိုက်ဆံပေးရင် ပြီးတယ်ဆိုတဲ့ ဖာလိုသဘောထားပြီး ပိုးစိုး ပက်စက်ကြီးပြီးမှ ဒီငွေပို့လိုက်တာဖြစ်မှာပဲ။ ရီရီကတော့ များစွာသော မိန်းမတွေ ကျင့်သုံးပြောဆိုလေ့ရှိကြတဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း ငွေမမက်ဘူး၊ လူကို မက်ထားလို့ ပြောပြီး ငြင်းဆန်ပေမဲ့ ကျွန်မသဘောတော့ ဒီငွေကို လက်ခံထားရမှာပဲ၊ ကဲ ... အဲဒီပိုက်ဆံပေးခဲ့ပါ၊ သူ့မှာလည်း မွေးဖွားဖို့ စရိတ်က ရှိသေးတယ်၊ ကိုတင်မောင်လှက ဖာလိုသဘောထားပြီး ငွေပို့ တယ်၊ ရီရီမှာလည်း ဖာလိုပဲ သူ့အလိုဖြစ်ည့်လိုက်ရပြီမို့ ဒီငွေကို ယူထား

သင့်တယ်။ အဲသလို သစ္စာမဲ့တဲ့ လူမျိုးဆီကသာဖြင့်ရင် ၅၀ မဟုတ်ဘူး
၅ ကျပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ယူရမယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်မသုံးချင် သူတောင်းစား
ကို လှူလိုက်ရုံပဲ ရှိတယ်”

ကျွန်မလည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တစ်တစ်ခွဲခွဲသာ ပြောလိုက်ရ
သည်။ ကျွန်မစကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သည်ပင် သတိမထားမိတော့
ပါ။

“ပေး .. ကိုမောင်မောင် ခုနငွေ ၅၀၊ ကဲ ... ရှင်လည်း ပြန်ပေး
ဦးတော့ဟုတ်လား”

ကိုတင်မောင်လှ၏အပြုအမူကို အသည်းနာနာရှိသည်နှင့် ကိုမောင်
မောင်ကိုပါ ရော၍ မျက်မှန်းကျိုးမိကာ အသံစာစာနှင့် နှင်ထုတ်ရင်း
အခန်းတွင်းသို့ လှည့်ဝင်ခဲ့မိပါတော့သည်။

မညွန့်ရီတွင်လည်း ရင်သွေးသားကလေး မွေးဖွားပြီးခဲ့လေပြီ။
သို့သော် စိတ်ထောင်းသဖြင့် ကိုယ်ကြေကာ မသေရုံခံစားခဲ့ရသူ အချစ်
ရောဂါသည်မှ မွေးထုတ်လိုက်ရသည့်သား ဖြစ်သောကြောင့် ကလေးမှာ
လည်း သက်ဆိုးမရှည်နိုင်ရှာဘဲ (ရက်)သားနှင့် ဆုံးသွားပါတော့သည်။
ထိုနေ့အထိဆိုလျှင် ကိုမောင်မောင်ထံမှတစ်ဆင့် ကိုတင်မောင်လှ ပေးပို့ခဲ့
သော ငွေမှာ စုစုပေါင်း ၄၃၀ တိတိဖြစ်ပါသည်။

တစ်လခြား ၁၅ ရက်ခြားဆိုသလို ကိုမောင်မောင် ငွေလာပို့သည်
မှာ ၆ ကြိမ်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။ ပထမ သုံးကြိမ်လောက်ကမူ ကိုမောင်
မောင်တည်းဟူသော ယောက်ျားသတ္တဝါကိုပါ ရော၍ မုန်းတီးရွံရှာနေ
သည်ကြောင့် အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် ငွေလာပေးလျှင်ယူ၊ နောက် မြန်မြန်ပြန်
ခိုင်းဖြင့် ဂရုမစိုက်မိခဲ့သော်လည်း စတုတ္ထအခေါက်မှစ၍ ကျွန်မ ကိုမောင်

မောင့်အပေါ်တွင် သနားသလိုလိုဖြစ်လာပါတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရသည်မှာလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ကိုမောင်မောင်
ငွေလာပို့သော ခြောက်ကြိမ်တွင် တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ်မတူဘဲ သူ့ကို
ကြည့်ရသည်မှာ တစ်ခေါက်ထက်တစ်ခေါက် ပိန်၍ ပိန်၍ သွားပါသည်။
ကိုမောင်မောင်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘောင်းဘီဝတ်ကျောင်းတွင် နေခဲ့ရ
သူဖြစ်သောကြောင့် ဘောင်းဘီကို အရသာတွေ့နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခု
လည်း ဘောင်းဘီ၊ ကွတ်အင်္ကျီနက်ခံတိုင်များဖြင့် ဘိုဆန်ဆန်ဝတ်စား
လေ့ရှိပါသည်။ ယခင်က သစ်လွင်တောက်ပြောင်စွာ သားသားနားနား
ဝတ်ဆင်ခဲ့သော်လည်း ယခုမူ ဘောင်းဘီ၊ ကွတ်အင်္ကျီမှအစ ဟောင်းနွမ်း
လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နက်ခံတိုင်များပင် မတတ်နိုင်တော့သည်ကို
လည်းကောင်း၊ ရှုပ်အင်္ကျီမှာလည်း ကော်လာနားများ ရိဖာစုတ်ပြနေသည်
ကိုလည်းကောင်း၊ သတိထားကြည့်ရှုမိသည်၌ ကျွန်မမှာ အတွေး
ပေါင်းချုပ်ဖြင့် စိတ်ကလေး ရှုပ်သွားပါသည်။

မညွန့်ရီတွင်လည်း အမြဲမပြတ် ငွေပို့ထောက်ပံ့နေသော ကိုတင်
မောင်လှအပေါ်တွင် အတော်ကလေး စိတ်ပြေနေခဲ့ပြီး “တစ်နေ့နေ့မှာ
သူပြန်လာမှာပဲ” ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကလေးကြောင့် ယခင်က
လောက် သောကမပွေဂ္ဂတော့ဘဲ စားစားသောက်သောက်နှင့် မသိမသာ
ကြည့်လင်နေပါသည်။

တစ်ချိန်သောညနေစောင်းတွင် ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက်
မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ပေါက်လာပြီး ငွေ ၄၀ လာပေးပြန်ပါသည်။
ကျွန်မမှာ သူ့အမူအရာကိုလည်းကောင်း၊ အဝတ်အစားကိုလည်းကောင်း
အကဲခတ်ခဲ့မိသည်မှစ၍ ဖြစ်နိုင်သည့်ဘက်မှ အမျိုးမျိုးတွေးခဲ့သည့်
အတိုင်း ယနေ့သော် သူ့အား ကျကျနန မေးခွန်းတွေ ထုတ်မိပါတော့
သည်။

“ဒီမှာ ကိုမောင်မောင်၊ ရှင် ကျွန်မတို့ကို ဆက်ပြီး အရူးလုပ်မနေ ချင်ပါနဲ့တော့ရှင်၊ ကိုတင်မောင်လှက ပို့တဲ့ ငွေပါဆိုပြီး ရီရီကိုလာပေးနေ တာဟာ ရှင့်ကိုယ်ပိုင်ငွေတွေရယ်လို့ ကျွန်မ အားလုံးသိပြီးပါပြီ ကိုမောင် မောင်”

ကိုမောင်မောင်မှာ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မမေးနိုင်ဘဲ မျက်လုံး အကြောင်သားနှင့် ငေးကြည့်နေပါသည်။ အမှန်မှာမူ ကျွန်မက အထင်နှင့် အစ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ အဝင်းရယ်”

“ရှင် မလိမ်ချင်ပါနဲ့ ကိုမောင်မောင်၊ ကျွန်မ အားလုံးစုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ ပထမသုံးကြိမ်လောက်ကတော့ အမှတ်မဲ့ပါပဲ၊ နောက်အကြိမ်တွေကျ တော့ ရှင့်အဝတ်အစားတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စုတ်လာတာ တွေ့ရ တယ်။ ဒီကတည်းက ရှင့်မှာ အဝတ်အစားအသစ် ဝယ်ဖို့တောင် ငွေမပို တော့ဘဲ အကြောင်းရှိလာပြီဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိလာတာပဲ။ ဒီအကြောင်း ဟာလည်း တခြားဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ရီရီကို (ကိုတင်မောင်လှ)က တစ်ဆင့် ထောက်ပံ့တဲ့အနေနဲ့ ငွေတွေပေးနေရလို့ပဲရယ်လို့ ကျွန်မ အတွေးရောက်လာတယ်၊ နောက် ကျွန်မ လိုက်ပြီးစုံစမ်းတယ်၊ ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲရှင်”

“အဝင်းက ဘယ်မှာ ဘယ်သူတွေဆီ စုံစမ်းသလဲ”

“ဒါကို ကျွန်မ ဖွင့်ပြောနေရဦးမှာလား ကိုမောင်မောင်”

စင်စစ် ကျွန်မသည် အထင်နှင့်သာ သူ့စကားတွေ ညှစ်ထုတ်နေ ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမူအရာမှာလည်း ကျွန်မ စွပ်စွဲချက်ကို မငြင်း နိုင်။ ခြင်းချက်မရှိ ဝန်ခံနေသည့်အသွင် ဆောင်နေပါသည်။ မညွန့်ရီ သည် ဤတွင်မှ လှုပ်ရှားလာတော့ကာ ...

“ရှင် တော်တော်မကောင်းတဲ့လူပါလား ကိုမောင်မောင်ရယ်၊

တကယ်ဆိုရင် ရှင်က စေတနာနဲ့ထောက်ပံ့တာကို အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ မဟုတ်လား။ ခုတော့ အဆိပ်ပင် ရေလောင်းသလို မကောင်းတဲ့လူအတွက် အသက်ဆက်တဲ့သဘောမျိုး ရှင်ငွေနဲ့ သူ့အပေးလုပ်ထားတော့ ကျွန်မမှာ “အင်း ကိုတင်မောင်လှဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ချစ်တာတော့အမှန်ပဲ။ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်သာ ပြန်မလာသေးတာဖြစ်ရမယ်။ တကယ်ဆို တော့ ငါ့ကို ကြင်နာရှာသားပဲ။ ဒါကြောင့် ငွေတွေပို့နေတာပေါ့” လို့ စိတ်ထဲမှာတွေးပြီး မောင်မင်းကြီးသား ချမ်းသာပါစေဆိုတာ နေ့စဉ် ဆုတောင်းနေမိတယ် ... ခုတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မညွန့်ရီ၊ အဝင်းကို လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ မညွန့်ရီကို ထောက်ပံ့ခဲ့တဲ့ငွေတွေဟာ အမှန် က ကျွန်တော့်လစထဲက ဖွဲ့ပေးခဲ့တဲ့ ငွေပါပဲ။ ဒီလို ဘာကြောင့်ပေးရသလဲ ဆိုတော့ ပထမအချက်က မညွန့်ရီ မွေးဖို့ ဖွားဖို့ ငွေလိုတယ်။ ဒုတိယ အချက်က ကိုတင်မောင်လှနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိခိုက်နေတဲ့စိတ်တွေမှ သက်သာရာရပါစေ ဆိုတဲ့စေတနာ။ တတိယအချက်ကတော့ မှန်တာ ပြောရရင် အဝင်းကို ကျွန်တော် တစ်နေ့ မမြင်ရ မနေနိုင်ဘူး။ ညနေတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး အဝင်း အပြန်ကို စောင့်စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတင်းတိမ်နိုင်ဘူး။ နီးနီးကပ်ကပ်မြင် ချင်တယ်။ စကားပြောချင်တယ်။ အိမ်ကိုလာဖို့ကလည်း အဝင်းက စာရေးမခေါ်ဘဲ မလာရဘူး ဆိုထားတော့ ကျွန်တော့်မှာ ခက်နေပြန်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ငွေလာပို့ရင်း ကြည့်ခွင့်၊ စကားပြောခွင့်ရအောင် ဒီနည်းကိုသုံးခဲ့တာပါပဲဗျာ”

ကျွန်မသဘောကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် အကယ်၍ မညွန့်ရီသာ အနီးတွင် မရှိပါက ထ၍ပင် ဖက်မိမည်လားမပြောတတ်ပါ။ ထိုမျှ လောက်ပင် ကိုမောင်မောင့်အား မေတ္တာရေယိုပြီး ပိုပိုသာသာ သနား

သွားမိပါတော့သည်။

“ဪ ... ကိုမောင်မောင်၊ ကိုမောင်မောင် ရှင်ဟာ ရုပ်ရည်လည်း ချောမောသန့်ရှင်းသလောက် ရှင်စိတ်တွေဟာလည်း ပြုစင်နေတော့တာပဲ နော်၊ တစ်ခါက အဝင်းပြောဖူးတယ် ယုတ်မာချင်တဲ့လူဟာ ယုတ်မာတာပဲ၊ သစ္စာမဲ့တဲ့သူဟာ သစ္စာမဲ့တာပဲ၊ အရုပ်ဆိုးတာ လှတာနဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့။ မှန်လိုက်တဲ့စကားနယ် ... ခုဆိုရင် ကိုတင်မောင်လှဟာ အရုပ်ဆိုး သလောက် သူ့စိတ်ထားဆိုးတာကို ကျွန်မ လက်တွေ့သိလိုက်ရပြီ၊ အစပထမတော့ ဒီလို ချစ်ဒုက္ခမျိုး မခံစားရဘူးတော့ တကယ်ပါပဲ အသည်းကြွေမတတ် ထိခိုက်မိတယ်ပေါ့ရှင်၊ အင်း ... ခုဖြင့် နေသာပါပြီ၊ တရားလည်း ရပါပြီ၊ ကိုတင်မောင်လှကို အသည်းနာတဲ့အရှိန်နဲ့ ရှင်ကိုပါ ရောပြီး ပုတ်ခတ်ခဲ့မိတာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုမောင်မောင် ဟုတ်လားနော်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်လိုမှသဘောမထားခဲ့လို့ တောင်းပန်ဖို့ကို မလိုတော့ပါဘူး မညွန့်ရီ”

ကျွန်မအဖို့ရာတွင်မူ ဘာပြော၍ ဘာမေးရမည်ပင်မသိတော့ပါ။ မညွန့်ရီနှင့် အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေသော ကိုမောင်မောင်မျက်နှာကိုသာ တစ်မိမိကြည့်ရင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ကရုဏာတွေပိုနေမိပါတော့သည်။

လိုရင်းကိုဆိုရလျှင် ကျွန်မ၏ ချစ်ခြင်းသည် ထိုနေ့ကျမှ ကိုမောင်မောင်အပေါ်တွင် စခဲ့ပါတော့သတည်း။

မလှဝင်း

ဒဂုယ်လမ်း

■ ခင်ပျိုချစ်

ကိုကိုကြီးနှင့် ကျွန်တော် စကားပြောရမည့်အရေးမှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို အလယ်ကောင်ကထား၍ လမ်းလျှောက်နေရသည်နှင့် တူတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လက်တွဲ၍ နီးနီးကပ်ကပ် လျှောက်သွားချင်ပါ၏။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သွားရင် လက်ချင်း လှမ်း၍ ထိမိသည့် နေရာများ ရှိခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ခါ လက်ချင်း မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်တွဲနိုင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ချောက်ကမ်းပါးကြီးကား မြေပြင်ဖြစ်၍ မသွားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အတူလက်ချင်း ချိတ်တွဲ ပခုံးယှဉ်ကာ သွားမဖြစ်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ဤသို့ သွားရင်းသွားရင်း လက်ချင်း ထိမိ တွဲမိနေရာမှနေ၍ ချောက်ကမ်းပါး ပိုကျယ်ကျယ်သွားပြန်လေရာ လက်ချင်းမမီတော့ဘဲ ကွာသည်ထက်ပင် ကွာသွားတတ်သေးသည်။ သို့သော်... ကိုကိုကြီးနှင့် ကျွန်တော်မှာ လုံးဝကွဲကွာမသွားဘဲ ပြန်၍ လက်ချင်းမီပြန်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ကြားထဲက ချောက်ကမ်းပါးကြီးမှာ အမြဲပင်ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောလာကြသည်မှာ မော်တော်ကားပေါ်မှာဖြစ်သည်။ ကိုကိုကြီးက စတီယာရင်ကို ကိုင်၍ စီးကရုတ်

ဖွာရင်း ကားမောင်းလာသည်။ ကျွန်တော်ကား သူ့နံဘေးက ထိုင်၍ လိုက်လာသည်။ လူချင်းကား နီးကပ်ပါ၏။ သို့သော် စိတ်ချင်းကား ချောက်ကမ်းပါး ခြားနေသည်။ ဤအဖြစ်ကို ကျွန်တော် မကျေနပ်နိုင်ပါ။ ကိုကိုကြီးကား ကျွန်တော်နှင့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ ငါးနှစ်ခန့် ကွဲနေသဖြင့် ဤမျှလောက် စိမ်းသွားလေသလော၊ သူ၏ အသွင်အပြင်မှာ ပြောင်းလဲသွားလေသလောဟု တွေးမိသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုကိုကြီးအား သူ့ခိုးမျက်စိနှင့် တစေတစောင်း ကြည့်မိသည်။ “သူ အရင်ကအတိုင်းပါပဲ၊ ရုပ်လည်း မကျပါဘူး၊ ဘိုကေလည်း အရှည်ပါပဲ။ ဂျပန်ခေါင်းတုံးဘိုကေ မဟုတ်ပါဘူး။ အဝတ်အစားလည်း အရင်ကလိုပါပဲ။ အသားလည်း မမည်းပါဘူး။ ခါတိုင်း အသားပါပဲ။ ဘာကြောင့် ငါ့စိတ်ထဲက အရင်က ကိုကိုကြီး မဟုတ်သလို ဖြစ်နေတာလဲ” ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး ကျွန်တော်တို့ကြားထဲက ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို ဆက်စပ်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် ရန်ကုန်မှ ပဲခူးသို့ ကိုကိုကြီး၏ ဂျစ်ကားလေးဖြင့် လာနေကြသည်။ ထိုနှစ်ကား ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးစအချိန်...။

“ဖိုးချစ်ဖေ... စကားနည်းလှချည့်လားကွ၊ ဘာများတွေးနေသလဲ၊ နိုင်ငံခြားကျန်ခဲ့တဲ့ သူကလေးများ လွမ်းနေသလား”

ဟု သူက ရယ်၍မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ငါးနှစ်လောက် မတွေ့ရတဲ့အတွင်း စုပုံနေတဲ့ ပြောစရာတွေကို ဘယ်ကစပြီး ပြောရပါ့မလဲလို့”

“မခက်ပါဘူးကွာ၊ အစက စပေါ့... မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တွေ ပြန်ဆုတ်သွားတော့ မင်းက စစ်တပ်နဲ့ အင်ဒီးယား ပါသွား၊ ငါက ကျန်ရစ်ခဲ့။ မင်းက အဲဒီတုန်းက မြို့အုပ်ပေါက်စ၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊

အဘ အင်္ဂလိပ်တွေ့နောက် ပါသွားတာ၊ ငါက မင်းကို တားမလို့လာတာ မင်းတို့ထွက်သွားလို့ မတွေ့လိုက်တော့ဘူး”

သူက အစဖော်ပေးသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဘာကို ဆက်ပြောရ မည် မသိပါ။ လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်လောက်က ကိုကိုကြီးကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုကိုကြီးသည် ဥပဒေတန်း တက်နေ သည်။ အင်္ဂလိပ်တွေ့ပြေးတော့ သူက ရန်ကုန်မှာ၊ ကျွန်တော်က နယ် ဆင်းနေပြီ။ ကျွန်တော် နယ်ကိုမသွားမီ ညတစ်ညက ပြည်ကျောင်း ဆောင်ရှိ သူ့အခန်းထဲတွင် စကားပြောကြရုံကို ပြန်သတိရမိပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ဘီအေမြို့အုပ်ပေါက်စမို့ အူမြူးလို့။ စစ်ဖြစ်မှာတွေ ဘာတွေ မတွေ့မိ။ မြက်မြက်စားရမလားလို့ စာတ်ထဲ လိုက်မိပါ။ နဲ့ကြီး နင်းမိလို့ လျော်လိုက်ရဆိုသလို မြို့အုပ်ကလေးမှ လုပ်မယ်ကြံကာရှိသေး၊ ကိုရွှေနစ်ပွန်တို့ ကြိတ်လိုက်ကြတာ၊ အင်ဒီးယား ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ပါသွားခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေး၍ ရယ်ချင်လာပါသည်။

“ဘာများ သဘောကျပြီး ပြီးတော်မူနေရပါလိမ့်၊ အကြောင်းလင်း စမ်းပါဦး ကိုယ်တော်လေး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အဖြစ်က မင်းစိုးလေး လုပ်မယ်လို့ ကြံကာရှိ သေး၊ စစ်ဖြစ်လို့ ဆန့်တင်ငင်ငင်ဖြစ်တာ တွေးမိလို့ပါ”

“သေမယ့်အခေါက်မှ စစ်ထဲ လိုက်မိဆိုသလိုပေါ့ကွာ... အင်္ဂလိပ် အစိုးရပျက်ခါနီး ဝင်အမှုထမ်းမိတာကိုး၊ ကံကောင်းတဲ့လူဆိုတော့ ဒီလို ပေါ့”

ယခုလို ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်း ပြောတတ်ပုံတွေကဖြင့် ရှေးကအတိုင်း ပါပဲ။ ရှေးက ကိုကိုကြီးပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်စကားစကို ပြောရပါ့မလဲ၊ လူချင်း လက်လှမ်းဆွဲမိတော့မလိုလိုနှင့် ဝေးသွားပြန်ပြီ။

ထိုစဉ်အခါက ကိုကိုကြီးအား ရှေ့ ဘာအလုပ်လုပ်မည်၊ ဘယ်လို အကြံအစည်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်က မေးခဲ့သည်။

“ငါတော့ မမေးနဲ့ ဖြစ်သလိုပဲ၊ အခု ဥပဒေတန်းတက်၊ အောင်ရင် ရှေ့နေလိုက် ဘီအေ ဘီအယ်လ်ဆိုရင်တော့ စားလောက်အောင်တော့ ရမှာပဲ။ မရလည်း ရတာနဲ့ ဖြစ်အောင်နေပေါ့။ ငါ ဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီကားလေး အားတဲ့အခါ ရေးဆွဲနေရ ပြီးတာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကို ပြန်သတိရသဖြင့်...

“ကိုကိုကြီး... အခု ပန်းချီရေးဖို့ အချိန်ရသေးရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

ကိုကိုကြီး ပြန်၍မဖြေပါ။ စတီယာရင် ကိုင်ထားသောလက်မှာ အနည်းငယ် ယိုင်သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။ စီးကရက်ကို သာ ဖွာနေပါသည်။ ရှေးအခါကမူ ပန်းချီအကြောင်းပြောရလျှင် စားရ သောက်ရမည်ကို မေ့သည်။ ထမင်းစားလောက်ရုံ ပိုက်ဆံရသည့် အလုပ် တစ်ခုရှိလျှင် ပန်းချီပညာကိုသာ အချိန်ရှိသ၍ လိုက်စားချင်သည်ဟု ပြောဖူးသည်။ ယခုအခါမူ ကိုကိုကြီး၏ မျက်နှာမှာ တွေ့၍နေပါသည်။ ကျွန်တော် စကား ဘယ်လိုပြန်ဆက်ပါတော့မည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ ၏ကြားက ချောက်ကမ်းပါးမှာ သာ၍ကျယ်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“မင်းဖို့ ငါးသလောက်ပေါင်း ချက်ခိုင်းထားတယ်ကွ၊ မင်း ကြိုက် မှန်း ငါသိလို့ စပါယ်ရှယ် အော်ဒါပေးခဲ့တယ်”

ဟု မဆီမဆိုင် သူက ပြောသည်။ သူ လှမ်းပေးသော စကားစကို ကျွန်တော်က အားရဝမ်းသာ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီး မိန်းမက အချက်အပြုတ်ကောင်းနဲ့ တူတယ်၊ ကြား နိုင်တဲ့သူများတော့ ကြားကြပါဗျာ”

“မင်းကော... အင်ဒီးယားက ပပဝတီတို့ အမျိုးအနွယ်ထဲက ခေါ်

မလာဘဲကိုး”

“မလုပ်နဲ့ကွာ... ငါက ဝက်သားကြိုက်သနဲ့၊ အခု မင်းချည့် စွဲမနေနဲ့ဦးကွ၊ ငါ့ဖို့လည်း ရှာပေးပါဦး။ မင်းမိန်းမရဲ့ ညီမတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးကွ၊ သူ့ဆွေမျိုးတွေဟာ သူကလွဲရင် အားလုံး ယောက်ျားချည်းပဲ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ... သူ့ကိုမွေးတဲ့ အမေတော့ ရှိမှာပေါ့”

“အေး အေး ရှိတယ် ရှိတယ်... သူ့အမေကြီး ယူမလား၊ ဒါတော့ ရနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ ရယ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ရယ်သံမှာ ကျောင်းနေစဉ်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောင်နေောက်၍ ရယ်မောကြသော အသံကဲ့သို့ ရွှင်လှပါသည်။

“မင့်အိမ်မရောက်ခင် မင်းမိန်းမနဲ့ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ကြပုံ ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒီတရားကို သိပ်နာချင်တာ”

ကိုကိုကြီး မျက်နှာညိုသွားပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းချင်း စေ့သွားလှနိုးသော ချောက်ကြီးမှာ ကျယ်သွားပြန်ချေပြီ။

“မင်း... ငါ့ဒေါ်ဒေါ်ရှင်ကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီပဲ သူတို့က မပြောဘူးလား၊ သူတို့က လူလာသ၍ ဒီအကြောင်းကိုချည့် ထိုင်ပြောနေတာပဲ”

ကိုကိုကြီး၏အသံမှာ ဒေါသသံ ပါနေပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။ မှန်ပါသည်။ ကိုကိုကြီး၏ ချစ်လှစွာသော ဒေါ်ဒေါ်ရှင်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့၍ ကိုကိုကြီးမှာ ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက ဗမာ့တပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းရင်း မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့မှ အမျိုးအမည်မထင်ရှားသော ဂုဏ်ငယ်သူ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်

ဘယ်သူဖျက်လို့မှ မရ၊ လက်ထပ်ခဲ့ကြောင်း အဖြစ်အပျက်ကို နတ်သံနေဝ
ပြောပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“မောင်ချစ်ဖေရဲ့သူငယ်ချင်း အဖြစ်များ သွားကြည့်စမ်းပါဦးတော်၊
သူကဖြင့် အမရာလို မယားလေး ရသလောက် ထင်နေတာပဲ။ စစ်အတွင်း
က စစ်ဗိုလ်တွေ ဈေးကောင်းတုန်းက တွေ့ကြတာပေါ့။ ဈေးထဲမှာ
အထည်ကလေးစတာစ ရောင်းတဲ့ဟာမလေးပါ။ အဲဒါကို ကိုယ်နဲ့
အဆင့်အတန်းချင်း မတူပါဘူး။ စဉ်းစားပါဦးလို့ ပြောတာကို မရပါဘူး
ကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့က အခုလို အဆင့်အတန်းချင်း မတူဘူးလို့ ပြောတာ
ကိုပဲ... ဒေါ်ဒေါ်တို့ လိုလားတာက ဓနရှင်အိမ်ထောင်ရေးစနစ်တဲ့၊ ဂုဏ်၊
အဆင့်အတန်းချင်း ဖလှယ်ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား၊ ပြောလိုက်တာ ရစရာ
မရှိပါဘူးကွယ်။ အချစ်ဆိုတာ အဆင့်အတန်းတွေ၊ ဂုဏ်တွေ မရွေးဘူး
တဲ့။ အဲဒါမှ အချစ်စစ်တဲ့။ ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်က မင်းကတော့ အချစ်စစ်
ဟုတ်ပါပြီ။ အခြေအနေမရှိ အညတရ အတန်းအစားထဲက မိန်းကလေး
က မင်းလို ပညာတတ် မိကောင်းဖခင်သားသမီး စစ်ဗိုလ်ကို ကြိုက်တာ
ကရော အချစ်စစ်တဲ့လားလို့ ဒေါ်ဒေါ်က မေးလိုက်တော့ စိတ်ဆိုးလိုက်
တာ ဆတ်ဆတ်တုန်လို့... ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဓနရှင်တွေမို့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့
ကိုယ်ချင်းစာပြောတာတဲ့၊ ပုတ်ခတ်သွားလိုက်သေးတယ်။ တစ်သက်လုံး
က ချစ်လာတဲ့ အဒေါ်ကို ဒီလိုပြောတာများ မောင်ချစ်ဖေရယ်... အသည်း
နာပါရဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ပြောလိုက်တယ်။ မင်းက ဓားချိတ်နိုင်တဲ့ စစ်ဗိုလ်
လုပ်နေတုန်းတော့ ကြည်ဖြူမှာပဲ။ ဒီဓားတွေ လိုင်းတွေ ပြုတ်တော့ သိ
လိမ့်မယ်။ မျက်စိဒေါက်ထောက်ရဦးမှာပဲဟဲ့... လို့ ပြောလိုက်တယ်”

ကိုကိုကြီးသည် မော်တော်ကားကို အရှိန်ပိုမြန်မြန်မောင်းပါသည်။
တဝီးဝီးတိုက်နေသော လေထဲတွင် ဒေါ်ဒေါ်ရှင်၏စကားသံများ ကျွန်
တော်၏ နားတွင်းသို့ ကျူးဝင်နေပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရှင်က ပြောပြီးသားမဟုတ်လား၊ ငါ့ကို မေးနေရသေးလား”

ဟု ကိုကိုကြီးက ကုလားမနိုင် ရနိုင်မဲ မာန်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာသေကလေးနှင့် ဘာပြောရမှန်း မသိပါ။ သူငယ်ချင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုကိုကြီး မျက်နှာတင်းလျှင် ကျွန်တော် ကြောက်ပါသည်။ ဒါနှင့် စကားစပြတ်သွားပြန်ပါသည်။ ခဏကြာမှ ကိုကိုကြီးက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်၍စကားဆက်ပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရှင်တို့ကတော့ကွာ... ဂုဏ်စကား၊ အဆင့်အတန်းစကား မပါရင် ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ငါ မိန်းမယူတာက ငါ ပျော်ဖို့ယူတာ။ သူ ဂုဏ်ရှိဖို့ ယူတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါ သဘောကျတာ ငါယူတာပဲ။ မင်းဆိုရင်လည်း ငါ့လိုလုပ်မှာပဲ၊ ဆွေမျိုးတွေ ဂုဏ်တက်အောင် ကိုယ်မကြိုက်တာကို မင်းဖြင့် ယူမလား”

“ဒါတော့ အရှင်းသားပဲကွာ... ဘာလို့ယူလိမ့်မလဲ၊ ကိုယ် ကြိုက်တာ ကိုယ်ယူမှာပေါ့”

ဤသို့ ဖြေလိုက်စဉ်မှာပင် ဒေါ်ဒေါ်ရှင်၏စကားများ နားထဲလာ၍ ကြားလာမိပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဒါလောက် ဂုဏ်တွေမက်မောလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုပြောနေတာ ဒေါ်ဒေါ်တို့အတွက် ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အတွက် ပြောရတာ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ နေရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ နေရမှာ။ နောက်ကျတော့ သူပဲ စိတ်ပျက်ရမှာ၊ အဆင့်အတန်းချင်းမတူရင် အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ မပျော်နိုင်ဘူး”

ကိုကိုကြီးက စကားပြန်ဆက်ပြန်သည်။

“တို့လူငယ်တွေနဲ့ သူတို့နဲ့တော့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းပါပဲကွာ... ခုတော့ သူတို့ဘာပြောပြော တို့ဘာသာ နေကြတာပဲ”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့တွေကြပုံ ပြောပါဦးကွ”

“တွေ့ပုံကတော့ မဆန်းပါဘူး၊ ငါ့တပ်ချတဲ့ မြို့ကလေးက အလှူ တစ်ခုမှာ တွေ့တာပါပဲ။ သူကလည်း ရွာထဲမှာ အချောဆုံး ကွမ်းတောင် ကိုင် ဆိုပါတော့။ သူတို့ကလည်း တပ်မတော်ဆိုရင် စေတနာထားပြီး အစစ အကူအညီပေးကြရင်း ခင်သွားတာပါပဲ”

ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ဒေါ်ဒေါ်ရှင်၏စကား ရောက်လာပြန်ပါ သည်။

“ပြောရတော့ ကိုယ့်မြန်မာအမျိုးသမီးတွေအကြောင်း မကောင်းဘူး မောင်ချစ်ဖေရဲ့၊ စစ်ဗိုလ်ဆိုရင် ငမ်းငမ်းတက်၊ ဟိုတုန်းက မျိုးချစ်စိတ် ဆိုတာ ချို့နဲ့လားမေးတဲ့ လူတွေက စစ်ဗိုလ်တွေကို အရေးပေးလိုက်ရတာ အမောပါပဲ။ ခါးမှာ ဓားချိတ်နိုင်ရင် နောက်က တစ်သီကြီး လိုက်တာပဲ။ မောင်ကိုကြီးကလည်း တပ်ရင်းမှူး ရာထူးအကြီးဆုံးဆိုတော့ ထိပ်သီး ကွမ်းတောင်ကိုင်ကို ရတာပေါ့”

“အခု မင်းတို့ အကြောင်းဆုံကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“အင်္ဂလိပ်ပြေးပြီးလို့ ငါလည်း ဘီအိုင်အေထဲ ဝင်၊ လေး ငါး ခြောက်လကြာတော့ သူနဲ့တွေ့တာပဲ။ အခု သုံးနှစ်ကျော်သွားပြီ။ သမီး ကလေး အခု နှစ်နှစ်သမီး ရှိပြီ”

“အခုအထိ မင်းတို့ ပျော်လို့ပဲမဟုတ်လား၊ မင်းမိန်းမကိုလည်း စိတ်တိုင်းကျနေလျက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ပျော်တာပေါ့ကွ၊ စိတ်တိုင်းလည်း ကျတာပေါ့။ မင်းကလည်း ဒေါ်ဒေါ်ရှင်ရဲ့စကားတွေ နားဝင်ပြီး ဘယ်လိုများ အောက်မေ့နေပြန်တာ လဲ၊ ဒါကြောင့် အခုလိုက်ကြည့်ဖို့ ခေါ်တာပေါ့”

“ဒေါ်ဒေါ်ရှင်ရဲ့စကား ယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါက မင်း

သဘောကျတာက ဒီလို ရိုးရိုးမိန်းကလေးမျိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့၊ မင်း အရင်က သဘောကျဖူးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ အခုမိန်းမနဲ့ တူမယ်မထင် လို့ မေးကြည့်တာပါ။”

ကိုကိုကြီး မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း သူ နှင့်တွေ့ကတည်းက ထိုအကြောင်းကို မေးချင်လှပါသည်။ စကားစကို ဖော်လိုမဖြစ်နိုင်။ လူချင်း ချောက်ကမ်းပါးခြားသလို ဝေးကွာ၍ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး မဆက်မိနိုင်၍ ယခုအချိန်အထိ အခြားစကားများကိုသာ ဦးလှည့်နေခဲ့သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်မူ ကျွန်တော်သည် လက်လှမ်းမီသည့် နေရာ ရောက်အလာတွင် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ဖက်သို့ အရဲစွန့်၍ ခုန် လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုကြီးက စကားဆက်မပြောလျှင် ကျွန်တော့် မှာ ကမ်းပါးတစ်ဖက်၌ လက်တွယ်မိရုံ တန်းတန်းကျန်နေခဲ့တော့မည်။ ကိုကိုကြီး ဆက်ပြောမည့်စကားကိုသာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားထောင် နေမိပါသည်။

“ငါ့ဘဝရဲ့ စာအုပ်ကြီးထဲမှာ အခန်း တစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်း မတူပေ ဘူးပေါ့ကွာ။ အဲဟိုအချိန်တုန်းကတော့ မင်း ပြောသလို ထင်စရာပဲ။ မင်းပြောတဲ့ကိစ္စဟာ ငါ့ဘဝစာအုပ်ကြီးထဲမှာ အရေးမကြီးတဲ့ အခန်း တစ်ခုလောက်သာ ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။”

တော်ပါသေး၏။ ကျွန်တော့်မှာ ကမ်းပါးက တွယ်တက်နိုင်ပါ ပြီ။ ကိုကိုကြီးနှင့် စကားဆက်နိုင်ပါပြီ။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကောင်းတာပါပဲကွာ၊ ဟော လှည်းကူးတောင် ရောက်ပြီ... တစ်ခုခု ဆင်းစားကြဦးစို့။”

ကျွန်တော်တို့ ကားရပ်၍ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဝင်ကာ စားသောက်ကြ ပါသည်။

‘အရေးမကြီးတဲ့ အခန်းတစ်ခန်း’ ဟု ကိုကိုကြီးက ပြောသည်ကို

ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ
ချောက်ကမ်းပါး ခြားမြဲခြားနေသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်စိထဲတွင်
ကိုကိုကြီး၏ ပြည်ကျောင်းဆောင်အခန်းထဲတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်
အပျက်များကို ရုပ်ရှင်ပြခန်းသဖွယ် ပြန်၍ ထင်မြင်ယောင်မိပါသည်။

*

၁၉၄၀ ခုနှစ် တက္ကသိုလ်ပြည်ကျောင်းဆောင်...

“ဒေါက် ဒေါက်... ဟေး... ကိုကိုကြီး အခန်းတံခါးပိတ် ဘာဆွေး
နေတာလဲ”

“ဘယ်သူလဲ ဖိုးချစ်ဖေလားဟေ့... အေးအေး လာပြီ”

“ကြာလိုက်တာဗျာ၊ မြန်မြန်ဖွင့်စမ်းပါ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“အံ့မာလေး... ငါ့လူရ၊ စိတ်ကလည်း မရှည်လိုက်တာ၊ ဘာကိစ္စ
များ အရေးကြီးလာလို့လဲ”

ကိုကိုကြီး အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးပါသည်။

“အံ့မာ... လက်စသတ်တော့ ကိုယ့်လူက ပန်းချီဆရာကြီး လုပ်နေ
တာကိုး၊ အခန်းထဲလည်း ပန်းချီစတူဒီယိုကျနေတာပဲ၊ ဒီနားမလဲ ထောင်
ထားတဲ့ကားချပ်တွေက မနည်းပါလား၊ ဟင်... ဒီဥစ္စာကြီးက ဘာလို့
အဝတ်ဖုံးထားတာလဲ၊ အခုဆွဲနေတဲ့ လက်စနဲ့ တူတယ်”

“ဟ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီဟာတော့ မင်းတို့ ကြည့်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“မင်းကလည်း ဈေးတက်လိုက်တာကွာ... ခါတိုင်းများဖြင့် မင်း
ဆွဲထားတဲ့ပုံတွေကို ငါတို့ကို ခေါ်ခေါ်ပြလိုက်ရတာ အမောပဲ မဟုတ်
လား၊ မင်းကတော့ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး ပြနေတာများ၊ အခုမှ မင်းက
ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ မပြချင်လည်းနေကွာ မကြည့်ချင်ပါဘူး”

ကိုကိုကြီးမှာ စားပွဲအစွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ စီးကရက်

တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း အဝတ်ဖုံးထားသည့် ကားချပ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးနေပါသည်။

“ဒီတစ်ခါ ဆီဆေးနဲ့ လူပုံတူ ဆွဲကြည့်ထားလို့ပါကွာ၊ အရင်က ရှုမျှော်ခင်းတွေချည့် ဆွဲနေတာ။ ဒီတစ်ခါပဲ လူပုံတူ ဆွဲကြည့်တာကွ”

“လူပုံတူ ဆွဲတယ်ဆိုရင် မင်း အတော်ဟုတ်နေပြီကွ။ နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူပုံများလဲ။ မင်း ဟိုတစ်ခါက ပန်းချီပြပွဲမှာ ဦးဘညဏ် ဆွဲတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေတဲ့ မြန်မာအဘိုးကြီးပုံကို အတော် သဘောကျတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုပုံမျိုး ဆွဲပြီးရင် သေပျော်ပါပြီလို့ တောင် ပြောသေးတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျောင်းဒရဝမ်အဘိုးကြီးကိုလည်း မင်း အတော်ဂရုစိုက်ကြည့်နေတာ ငါမြင်တယ်။ မင်း ဦးဘညဏ်ရဲ့ ပုံမျိုးတော့ အထမြောက်ပြီနဲ့တူတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ကွန်ဂရက် ကျလေးရှင်း... ပြီးတော့ မင်းစကားနဲ့မင်း သေပေတော့”

ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်ကလည်း ဝါစေ့ ဆိတ်စားသလို စကား အမျှင်မပြတ်ပြော၊ ကိုကိုကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆွဲလှုပ်ယမ်းပြီး လျှင် ကားချပ်ကို ဖုံးထားသောအဝတ်ကို ဆွဲပစ်လိုက်ပါသည်။

“မင်း လုပ်ပြီ... အရမ်းချည့်ပဲ၊ ငါ တယ်... ပြောလိုက်ရ”

ကျွန်တော့်မှာ ကိုကိုကြီး ကြိမ်းမောင်းသံကို မကြားနိုင်ဘဲ သုံးချောင်းထောက်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ပုံကိုသာ ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ဟေ... မခင်မြင့်ရဲ့ ပုံပါလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မခင်မြင့်ရဲ့ပုံလေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်း မြင်ချင်တာ မြင်ရပြီမဟုတ်လား။ မင်းနဲ့ဆိုရင် ဘာမှ မသိစေချင်တာ၊ မမြင်စေချင်တာ ဖုံးထားလို့ မရဘူး။ ငါတော့ ခက်ပါသေးတယ်ကွာ”
ကိုကိုကြီးပြောတာ မှန်ပါသည်။ သူ့ကိစ္စရှိသမျှကို ကျွန်တော်က

ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မေးမြန်းတတ်သဖြင့် ဘာမဆို မပြောချင်သည် ဖြစ်စေ၊ ပြောချင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကိုကိုကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ရပါ သည်။

ယခုလည်း လှည်းကူး မော်တော်ကားဆိပ် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် နှစ်ယောက်သား ခေါက်ဆွဲစားကြရင်း မခင်မြင့်အကြောင်းကို သိပ်မေး ချင်လှပါသည်။ 'အရေးမကြီးတဲ့ အခန်းတစ်ခု' ဟု သူက ဆိုသည်။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား... မခင်မြင့်မှာ ကိုကိုကြီးနှင့် တက္ကသိုလ်တွင် ဥပစာ တန်းကစ၍ သိကျွမ်းခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီး ဥပဒေတန်း တက်နေသော အခါ မခင်မြင့်က ဘီအီးဒီ တက်နေသည်။ သူတို့ချင်း ကြိုက်သလား၊ မကြိုက်သလားကိုကား ဘယ်လိုမှ အစ်အောက်မေး၍ မရရာ ကျွန်တော် စစ်ဆေးရေးအရာရှိ မောင်ချစ်ဖေ လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ထဲကတော့ ကြိုက်နေတာပဲ။ ဘယ်သူကမှ စမပြောရဲတာနဲ့ တူတယ် ဟူသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်ပင် ကျေနပ်ခဲ့ရပါသည်။ မခင်မြင့်ကိုယ်တိုင် ပန်းချီမရေးတတ်သော်လည်း ပန်းချီအကြောင်း စာအုပ်စာတမ်းများ ဖတ် သည်။ ကိုကိုကြီးနှင့် ပန်းချီအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ မခင်မြင့် သည် ခေတ်လည်းမဆန်လွန်း၊ ရှေးရိုးမကျလွန်း၊ ခေတ်မီအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ချင်း ခင်မင်သည်ကား ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိ ချေ။ ကိုကိုကြီး၏ ပထမအကြိမ် ရေးဆွဲသော လူပုံတူမှာ မခင်မြင့်၏ ပုံ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲတစ်ဖက်ကထိုင်၍ ခေါက်ဆွဲစားနေသော ကိုကိုကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဟိုစဉ်အခါက မခင်မြင့်၏ပုံကို သူက ဆေးခြယ်အချောကိုင်ပုံ၊ ရုပ်ပုံကို ဝေဖန်ပုံများ ပြန်သတိရမိပြန်ပါသည်။

“မင်းကလည်းကွာ... ဆံထုံးနဲ့ ဘာနဲ့ ကျကျနန ဝတ်စားတဲ့ပုံ မျိုး ဆွဲတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နှယ် နှစ်ပတ်လျှီ နောက်တွဲဆံထုံးနဲ့၊ ပြီး တော့လည်း ဓာတ်ပုံများလို မျက်လုံးမျက်ဖန် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမဟုတ်၊ အောက်စိုက်လို့...”

“မင်း အနုပညာနဲ့ အတော်ညာဏ်ဝေးသေးတာပဲ။ မင်းတို့က မခင်မြင့်ကို ကောလိပ်ကျောင်းသူ ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ခေတ်မီအမျိုးသမီးလိုကလွဲပြီး မင်းတို့ မမြင်တတ်ဘူး။ မခင်မြင့်ကို မိန်းချော မိန်းမလှတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ပိုပြီး ငါက မြင်ထားတာ”

“ဘယ်လိုများ မျက်လုံးတော် စူးရောက်ထားသလဲ ဆိုစမ်းပါဦး... ဘာတွေများ ဒီပြင် မြင်သေးသလဲ၊ ပုံထဲမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ မြင်ရ တာအပြင် ဘာမှထူးမပါကလား...”

“တယ်လေ... မင့်အမေ... ပြောလိုက်ရ မကောင်းဘူး၊ သွား သွား မင်း ငါ့ဆီမလာနဲ့”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နောင်ကြီးရာ၊ အလကား ပြောတာပါ၊ မသိလို့ မေးတာပါ၊ ပြောပါဦး... ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီလို နောက်တွဲ နှစ်ပတ်လျှီဆံထုံးနဲ့၊ စာအုပ်ကလေး လက်က ကိုင်ပြီး မျက်လွှာချ စာအုပ်ကို စူးစိုက်နေတဲ့ပုံ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီမိန်းမ ရဲ့ တည်ကြည်တဲ့ စိတ်သဘောကို တမင်ဖော်ထားတာကွ။ ငါက သူ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်သာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ ပေါ်လာအောင် ဆွဲ တာ၊ ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း... သူ့ရဲ့ နဖူးကျယ် နှာယောင်ဖြောင့်စင်းတာ ကိုပေါ်အောင် တမင် မျက်နှာကို ခပ်စောင်းစောင်းဆွဲထားတယ်၊ မျက်နှာ တစ်ဖက်က ပါးမို့ကလေး မျက်တောင်ကော့ကလေးပေါ်အောင် ဘေး စောင်းကြီး မဆွဲတာ၊ တစ်ခါ သူ့ဆီ သွားလည်တုန်းက သူတို့ ကျောင်း ဆောင်ရှေ့နားမှာထိုင်ပြီး စာဖတ်နေတာ တစ်ခါမြင်လိုက်ရဖူးတယ်။

ဒီတော့... ဘာ သွားသတိရသလဲ သိလား၊ ဟို... ရှေးခေတ်က အိတာလီ
ယန် ပန်းချီကျော် ကော်ရီဂျီသို ဆွဲတဲ့ 'စိန့်ကက်သရင်း' ဆိုတဲ့ သူတော်
စင်မပုံကို ချက်ချင်း မျက်စိထဲ သွားမြင်တာပဲ။ ကြည့်စမ်း... သူ့နှုတ်ခမ်း
ကလေးက စာကို အသံမထွက်ဘဲ ခပ်တိုးတိုး ဖတ်နေပုံ မပေါ်ဘူးလား။
စာအုပ်ကို စူးစိုက်မျက်လွှာချထားတဲ့အတွက် မျက်ခွံပါးကလေးက ပိုလှ
မသွားဘူးလား။ မင်းပြောသလို သူ့မျက်လုံးကို မြင်ရပေမဲ့ ဟောဒီ မျက်ခွံ
ပါးကလေးအောက်မှာရှိတဲ့ မျက်လုံးဟာ ဘယ်လောက်လှမယ်ဆိုတာ
မြင်ရတဲ့လူရဲ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိသွားတယ်မဟုတ်လား၊ အနုပညာ
ဆိုတာ မှတ်ထား၊ ရှိသမျှ ဗုန်းပေါလအော ထုတ်ပြတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။
ခုလို ဣန္ဒြေရရ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ပြရတာမျိုးကွ့။”

ကိုကိုကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို စကားတုံ့ပြန်ပြောနေသည်ဆိုသော်
လည်း သူ့ကိုယ်သူ ကြည်နူးပြီး ပြောနေသည်နှင့်သာ တူတော့သည်။

အရေးမကြီးတဲ့ အခန်းကဏ္ဍဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မခင်မြင့်
ရဲ့ ရုပ်ပုံပန်းချီကား ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ရန်ကုန်က ထွက်လာခါစ
က အခု ကိုကိုကြီး ပန်းချီဆွဲသေးလား မေးတော့ မျက်နှာညိုပြီး တခြား
စကားတွေ ဆက်ပြောတယ်။ အဲဒါကို ဆက်မေးရင် ပေါ်မှာပဲ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါက်ဆွဲစားပြီး ကားဆက်၍ မောင်းလာပါ
သည်။ လမ်းတွင် ကျွန်တော် မေးမည့်စကားကို မမေးရတော့ပါ။ ကိုကို
ကြီးသည် သူ့မိန်းမ ဘယ်လောက်လိမ္မာကြောင်း၊ ချောကြောင်း၊ လှ
ကြောင်း မိန်းမချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ပါသည်။ မေက... မေက... ဟု တစ်မေ
တည်း မေနေပါသည်။

“မေက သိပ်ပြီးခင်တတ်တာပဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင် အလွန်
ပြုစုတာပဲ၊ သိပ်တော်တာပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ရှင်တို့က ဒါနဲ့တောင် သိပ်ပြော
ချင်တာ...”

အစရှိသဖြင့် ပြောပါသည်။ တစ်မေတည်း မေရင်းပင် ပဲခူးအဝင် ကျိုက်ပွန်ဘုရားသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုကြီး မေ မေ နှင့် ပါးစပ် ဖျားဝဲနေစဉ် ဒေါ်ဒေါ်ရှင်၏ စကားကို ပြန်ကြားယောင်ပြန်ပါသည်။

“နာမည်က မအေးမေပါတဲ့ကွာ... အဲဒါကို မေလို့ နာမည်ပြောင်း၊ မောင်ကိုကြီးက တစ်မေတည်း မေနေတာပါပဲ”

ကိုကိုကြီးတို့အိမ်မှာ ပဲခူး လိပ်ပြာကန်အနီး သပ်ရပ်ခုံညားသော နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟော... ကိုကိုပြန်လာပြီ၊ သမီးရေ... ဒယ်ဒီ ပြန်လာပြီ”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ စာအဆိုအတိုင်း ညီပေသည့် မိန်းမငယ် တစ်ဦးက အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးလေးကို ချီ၍ ဆီးကြို ပါသည်။ မေ ခေါ် မအေးမေမှာ သူ့မျက်နှာနှင့် လိုက်လျောသည့် ဆံပင် အမောက်ကလေးနှင့် ကြည့်လို့ကောင်းလှသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ရှင် ပြောသလို မြို့ဟန်ဖမ်းသည့် တောသူခွကျကျမျိုးမဟုတ်ပါ။ ဤကဲ့သို့ ချောလှ၊ ချစ်စရာကောင်းသော ဇနီးသည်ကလေးကို အဘယ်လင်သားသည် ‘မအေးမေ’ ဟု တုံးတိတ် ခေါ်ရက်ပါမည်နည်း။

“ဟေ့ ဖိုးချစ်ဖေ... ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပြီးနေဟေ့၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့”

“ဘာမှအားမနာပါနဲ့ရှင်... ကိုကို့သူငယ်ချင်းဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးအရင်းအချာလိုပဲ ခင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပြီး နေ ပါ၊ လိုတာရှိလည်း ပြောပါ”

ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်း ဇနီးမောင်နှံ ဖော်ရွေမှုကြောင့် ဝမ်းသာ သွားပါသည်။ ထမင်းစားပွဲတွင် ငါးသလောက်ပေါင်းကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်ဆို၍ မရမက ဝယ်စီမံရကြောင်း မေက ပြောပါသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် မေသည် အခန်းထဲဝင်၍ ကလေးသိပ်

နေရာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကိုကြီးတို့မှာ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာတွင် ဆေးလိပ် သောက်ရင်း စကားပြောကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အဲ ဟိုပန်းချီ ကားအကြောင်းကို အလွန်မေးချင်ပါသည်။ လမ်းတုန်းက မမေးခဲ့မိရာ အိမ်ရောက်မှမေးရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ ထိုအကြောင်းကို မေ သိရဲ့လား မသိ၊ ပုံမတော်လျှင် အိမ်ပေါ်က ကျွန်တော် ဆင်းပြေးချင် ပြေးနေရဦး မည်။ ထို့ကြောင့် ဘေးရှင်းရန်ကင်း စကားများကိုသာ ပြောဆိုဆွေးနွေး ကြရပါတော့သည်။

“မင်း စစ်တပ်မှာပဲ ဆက်လုပ်မလား”

“မသိသေးဘူး ဖိုးချစ်ဖေ... (ဘက်ပေး) လခတွေ ရတာတွေကို ရင်းနှီးပြီး အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်၊ မေကလည်း အရောင်းအဝယ်ဘက်မှာ ဝါသနာရှိတယ်၊ ငါလည်း ငါ ဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီဆွဲ၊ စိတ်အေးအေးပဲ နေချင်တာပဲ”

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် မေးစရာအချက်ပေါ်ပြီဖြစ်၍ မခင်မြင့် ၏ ပန်းချီကားအကြောင်း မေးမည်ပြုနေစဉ် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း၊ လက်ဖက် ချင်းသုပ် အမြည်းအစုံအလင်လာပို့သော အိမ်ရှင်မ မေ ဝင် လာသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အသာနေလိုက်ရသည်။

“မေရေ... ကိုကို ဟိုနေ့က ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကား ယူခဲ့စမ်းပါ ကွယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မေ ပြန်ဝင်သွား၍ တစ်တောင်ခန့်ရှိသော ပန်းချီ ကားချပ်တစ်ခု ယူလာပါသည်။

“ကြည့်ကွ... ဒီမှာ ငါ့ဇနီးချောရဲ့ပုံပဲ။ ငါ့လက်ရာတွေ သိပ်တိုးမနေ ဘူးလား”

ကျွန်တော်သည် မေ၏ရုပ်ပုံကားကို ကြည့်ရှုရာ ယခင်ကလက်ရာ နှင့်မတူ အလွန်ပင် ကွာခြားလှပါသည်။ ကောင်းသည်ဆိုသည်ကိုကား

မဝေဖန်တတ်ပါ။ မေ၏ရုပ်ပုံမှာ အလွန်ပါသည်။ မေ၏ နဂို ဆပ်သဝါ အသားမှာ ဝင်းနေသည်။ ဆံပင်အမောက်ကလေး ကြွကြွတွင် သဇင် ခက်ကလေးတွေ ဝေနေသည်။ ထိုခေတ်က ဖက်ရှင်ဖြစ်သည့် ပါးလွှာ သော လေထီးပိုးအင်္ကျီနှင့် ဇာဘော်လီပုံမှာ သဘာဝကျကျ ပေါ်လွင်နေ သည်။ လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော ရောင်စုံ ကျောက်ဘယက်မှာ အသား နှင့် ပန်ရပါသည်။ ပျော့ပျောင်းသော လက်ကလေးများမှာ မေးစေ့နား ဆီ ထောက်ထား၍ ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး နေသည်။ ရယ်နေသော မျက်လုံး များမှာ ညှို့ဇာတ် ပါလှပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မေ၏ရုပ်ပုံကိုကြည့်ရင်း မခင်မြင့်ရုပ်ပုံကိုသာ သွား၍သတိရနေသည်။

“အနုပညာဆိုတာ ဗုန်းပေါလအော ထုတ်ပြရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး သိုသိုသိပ်သိပ် ဣန္ဒြေရရ ပြရတာ”

“ငါက သူ့ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်သာမဟုတ်ဘူး... စိတ်ဓာတ်ကိုပါ ပေါ်လာအောင် ဆွဲတာ”

“မျက်လွှာချထားတော့ မျက်ခွံပါးကလေးက ပိုလှမသွားဘူးလား”

“သူတော်ရှင်မ စိန့်ကက်သရင်းပုံကို ချက်ချင်းသတိရတာပဲ...”

ဟိုတုန်းက ကိုကိုကြီး ပြောသည့်စကားများသည် ကျွန်တော့်နား ထဲ လိုမိုဝင်လာပါသည်။ မေမှာ သူ့ရုပ်ပုံကို အတော်သဘောကျနေဟန် ရှိသည်။

“ကိုယ့်ချစ်ဇနီးပုံ ဆိုတော့ကွာ သိပ်စိတ်ပါပြီး ဆွဲတော့ မကောင်း ဘဲ ရှိပါ့မလား”

ဟု ကျွန်တော်က ချီးမွမ်းလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုဆွဲတဲ့ပုံထဲမှာ ဒီပုံအကောင်းဆုံးပဲ၊ ပန်းချီပြပွဲ သွင်းမှာနော်”

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲ မခံချင်သလိုဖြစ်သွားကာ...

“ဒါထက် ကိုကိုကြီး အရင်တစ်ခါ ကျောင်းတုန်းက ဆွဲဖူးတဲ့ ပုံတူနဲ့ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုနေပါ့မလဲ”

ဟု ပါးစပ်ဆော့လိုက်ပါသည်။ ကိုကိုကြီးမှာ ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေဘဲ မျက်နှာပျက်နေပါသည်။ မေသည် ကိုကိုကြီး၏မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့် အကဲခတ်နေပါသည်။ ဒီလူ သူ့မိန်းမကို ဒီအကြောင်း မပြောဖူးသည်မှာ သေချာသွားပါသည်။

“ဘယ်ပုံပြောတာလဲ ကိုကို၊ ကိုကို ဆွဲတဲ့ပုံတွေထဲမှာ တစ်ခါမှ လူရုပ်ပုံ မတွေ့ဖူးပါလား။ တောကား တောင်ကားတွေချည်းပဲ”

မေ၏ မျက်လုံးများမှာ မယုံကြည်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်နေသည်။ ကိုကိုကြီးမှာ စဉ်းစားတွေဝေနေသည်။

“မင်းကလည်းကွာ... မေ့နေပြီလား၊ ဦးဘဉာဏ်ဆွဲတဲ့ အဘိုးကြီးပုံကို အားကျပြီး မင်း တစ်ခါဆွဲပါရောလား၊ ကျောင်းက ဒရဝမ်အဘိုးကြီးပုံလေ”

ကျွန်တော်က ဝင်ကယ်လိုက်ပါသည်။

“ဪ... အဲဒါလား... စစ်အတွင်းက ဘယ်ရောက်တယ် မသိပါဘူး။ ပျောက်တဲ့ကားတွေလည်း အများကြီးပါပဲ”

ကိုကိုကြီးမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါသည်။

မေသည် ကျွန်တော်တို့စကားတွင် စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ လက်ဖက်ပန်းကန်ထဲက ကြက်သွန်ဖြူများကို အမှေးခွင်နေပါသည်။

“ဟေ့... ကိုကိုကြီး၊ အဲဒီအဘိုးကြီးပုံက ပိုကောင်းတယ် ထင်တယ်ကွ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီကားက ရုပ်ပုံသက်သက်မဟုတ်၊ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ ပေါ်တယ်။ ပြီးတော့လည်း မင်း ဆွဲတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိတော့ အနုပညာပိုမြောက်တာပေါ့...”

ကိုကိုကြီးသည် မချီသွားဖြီ ပြုံးကာ...

“မင်း အတော်တိုးနေပြီ၊ တယ်ဟုတ်နေပါလား”

ဟုပြောပါသည်။ မေသည် သူ့ရုပ်ပုံထက် ပိုချိုးမွမ်းသည်ကို နှစ်သက်ပုံမပေါ်ပါ။

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် အဘိုးကြီးပုံက ကျွန်မထက် ပိုလှတာလဲ ကိုချစ်ဖေရဲ့... အလကား နောက်နေပြန်ပါပြီ”

“တကယ်ပြောတာ မေရဲ့၊ မယုံရင် မေ့ ကိုကိုကိုလည်း မေးကြည့်ဦး။ ပြိုင်ပွဲများ အတူသွင်းရင် အဲဒီအဘိုးကြီးပုံက ဆုရမှာ...”

“ဒီကောင်ဟာ သိပ်နောက်တစ်ပဲ မေ၊ မေ့ကို အရူးလုပ်နေတာ”

“ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်က မယုံရပါဘူး။ အဘိုးကြီးပုံဆိုတာ ဟုတ်ကဲ့လေလား မသိပါဘူး။ ကိုကိုရည်းစားပုံများ ဖြစ်ချစ်ဖြစ်နေမှာ၊ ဒါပဲနော်... မေက ဒါမျိုးတော့ မရဘူး သိလား”

မေသည် ရယ်စရာပြောတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာပျက်နေပါသည်။

“မေကလည်း ဒီကောင် နောက်တာ တကယ်ယုံနေပြန်ပါပြီ။ ဒီကောင်အကြောင်း မသိသေးလို့၊ ဒီကောင်လောက် သောင်တင်ရေမရ ပြောတတ်တာ လူ့ပြည်မှာမရှိဘူး”

ကျွန်တော့်မှာ အခြားစကားများကို လှီးလှဲ၍ ပြောရပါသည်။ ထိုအခိုက် စစ်တပ်မှ ကားတစ်စီး လာ၍ ကိုကိုကြီးအား ကိစ္စရှိ၍ လာခေါ်ရာ...

“မေရေ... ညနေ ထမင်းစားအမိ ပြန်ခဲ့မယ်၊ ဖိုးချစ်ဖေကို စည့်ခံရစ်ပေတော့”

ဟု မှာသွားပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အတော်ပျင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်၍နေပါသည်။ သို့သော် ကြာ

ကြာ မဖတ်ရပါ။ မေ အနားသို့ ရောက်လာပါသည်။

“ကိုချစ်ဖေကြီး ပျင်းနေပြီလား... ကိုကိုနဲ့ လိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး”

“မေက အိမ်မှာ မနေစေချင်လို့လား၊ သူက ကိစ္စနဲ့သွားတာ ကျွန်တော် လိုက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုချစ်ဖေသာ လိုက်သွားရင် မေက ကျေးဇူးတင်မှာပေါ့၊ ကိစ္စရှိတာကနည်းနည်း၊ ကိုကိုက တခြားလျှောက်လည်ချင်လည်နေမှာ၊ ကိုချစ်ဖေ ပါသွားရင် ဘယ်လည်နိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော် ပါလည်း သူ လည်ချင်လည်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ရော ယုံရမတဲ့လား”

“ကိုချစ်ဖေတော့ မေ ယုံပါတယ်၊ ကိုကိုကဆို ကိုချစ်ဖေ ရိုးကြောင်း၊ သဘောကောင်းကြောင်း သိပ်ပြောတာပဲ”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ... သူငယ်ချင်းချင်း အကောင်းပြောရှာတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“မသိဘူးလေ... သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ဖုံးစရာရှိလည်း ဖုံးချင် ဖုံးမှာပေါ့၊ ကိုချစ်ဖေကရော ကိုကိုအကြောင်း မဖုံးဘူးလား”

“အို... ဘာမှဖုံးစရာမရှိဘဲ ဘာလို့ဖုံးရမှာလဲ”

“တကယ်လား... မေဖြင့် မယုံပေါင်၊ ဟိုအဘိုးကြီးရပ်ပုံဆိုတာ ဟုတ်မထင်ပေါင်၊ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ဒါလောက် အပျိုချောတွေ ပေါနေတဲ့အထဲက ဒါရဝမ်အဘိုးကြီးပုံကို ဘယ်သူက ဆွဲမှာတဲ့လဲ၊ အဲဒါ တကယ့်အဘိုးကြီးပုံတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မေရဲ့”

“ကိုချစ်ဖေကို ဘုရားစူး...”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေရာ... ရွှေမော်ဇောကြီး တစ်ခြမ်းပဲ့နေပါပြီ”

“မိုးကြိုးပစ်...”

“ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်၊ မကျိန်တတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မဟုတ်လို့ပဲ၊ ကိုချစ်ဖေက ကိုကိုနဲ့ တစ်ကျိတ်တည်းပဲ၊ မေကဖြင့် ကိုချစ်ဖေအကြောင်းကို ကြားကတည်းက ခင်နေတာ၊ အမျိုး များတော်ရမလားလို့ အောက်မေ့နေသေးတယ်”

“အဟုတ်လား မေရဲ့၊ မေ့မှာ ညီမတွေ ဘာတွေ ရှိသလား”

“အရင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဝမ်းကွဲပါ၊ လယ်ဧက ၁၀၀၀ ကျော် လောက်ရှိတယ်၊ စိန်လက်ဝတ်လက်စား တစ်စုံ ပါမယ်၊ ရုပ်လည်း သိပ် ချောတယ်၊ မေ့ထက် အရပ်မြင့်တယ်၊ နွဲ့နွဲ့ကလေး မင်းသမီးလေးလို့ပဲ၊ ဆံပင်ကလည်း သူ့အရပ်ရှိပဲ၊ မျက်ခုံးလေးများ စိမ်းလို့...”

ကျွန်တော့်မှာ နားထောင်ရင်း ပျင်းလာပါသည်။ မိန်းမအကြောင်း ကို ယောက်ျားချင်းပဲ ဆွေးနွေးရသည်က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါ သည်။ လယ်ဧက၊ စိန် ရွှေ၊ မျက်ခုံး၊ ဆံပင်တို့ကို စိတ်မဝင်စားပါ။ မေ က သူ့ညီမဝမ်းကွဲအကြောင်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာအောင် မပြော နိုင်ပါ။ သို့သော် အလွန်ပင်သဘောကျနေသလို ပြုံးနေရပါသည်။

“ကိုကိုမှာ ကျောင်းတုန်းက ရည်းစားတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား”

“ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး။ ရိုကော ဘာ ဖြစ်လဲ၊ အခု မေနဲ့ ရပြီပဲ”

“အို... မသိနိုင်ဘူး။ မေက အင်္ဂလိပ်စာလည်း မတတ်ဘူး။ သူတို့ ကောလိပ်ကျောင်းက စာတတ်တဲ့လူတွေ ဆိုတော့ မေ့ကို ကြာရှည် ကြည်ဖြူပါ့မလား မသိဘူး”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မေ့ကို သနားသွားမိသည်။

“စာတတ်ရုံတော့ သိပ်မခဲယဉ်းပါဘူး မေရယ်၊ လူထဲသူထဲ ရော နှောနိုင်ရုံတော့ သင်ရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုကိုကြီးက သင်မပေးဘူးလား”

“ဟိုတုန်းက သူ အားတဲ့အခါ သင်ပေးပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မေကလည်း သိပ်အချိန်မရဘူး။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းကဆို ဘယ်အားမလဲ၊ ပဒုမ္မာအုပ် ရမယ် သတင်းကြားရင် လိုက်မေးတာ ဆယ့်လေးငါးရက် မနားရဘူး။ အဲဒီတုန်းက သတင်းကြားရာ လိုက်မေးနိုင်မှ သူများနဲ့တူ ဝတ်ရတာ၊ စစ်ဗိုလ်ကတော်ဆိုပြီး ချည်ကြမ်းထည်ကြီးဝတ်နေရင် ကိုကိုမှာ ဂုဏ်ငယ် မှာစိုးလို့ မေဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒါပဲ ကြိုးစားနေရတာ၊ ဘယ်မှာ စာ သင်ချိန်ရှိပါ့မလဲ”

ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။ ဒါနှင့် ပြောမိ ပြောရာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီး စစ်တပ်က ဘယ်တော့ထွက်မှာတဲ့လဲ”

“ကိုကို စစ်တပ်က ထွက်မယ်တဲ့လား၊ ဆက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလား၊ မထွက် မနေရဘူးတဲ့လား”

“မထွက်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဗမာ့တပ်မတော် ပြန်ဖွဲ့တော့ သူတို့ပဲ ပြန်လုပ်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးကိုက ထွက်မယ်ပြောနေတယ်”

“ကြည့် ကြည့်... ကိုကိုက လုပ်ပြီ၊ ဘာများစိတ်ကူးရတယ် မသိ ဘူး။ တပ်ကထွက်ပြီး ဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ၊ အစိုးရအလုပ်က စစ်တပ် လောက်ဖြင့် ပါဝါမရှိဘူး။ မေကဖြင့် ကိုကို ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်မှ မေတို့ မြို့ကို တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကြွားမလို့၊ ဒီလိုဆိုရင် မေတို့ နဲ့အတူ လက်ထပ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ယောက်ျားတွေက ပိုရာထူး ကြီးနေမှာပေါ့၊ ကိုကိုလုပ်ပုံက မေ့ကို အရှက်ခွဲတာနဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

သူ့ယောက်ျားမရှိတုန်း ကျွန်တော့်မှာ ကြားထဲက ရန်တွေ့ခံနေရပါ သည်။

“ကိုချစ်ဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း ကြည့်ပြောပါဦးနော်၊ မေတော့ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ၊ တပ်ကထွက်ပြီး ဘာလုပ်မယ်လို့ ပြောသလဲ”

ကျွန်တော့်မှာ ကိုကိုကြီး၏အကြံအစည်ကို မေ့အား ပြောမပြရဲ တော့သဖြင့် “မသိဘူး” ဟု ငြင်းရပါသည်။

“အခု စစ်တပ်က လခတွေ စုပေါင်းထုတ်ရဦးမှာ ကိုချစ်ဖေရဲ့၊ တစ်နေ့ကပဲ စိန်ပွဲစားက စိန်လက်ကောက် လာပြသေးတယ်။ အခုက တည်းက စုံစမ်းကြည့်ထားရတယ်။ ငွေရတဲ့နေ့မှာ ဝယ်ရအောင်လို့၊ တစ်နေ့က မေတို့ အမေက ပြောသေးတယ်။ တခြားလူတွေမှာ စိန်နဲ့ ရွှေနဲ့ပြည့်လို့၊ ညည်းမှာ စိန်လက်ကောက်ကလေးမှ မရှိဘူး မရှက်ဘူး လားတဲ့။ အခုဆို သိပ်ခက်တာပဲ။ သွားစရာ လာစရာရှိရင် သိပ်ရှာရတာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့... တော်ပါသေးတယ်။ အခုဆိုရင် စစ်ဗိုလ်ကတော်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ စိန်ပွဲစားတွေက အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပို့ကြတော့ သူများထက် သာအောင် ညွတ်နေအောင် ဝတ်သွားနိုင်တာပါပဲ။ မေကလည်း ဒါတွေ တစ်နေ့ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် ဝယ်နိုင်အောင် ဝယ်ပြမယ်လို့ ကြိမ်းထားတာ”

ထိုအခါ ဒေါ်ဒေါ်ရှင်၏စကားများ ပြန်သတိရမိပြန်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်က ပြောတယ် မောင်ချစ်ဖေရဲ့။ မောင်ကိုကြီး မိန်းမ အတန်းအစားမျိုးက ဝတ်ချင်၊ စားချင်တဲ့နေရာမှာ သူများထက် ကဲတယ်... လို့။ ဒီတော့ သူကပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်လို့ယူတာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆင်းရဲအတူ ပူအမျှနေမှာပဲ။ ဒီလို ဂုဏ် ပကသာသနတွေထဲနေတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရှင်တို့သာ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိတာတဲ့။ ပြန်ပြော သေးတာ။ သူ့ကို တကယ်ချစ်လို့ သူ ထားရာကနေမှာတဲ့။ မျက်စိ ဒေါက် ထောက် ကြည့်ရဦးမှာပေါ့တော်”

ကျွန်တော်သည် ကိုကိုကြီး မြန်မြန်ပြန်လာပါစေဟုသာ ဆုတောင်း နေပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အစက ညအိပ်မည်ကြံခဲ့သော်လည်း ချက်ချင်းပြန်ပြေးချင်ပါတော့သည်။ ထိုခဏမှာပင် စစ်တပ်က ဂျစ်ကား လေးနှင့် ကိုကိုကြီး ပြန်လာပါသည်။ ကားပေါ်တွင် မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်

တစ်ယောက် ပါလာပါသည်။ ကိုကိုကြီး အိမ်ထဲမဝင်သေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို လက်ပြခေါ်လိုက်ပါသည်။ မေကား အိမ်ပေါ်ကနေ၍ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေပါသည်။ ကိုကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို သတင်းထူးတစ်ရပ် ပြောပါသည်။ ယခင်က သူ့ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ မခင်မြင့်၏ ရုပ်ပုံကို ထိုစစ်ဗိုလ်က ဝယ်မည်တဲ့...။

“ဟ... ဘယ်တုန်းက သူက တွေ့ဖူးလို့လဲ”

ဟု အံ့အားသင့်စွာ မေးမိပါသည်။

“မင်းကလည်း အရေးထဲ အမေးအမြန်းထူနေပြန်ပါပြီ။ တော်လှန်ရေးတုန်းက သူတို့စစ်တပ်နဲ့ ပထမဆက်သွယ်ကြကတည်းက ငါနဲ့ သိတာ။ အခုမှ တစ်ခါပြန်ရောက်လာလို့ ပြန်တွေ့တာ။ ဟိုတုန်းက သူ ဝယ်တော့ ငါက မရောင်းဘူး။ ခုတော့ မထူးပါဘူး။ အိမ်မှာလည်း ဘေးများလှတာ မင်းအသိပဲ။ ရောင်းလိုက်တာ အေးပါတယ်။ ငွေ ၃၀၀၀ တောင် ပေးတယ်ကွ”

“ဒါဖြင့် မင်းပုံက ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာဝှက်ထားသလဲ”

“စစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေထဲမှာ၊ အပေါ်က စစ်မြေပုံစက္ကူတွေနဲ့ ကပ်ထားတယ်”

ထိုအခိုက် အိမ်ပေါ်က ကြည့်နေသော မေက...

“ကိုကိုတို့ လမ်းမကြီးမှာ ရပ်နေကြတော့မလား။ ဧည့်သည်လည်း အိမ်ပေါ်ခေါ်ပါဦး”

ဟု လှမ်းပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က...

“ခုမှတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ ငွေ ၃၀၀၀ တောင်ရမှာဆိုရင် မင့်မိန်းမလည်း စိတ်ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုပြော၍ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံး အိမ်ပေါ် တက်လာကြရပါသည်။

ကိုကိုကြီးမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နှင့် စကားပြောနေသဖြင့် မေက
ဘာကိစ္စလဲဟု ကျွန်တော့်အား လက်တို့၍မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က
ရုပ်ပုံကို ၃၀၀၀ ပေးဝယ်နေကြောင်းပြောရာ မေ၏မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်
သွားပါသည်။ သူ၏ရုပ်ပုံကို ပြေးယူကာ စားပွဲပေါ်ချ၍ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်
အား လက်ပြ ခြေပြ ပြောတော့သည်။ စစ်ဗိုလ်မှာ ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံး၍
နေသည်။ ကျွန်တော်က မေ၏ပုံမှာ ဇနီးသည်ပုံဖြစ်၍ အမြတ်တန်း
ထားသဖြင့် ကိုကိုကြီးက မရောင်းကြောင်း၊ အခြားပုံတစ်ခုကို ရောင်း
မည့်အကြောင်း ပြောလိုက်ရပါသည်။ မေက သိပ်သဘောမကျပါ။

“တစ်ပုံ ၃၀၀၀ ဆိုရင် နှစ်ပုံရောင်းတော့ ၆၀၀၀ ရမှာ၊ ရောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဆိုပါသည်။

ကိုကိုကြီးသည် အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ စစ်မြေပုံစာရွက်များ ပတ်ထား
သောပုံကို ယူလာပါသည်။ ထိုစာရွက်များကို မဖြေဘဲပေးလိုက်ရန် ရည်
ရွယ်ပုံပေါ်ပါသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က ကျန်းသားပေါင်
ကောင်းကောင်းသွင်းပေးပါဦးဟုဆိုသဖြင့် ထိုကားချပ်မှာ ကိုကိုကြီး
လက်မှထွက် ကျန်နေခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်သည် ချက်လက်မှတ်ရေးပြီး ပေးမည်ပြုရာ
ကိုကိုကြီးက ကားပေါင်သွင်းပြီးမှပင် ယူမည်ဟုဆိုသဖြင့် စစ်ဗိုလ်မှာ
နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေသည်။ ကိုကိုကြီးသည် သူ့လက်ထဲက ကား
ချပ်ကို ပေါင်သွင်းဖို့အပ်မည်ဟု အိမ်က ထွက်မည့်ဟန် ပြင်လေတော့
သည်။

တစ်ချိန်လုံးပင် မသင်္ကာမျက်လုံးနှင့် ကြည့်နေသော မေသည်
ကိုကိုကြီး၏အနီးသို့ ပြေးလာကာ...

“ဟင်... ဒီအရုပ်ကားကို မေ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ပြစမ်း”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆွဲယူကာ စက္ကူများကို ဖယ်တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မေ၏ မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်။ ကိုကိုကြီး မျက်နှာ ဘယ်လိုနေသည်ကို မကြည့်ဝံ့၍ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်ပါတော့သည်။

“ကြည့်စမ်း... မေ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းပဲ။ ဒီကောင်မ ဘယ်ကကောင်မလဲဟင်၊ ပြောစမ်း... ဘယ်တုန်းက ညားခွဲတဲ့ မယားလဲ၊ ဒီဘိုက ဘာလို့ ဒီကောင်မပုံကို ၃၀၀၀ ပေးဝယ်တာလဲ၊ သူနဲ့များ ညားဖူးလို့လားမသိ၊ ရုပ်က ဖြစ်နေလိုက်တာ... မျက်စိမှိတ်ကြီးနဲ့ ဆံထုံးနောက်တွဲ လင်သေထားတဲ့ မျက်နှာမျိုးကိုမှ ဝယ်ချင်သတဲ့၊ သူ့မယားဖို့ ဝယ်တာပေါ့... ကဲ... ကဲ... မှတ်ပလားဟဲ့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးထဲက ရေနွေးပူများနှင့် လောင်းချကာ ခြေရော လက်ရော နင်းဆုပ်ချေမှုန့်၍ အနီးတွင်ရှိ ဓားနှင့် အပိုင်းအပိုင်း ခုတ်ဖြတ် ကိစ္စတုံး စီရင်လေတော့သည်။

ကိုကိုကြီးမှာ မျက်နှာ သွေးတစ်စက်မှမရှိ။ ကျောက်ရုပ်ပမာ ကြောင်နေသည်။ မေသည် အရုပ်ကားကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖျက်ဆီးပြီးလျှင် ကိုကိုကြီးကို ပြေးဖက်ကာ...

“ကိုကို စိတ်ဆိုးသလား ဟင်၊ ဒီလိုဆို ငွေ ၃၀၀၀ မရတော့ဘူးနော်၊ မေပုံကို ရောင်းလိုက်ပါ ကိုကိုရယ်၊ ပိုတောင် ရချင်ရဦးမှာနော်နော်... ဟုတ်လား”

ကိုကိုကြီးကား မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ မေသည် ကိုကိုကြီး၏ ရင်ဘတ်တွင် မျက်နှာအပ်၍ တစ်ရှုတ်ရှုတ်ငိုနေသည်။

ထိုညနေပင် ကိုကိုကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ရန်ကုန်သို့ စစ်ကားကြီးနှင့် ပြန်ထည့်ပေးပါသည်။ ကားမထွက်မီ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်

မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ငိုနေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူနှင့် ရန်ကုန်က အတူထွက်လာစကပင် မေးချင်သောမေးခွန်းမှာ ပါးစပ်ဖျားမှ မထွက်နိုင်၊ အောင့်ထား၍လည်း မရ၊ အခံရခက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့စပ်ကြားတွင် ရှိခဲ့သော ချောက်ကမ်းပါးမှာ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ စီးကရက်တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ညှိသောက်နေရသည်။ အနီးမှာလည်း စီးကရက်တိုတွေချည်းပုံနေသည်။ ကားကလည်း ထွက်ခဲလိုက်တာ...

“မင်းနဲ့ မခင်မြင့် ဘာလို့လွဲကြတာလဲ”

ဟူသောမေးခွန်းမှာ ကျွန်တော်၏ လည်ချောင်းတွင် နှင်နေသည်။

“မင်း ပြန်ချင်လည်း ပြန်ပါတော့ကွာ... ငါ ကားပေါ်တက်ထိုင်နေချေတော့မယ်”

ဟု သူ့ကို ပြန်စေချင်၍ ပြောလိုက်မိပါသည်။ ကိုကိုကြီးသည် ကျွန်တော့်စကားကို မကြားသကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုပြန်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။

“ငါနဲ့ မခင်မြင့် လွဲခဲ့ရတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ရှော်လို့ကွ၊ ငါ ရှော်လို့”

ကိုကိုကြီးသည် ကျွန်တော့်ပါးစပ်က မထွက်ရဲသောမေးခွန်းကို သူ့အလိုလို ဖြေနေပါသည်။

“အခု တွေးလေ တွေးလေ ငါရှော်တာ သိလေပဲ၊ ငါတို့ချင်း မိတ်ဆွေလို ခင်နေတာပဲ၊ သူကလည်း ပညာတတ် မိကောင်းဖခင် သား သမီးပီပီ ဣန္ဒြေရှိတဲ့မိန်းကလေးဆိုတော့ ငါတို့ချင်းနီးဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး။ အနည်းဆုံး ငါကလည်း အလုပ်အကိုင် အတည်တကျရှိဦးမှ။ အဲဒီတုန်းကလည်း ငါက ပန်းချီလေးဆွဲ၊ ခပ်အေးအေးနေတာ၊ သူက

လည်း ငါ့ကို ခင်ရှာပါတယ်။ ငါပြောရင် မငြင်းဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဖို့က သူက ကြိုက်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်တွေ လုပ်ဖို့အများကြီးရှိတယ်။ မိသားစုသားပီပီ တောင်းရမ်းပြောဆိုရမယ်။ သူ့မိဘကို သွားမျက်နှာပြုရမယ် အစရှိတဲ့ကိစ္စတွေက အတော်လေးအများသားကွ။ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို ဆွဲယူလို့က မဖြစ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါကလည်း အီးရောအီးရောနေတာပဲ။ ပြီးတော့ငါ စဉ်းစားမိတာက မခင်မြင့်က ငါ့ကို ခင်နေတာပဲ။ ငါ အတည်တကျရှိတဲ့နေ့မှာ ကိစ္စပြီး စီမံရုံပဲလို့ အေးနေလိုက်တာကွ။ စစ်ဖြစ်တော့ တစ်ကွဲစီ ဖြစ်သွားကြတာပဲ”

“မင်း ဂျပန်ခေတ် စစ်ဗိုလ်ဖြစ်တော့ လိုက်ရှာပြီး ဘာလို့မယူတာလဲ”

“အဲဒါကြောင့် ငါရှောင်ပါတယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွ။ စစ်အတွင်းက နေ့သေမလား၊ ညသေမလား။ အပြေးအလွှားခေတ်မှာ သူတို့နေတဲ့ နေရာသွားဖို့ကလည်း မလွယ်ကူ။ သွားပြန်လည်း တစ်ခေါက်နဲ့ မခင်မြင့်က ငါ့နောက် လိုက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ပိုပြီး ခက်သထက် ခက်သွားတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအတွင်းမှာ မေနဲ့ တွေ့တာပဲ”

“မေကို မင်းချစ်လို့ယူတယ်ဆိုရင် မခင်မြင့်နဲ့လွဲတာ ဘာကိစ္စရှိလဲ”

“ဒါတော့ မေ့ကို ချစ်လို့ယူတယ်ဆိုတာလည်း မလွဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေ့ကို ချစ်ရတာ မခင်မြင့်ထက် လွယ်လို့ ယူဖြစ်တာပဲ။ တိုတိုပြောရရင် လွယ်တာနဲ့ ဖြစ်သွားတာပါပဲကွာ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ဒေါ်ရှင်၏ စကားများကို ပြန်သတိရပြန်ပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်က သူ ကျောင်းတုန်းက ခင်နေတဲ့ မခင်မြင့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို တောင်းရမ်းပေးမယ်။ ဝါကျွတ်အထိ စောင့်ပါဦးလို့ ပြော

တာ နားမထောင်ဘူးကွဲ့။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ မခင်မြင့်တို့လောကမှာ ပကာသန အပိုတွေ များတယ်တဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်ယူဖို့အရေးမှာ ကြောင်းလမ်း ရတာနဲ့၊ စကားအသွားအပြန်လုပ် အင်မတန် စာရင်းရှုပ်သတဲ့။ ကြာ သတဲ့။ မိန်းမယူတာပဲ ခုလို လေယာဉ်ပျံခေတ်မှာ ဗြုန်းဒိုင်းဆို ပြီးရမတဲ့။ ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်က ပြောလိုက်တယ်။ အဖိုးတန်တဲ့မိန်းမကို လိုချင်ရင် ဒီလောက်တော့ ဒုက္ခခံရ စောင့်ရမှာပဲ။ စစ်ဗိုလ်ဆိုတာနဲ့ ငမ်းငမ်းတက် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ဝိုင်းဖမ်း၊ အတင်းနောက်က လိုက်တာမျိုးနဲ့ တော့ မတူဘူးလို့ပြောတော့ သူက နာလိုက်တာ။ အနာပေါ် တုတ်ကျပဲ။ ဒါပေမဲ့ မလျှော့သေးဘူး။ ဘုန်းကံရှိတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ကြင်ရာ မိန်းကလေးကို ကလပ်ပေါ်တင် ဆက်ခံရတာပဲတဲ့... မောင်ချစ်ဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းက စကားသိပ်တတ်တာကွဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဘာလျှော့ ပေးမလဲ၊ ဘုန်းကံရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေက ဒီလို ကပ်ပေါ် တင်ဆက်တာ မျိုးကို အပျော်အပါးလောက်ထားတာ၊ ကိုယ်နဲ့တန်းတူ မြှောက်စားရမယ့် ဟာမျိုးတော့ ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားပြီး ယူရတာပဲ၊ ကုသမင်းတောင် ပတာ ဝတီရအောင် ဘယ်လောက်ကြိုးစားရသလဲ၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားတောင်မှ လေးတင်အစွမ်းပြပြီးမှ ယသော်ဓရာကို ရတာ၊ မင်းသားမှာ ကလပ်ပေါ် တင်ဆက်ထားတဲ့ဟာတွေနဲ့ ဒုနဲ့ဒေး ပြည့်လို့၊ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူးဟဲ့... သိရဲ့လားလို့၊ ကလပ်ပေါ်တင်ဆက်တဲ့ အမျိုးအစားမျိုး၊ ထောင်ဖမ်းတဲ့အမျိုးအစားမျိုးကို မင်းက အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး မြှောက် စားရင် ကျွန်မယား ကြေးမယား၊ အပျော်သိမ်းမယားကို တန်းတူထား ပေါင်းတာနဲ့ အတူတူပဲဟဲ့။ သူတို့အဆင့်အတန်းကိုက အပျော်မယား လောက်နဲ့ တန်တာမို့ ဒီလိုဟာမျိုးကို ဘယ်လိုပဲ မြှောက်စားပေမဲ့ ဘယ် တော့မှ အပျော်သိမ်းမယားအဆင့်က မတက်ဘူးဟဲ့။ နောက်တော့ သိလိန် မယ်။ ပေါပေါလွယ်လွယ်ရတာဆိုရင် ဘယ်ဟာမှ မကောင်းဘူး။

ဒေါ်ဒေါ်လည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပြောလိုက်တာ စုံလို့ပါပဲကွယ်”

ကျွန်တော်သည် ကိုကိုကြီးက “လွယ်တာနဲ့ပဲ ဖြစ်သွားတာပါကွာ” ဟုသောစကားကို ကောင်းစွာနားလည်လိုက်ပါသည်။ သူက ဆက်ပြောပါသည်။

“မင်းလည်း အခုထိ လူပျိုကြီးလုပ်နေတာ အဲဒါမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ ကွာ၊ တို့ယောက်ျားတွေဟာ အလွယ်ကို သိပ်လိုက်တာပဲ၊ ကျကျနန လူပျိုလှည့်ယူရမှာကို စိတ်မရှည်ဘူး၊ တို့ကို လိုက်ဖမ်းတဲ့မိန်းမနဲ့ပဲ အမိခံလိုက်တာပဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားလိုက်ရတာမျိုးကွဲ့၊ ကိုယ့်ကို လိုက်ဖမ်းတာ ခံရတာမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ အခုနားလည်တာပဲ၊ ငါတော့ ငါ့အဖြစ်နဲ့ငါ ရှိပေစေတော့၊ မင်းသာ ငါ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာယူပါကွယ်။ မင်း ငါ့လိုမဖြစ်ပါစေနဲ့။”

ကျွန်တော်သည် ကိုကိုကြီး၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားက ကမ်းပါး ချောက်ကြီးမှာ ယခုမှပင် စေ့သွားလေတော့သည်။

မော်တော်ကား စက်နှိုးလေပြီ...။

“ကဲ... မင်းသွားတော့၊ နောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်တို့ ခွဲမည့်ဆဲဆဲ တစ်ခုမေးချင်လာပြန်သည်။ အချိန်မရှိ၍ အထစ်အထစ် လုပ်မနေအားတော့ပါ။ စွတ်ပြီးသာ မေးလိုက်ပါသည်။

“မခင်မြင့်ရော အိမ်ထောင်ကျပြီလား၊ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“မကျသေးဘူး၊ ဖျာပုံမှာရှိတယ်”

ကိုကိုကြီးသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ နားလည်သဘောပေါက်သော မျက်နှာနှင့် ပြုံးပြီးပြောပါသည်။

“မင်း အားတဲ့အခါ သွားလည်လိုက်ပါကွာ... ငါလည်း သတိရပါ

တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဟေ့”

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံ၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားထွက်သောအခါ ကိုကိုကြီးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကျောခိုင်းကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားပါတော့သည်။

ရန်ကုန်ဘက်သို့ မောင်းသွားသော ကားပေါ်တွင် အစွင့်သားလိုက်ပါသော ကျွန်တော်သည် ဖျာပုံသင်္ဘော ပြေးနေပြီလား... ရန်ကုန်ရောက်မှ စုံစမ်းရဦးမယ်။ မခင်မြင့်နှင့်တွေ့မှ ကိုကိုကြီးဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားထဲက အနေအထားမျိုး စာအုပ်ကြည့်နေပုံ အနေခိုင်းပြီး ငါ့ကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဦးမယ်... ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေပါသည်။ ကိုကိုကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ကား ပျော်သလိုလို...။

ရွှေယုလင်း၊ ရန်ကင်း၊ ၁၉၇၃

အပျိုလူ မနေမိလူ

■ ခင်မျိုးချစ်

ကျွန်မသည် အသက် ၃၅ နှစ်တိုင်တိုင် အပျိုကြီး လုပ်လာခဲ့ပါသည်။ တချို့တွေလို ရေခဲစိမ်း၊ ဒိုဘီပေးမဟုတ်ဘဲ အပျိုဆိုးဘဝမှာ အပျိုစစ်တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ အပျိုကြီးဖြစ်ရခြင်းမှာ အရပ်ဆိုး၍ ကြိုက်သူမရှိ၍မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ ရုပ်ရည်မှာ အသက် ၂၀ လောက်ကများဆိုလျှင် မြင်သူတွေ ငေးလောက်အောင် ချောသဖြင့် လမ်းထွက်လျှင် လူတွေ၏ မျက်လုံးရည်ကြောင့် ကျွန်မမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကုန်း ဖြစ်ရပါသည်။ မိဘမှာ အရာရှိပိုင်းကဖြစ်၍ ခေတ်ပညာကိုလည်း ဆယ်တန်းအောင်အထိ သင်ခဲ့ပါသည်။ ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်ကပင် ဖခင်ကြီးဆုံးသဖြင့် လက်ရေးတိုနှင့် လက်နှိပ်စက်ပညာကို သင်ကာ ရန်ကုန်မြို့ အစိုးရရုံးတွင် အလုပ်လုပ်ရပါသည်။ ထိုအခါက ကျွန်မ၏အသက်မှာ ၂၀ မပြည့်သေးပါ။ လူတိုင်းကပင် ကျွန်မကဲ့သို့ ချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ကြာရှည်အလုပ်လုပ်မည်မထင်။ မကြာမီ အိမ်ထောင်ပြုလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မက တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အသက်ကြီးအရွယ်ဟိုင်းလာသော်လည်း အိမ်ထောင်နှင့် ဝေးခဲ့ပါသည်။ ဝေးရခြင်း

မှာလည်း အထက်ကပြောခဲ့သလို ကြိုက်သူမရှိ၍မဟုတ်ဘဲ နဖူးစာကံက ကြံဖန်၍သာ လွဲရပါသည်။

မိဘစုံလင်စဉ်က စပ်ဟပ်သူတွေလည်း မနည်းပါ။ ထိုအခါက တော့လည်း အသက်ငယ်သေးသည်ဟု နေခဲ့ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ရန် မိဘများက လည်း နှမြောကြပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးအဖြစ်နှင့် မကြောင့်မကြ မတောင့်မတ နေရသည့်ဘဝနှင့် ပျော်နေမိပါသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဖခင်ကြီး အနိစ္စရောက်သွားပြီး ရှေးကလို ကုံလုံခြင်းမရှိသော်လည်း ပညာကို အားကိုးကာ အလုပ် လုပ်ကိုင်နေရသည့် ဘဝမှာလည်း နဂိုက ပစ္စည်းအခံရှိသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒါလုပ်မှ ဒါစားရသူများနှင့် မတူ ချမ်းသာစွာနေရပါသည်။ အလုပ်အကိုင်မှာ အပျင်းပြေ စိတ်မလေ့ရှိဖြစ်၍ ရသည့်ငွေကို အဝတ်အစားအမျိုးမျိုး ဝယ်ခြင်း စသည်သုံးဖြုန်းကာ စိတ်ပျော်နေမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လာ၍စပ်ဟပ်သူများကို စိတ်တိုင်းမကျနိုင်၊ ကြေးများခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

တရားမ ဝန်ထောက်ကလေး ကိုမြမောင်မှာ ပညာကလည်း ဘီအေဘီအယ်၊ အသက်ကလည်း ၂၅၊ ရုပ်ရည်ကလည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိ။ 'ခင်မင်မှုမရလျှင် သေရပါလိမ့်မည်' ဟု မရှက်မကြောက် အောက်သွယ်ဒလန်တွေလွှတ်ကာ မေမေ့ကို နားပူခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ကို ရေထွက်မတတ်လာသည်။ အစက မေမေက သဘောတူတော့မလို လိုနှင့် တကယ်တမ်းကျသောအခါ...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်... သူတို့က အစိုးရအလုပ်ဆိုတော့ ဖြို့ပြောင်းရမှာ၊ မေမေကလည်း ရန်ကုန်မှာ သမီးဖေဖေရဲ့ လက်ငုတ်

ဖြစ်တဲ့ ဒီတိုက်အိမ်ကို မခွာနိုင်တော့ သမီးနဲ့ လိုက်မနေနိုင်၊ ခွဲလည်း မခွဲနိုင်ဖြစ်မှာပဲ။ ပြီးတော့ လင့်တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး သမီး လိုက် သွားရမှာကို မေမေ မချီလွန်းလို့”

ဟု မျက်ရည်ကလေးစမ်းစမ်းနှင့် ပြောရှာပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဖခင်ကြီးမရှိ၍ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ချစ်ခင်နေရသဖြင့် ဝမ်းနည်းမိ ကာ...

“မငိုပါနဲ့ မေမေရယ်... မေမေနဲ့ ခွဲရမယ်ဆိုရင် ရှင်ဘုရင်ကြီး ဖြစ်ပေစေ... သမီး မယူပါဘူး၊ အခုလည်း သမီးက မေမေသဘောတစ်ခု ပါ၊ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး”

ဟု ချော့မော့ရပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာပင် နေထိုင်လျက်ရှိသော စက်သူဌေး ကိုဘဝင်း မှာ ပညာကတော့ အိုင်အလောက်ပဲ တတ်ပါသည်။ ရုပ်ရည်လည်း အန်ချင်စရာ ပုံမဆိုးလှပါ။ အသက်လည်း ကျွန်မထက် ငါးနှစ်၊ ခြောက် နှစ်လောက်ပဲ ကြီးပါသည်။ ပစ္စည်း နှစ်သိန်း သုံးသိန်းလောက် ရှိပါ သည်။ သူကလည်း ကျွန်မကို လိုချင်၍ မေမေကို အမျိုးမျိုးကပ်ပါ သည်။ မေမေမှာ အစတွင် ငါ့သမီး မခင်မူ... သူဌေးကတော် ဖြစ်ရမှာပဲ ဟု သဘောကျသလိုလိုရှိပြီး တကယ်တော့ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်လာ သောအခါ...

“မောင်ဘဝင်းက တော်ပါရဲ့သမီးရယ်။ သူနဲ့ဆိုရင် မေမေနဲ့လည်း မခွဲရဘူး။ ကောင်းသားပဲလို့တော့ အောက်မေ့မိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင် ရေးဆိုတာ အခက်သားနော်။ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ အများကြီး စဉ်းစား ရတယ်။ မောင်ဘဝင်းမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ သိပ်များတယ်။ ရှစ်ယောက်တောင်ပဲ။ သူက အကြီးဆုံး။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးဆိုလို့ သူနဲ့ ညီအငယ်ဆုံးကလေး ခုမှ ဘာအသက်ကြီးသေးလို့လဲ။ ၁၀ နှစ်

သာ ရှိသေးတယ်။ ကြားထဲမှာ နှမတွေ အပြိုင်းအရိုင်း အပျိုတွေချည့်ပဲ။
 ကောလိပ်မှာ တချို့၊ ကွန်ဗင့်မှာ တချို့၊ ဒါတွေကို မိဘမရှိတော့
 မောင်ဘဝင်းက အုပ်ထိန်းနေရတာပဲ။ သမီးနဲ့ သူ ယူကြရင် ဒီညီအစ်ကို
 မောင်နှမတွေနဲ့ ခွဲလို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အတူနေရမှာပဲ။ ဒီတော့ ခက်
 တယ် သမီးရယ်။ ယောက်မ အပျိုတွေ ခြောက်ယောက်ဆိုတဲ့တာဝန်က
 နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံ ပြည့်စုံ စိတ်
 ညစ်ရမယ့်လမ်းတွေ မေမေ မြင်လွန်းလို့။ အပျိုပေါက်မတွေဆိုတာ
 အစ်ကိုရဲ့ မယားကို အမြဲဂုဏ်ပြိုင်မှာ။ သူတို့ပစ္စည်းအင်အား၊ မေမေတို့
 ထက်သာနေတော့ သမီး သူတို့ကြားထဲမှာ ဈာန်နာငယ်မှာ မေမေက
 တွေးပြီး သနားမိတယ်။ ပြီးတော့ မောင်ဘဝင်းက သမီးကို ချစ်ကြင်နာ
 ရင် သူတို့က မနာလိုဘဲ ခန်းခနဲစကားတွေပြောမယ်။ ပြီးတော့ သမီးက
 နောက်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်လို သူတို့လူစုထဲလည်း သွားရပြန်၊
 ပစ္စည်းအင်အားကလည်း သူတို့လိုမရှိ။ သူတို့က ဆီးပြီးနိမ်မှာပဲ။
 ယောက်ျားဆိုတာက သဘောကောင်းပေမဲ့ နေရာတကာ လိုက်သိမှာ
 မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်ကြာ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုလည်း နားမပူချင်တော့
 ခူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေရမှာ။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်... အခု မောင်ဘဝင်း
 က ဒီလူမမည် ညီတွေ၊ နှမတွေကို အဖအရာနဲ့ အုပ်ထိန်းနေရတဲ့တာဝန်
 ကိုလည်း သမီးလည်း ခွဲဝေပြီး ခံရမယ်။ သမီးဟာ တစ်ဦးတည်းသော
 သမီးပီပီ ဘာမှတာဝန်မရှိဘဲ ချမ်းချမ်းသာသာ နေလာခဲ့ရပြီး ဒီတာဝန်
 တွေ ထမ်းရရင် ဘယ်လောက်ခေါင်းရှုပ်မလဲ။ အခု မောင်ဘဝင်းမှာရှိတဲ့
 ပစ္စည်းဟာ ဒီမောင်နှမတွေ အလျှိုအလျှိုခွဲယူလိုက်ကြရင် ဘာမှရှိမှာ
 မဟုတ်ဘူး။ အခု မေမေပြောတဲ့ ဒုက္ခတွေ ခံရတာပဲ အဖတ်တင်မှာပဲ။
 ဟုပြောသောအခါ ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ရေး၏ ခက်ခဲမှုများကို
 ထင်မြင် ရင်လေးကာ မေမေစကားကို နားထောင်လိုက်ပါသည်။

အတွင်းဝန်ကလေး ကိုကျော်ဒင်မှာ ပညာဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ်လည်း ရှိ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း ကျွန်မလို တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ် သည်။ သူ့အလုပ်က ရန်ကုန်က ဘယ်မှမသွားရသောအလုပ်ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်မိတ်ဆွေများက နေရာကျလိမ့်မည်ဟု ကျိန်း သေပေါက် ထားခဲ့ပါသည်။

“မောင်ကျော်ဒင်တစ်ယောက်ဖြင့် အတော်ပဲ သဘောကျစရာပဲ သမီးရယ်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်းမရှိ၊ အမေကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိ တယ်။ ခက်တာက အဲဒီအမေကြီးပဲ။ သူကလည်း သားတစ်ဦးတည်းဆို တော့ အမြဲလိုက်နေမှာပဲ။ ယောက္ခမနဲ့နေရတဲ့ မယားသည်ဟာ ဘယ် တော့မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး။ အခုကြည့်ရတာ သားလုပ်သူက ရသမျှ ပိုက်ဆံ အမေ့လက်ထဲထည့်၊ အမေ့ဩဇာချည့်ပဲ။ ဒီတော့ ငါ့သမီးရဲ့ ဩဇာမကိုက်၊ လင်သာ ဆိုရတယ် ယောက္ခမက ရှေ့က ကာဆီးကာဆီး နဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းမရှိ။ စိတ်ဒုက္ခများရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အခု သမီးဖေဖေ ဆောက်သွားတဲ့အိမ်ကြီးမှာ မေမေတို့သားအမိ နေလာတာ၊ မောင်ကျော် ဒင်တို့ သားအမိကလည်း မေမေတို့လိုပဲ အိမ်ပိုင်ယာပိုင်နဲ့ တစ်ထီး တစ်နန်းနေတာဆိုတော့ မောင်ကျော်ဒင်ကလည်း သမီးဆီ လိုက်နေမှာ မဟုတ်တဲ့အကြောင်းကို တီးခေါက်ကြည့်လို့ သိရပြီ။ သူ့အမေ... ကိုယ့် အမေ... လွန်ဆွဲတဲ့ကြားထဲမှာ ငါ့သမီးမှာ ဘယ်သူမှ မခွဲနိုင်လို့ စိတ်ညစ် ရမှာပဲ။ ပြီးတော့ မောင်ကျော်ဒင်အမေကြီးဟာ သားကို အင်မတန်နှိုင်း တယ်။ ချွေးမရရင်လည်း သူ့လက်အောက်မှာ ဖိထားမှာပဲ။ အခု ဒီကိစ္စ ကို စကားစပြောဆိုရင်းတောင် သားရှင်ပီပီ စီးပိုးတဲ့စကားတွေ သိပ်ပြော တော့ မေမေလည်း မခံချင်ဘူး၊ ရှေ့ကိုဆိုရင် ဒါထက်ဆိုးမှာပဲ။ အမေကြီး က သူ့သားနဲ့တန်တဲ့မိန်းမ လောကမှာမရှိသလောက် ထင်နေတာ။ ဒီလို ဟာမျိုးနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သမီး စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာလဲ”

စသည်ဖြင့် လူကြီးပီပီ ရှေ့ရေးမျှော်တွေး လမ်းခင်းပြလိုက်သည် ကို ကျွန်မမှာ နားလည်သွားသဖြင့်... ဟုတ်ပါရဲ့... ဒီလိုယောက္ခမဆို လက်ထဲမှာ ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်နေရမယ့်ဘဝမျိုးတော့ နေရာမကျပါဘူး... ဟု စိတ်ပျက်စွာနှင့် ပယ်လိုက်ရပါသည်။

ထို့နောက် စပ်ဟပ်လာကြသော ပညာရှင်၊ ရာထူးရှင်၊ ပစ္စည်းရှင်များမှာ ရှေ့သွားလေပြီးသော နောင်တော် နောင်တော်များ၏ နည်းအတိုင်း အပြစ်ဆိုစရာတွေ့သဖြင့် ကျွန်မမှာ ငြင်းပယ်ရင်း နှစ်ဆယ်ကျော်၊ အစိတ်ပိုင်းသို့ အရွယ်တော် တစ်ဆိတ်ဟိုင်းလာရသည်။ အစိတ်ကသုံးဆယ်၊ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အထိ အေးအေးဆေးဆေး အပျိုကြီးဘဝနှင့် မပူပင် မကြောင့်ကြရဘဲ နေခဲ့ရ၍ အရွယ်မှာ အိုသည်မရှိ။ ကြာလေ နုလေ... ပြုပြင်ပြင်နှင့် အလှကျက်သရေ တိုးလာခဲ့ပါသည်။ စပ်ဟပ်သူများမှာလည်း ဘယ်ခါမစဲ တသဲသဲလာကြသော်လည်း နောင်တော် နောင်တော်များ၏ ထုံးစံအတိုင်း အပြစ်အနာအဆာများ တွေ့ရသဖြင့် ပယ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မမှာ နဂိုရုပ်ရည်ကလည်းရှိ၊ မကြောင့်မကြာ ချမ်းသာစွာ နေရသဖြင့် အသက်အရွယ် ဟိုင်းသွားသော်လည်း ကြာလေ နုလေ... အလှကျက်သရေ မလျော့ဘဲ ရှိခဲ့ရာ ကျွန်မ၏ အသက်မှန်ကို မှန်းဆနိုင်သူ ရှားပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်မ၏ အသက်ကို မေးလာလျှင်...

“ကျွန်မအသက် မငယ်တော့ပါဘူး၊ ၂၀ ကျော်ပါပြီ”

ဟု မတင်မကျပြောခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ပြောရင်းပင် ကျွန်မ၏ အသက်မှာ ၂၀ ၏ တစ်ဖက်တွင် ၁၅ နှစ် ကျော်လွန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မမှာ ကျွန်မ၏ လွတ်လပ်အေးငြိမ်း ချမ်းသာသောဘဝတွင် ပျော်မွေ့လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်မနှင့်ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေ သားပု

သမီးပု၊ လင်ပုတွေ တွေ့နေရသည်ကို မြင်ရလေလေ ကျွန်မ၏ကုသိုလ်ကို ပြန်၍ ကျေးဇူးတင်ရလေလေဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ မေမေကလွဲ၍ သံယောဇဉ်မရှိ။ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ အမြဲမခွဲမခွာ ပူးတွဲ၍ ပျော်ရွှင်စွာ နေကြပါသည်။

ကျွန်မအသက် ၃၅ နှစ်ရှိသောအခါ ကျွန်မ ရုံးတွင် အလုပ်လုပ်သက်မှာ ၁၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ လခလည်း ကြီးပါသည်။ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ နဂိုကပင် ရှိရင်းစွဲပစ္စည်းများမှာ လျော့သည်မရှိ၊ တိုးသည်သာ တိုးပါသည်။

ဤသို့ ချမ်းချမ်းသာသာနေစဉ် တိမ်စင်သော ကောင်းကင်ထက်မှ ဖြန်းခနဲ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို မေမေမှာ ရုတ်တရက် အနိစ္စရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်မမှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြိုစဖူး ပူဆွေးရပါသည်။ ဖေဖေ ဆုံးစဉ်ကမှ မေမေ ရှိနေသဖြင့် တော်ပါသည်။ ယခုအခါ ကျွန်မတွင် အားကိုးရာမဲ့သော သောင်ပြင်လွတ်သည့် ခွေးလို ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မမှာ မျက်စိသူငယ်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ။ ဘယ်သွားရတော့မလို့၊ ဘယ်လာရတော့မလို့ အရူးလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်မကို ငယ်စဉ်က ထိန်းလာခဲ့သည့် လှယုံတော် အဒေါ်ကြီး ဒေါ်စာက...

“ခက်တယ် ခက်တယ်... မမလေးမှာ ယောက်ျား အားကိုးအားထားမရှိတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ ရန်များတော့မယ်၊ ရှေ့ရေးခက်တယ်”

ဟု မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ညည်းညူရှာပါသည်။

ကျွန်မက...

“အို... ဒေါ်စာကလည်း ကျွန်မတို့မှာ ပစ္စည်းအခြေအနေလည်း ရှိ၊ ပညာလည်းရှိ၊ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ယောက်ျားမရှိလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဟုသာ ပြောရသော်လည်း မေမေ ကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ အား ကိုးရာမဲ့ အားငယ်မိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မမှာ ဒေါ်စာကို အဖော်ပြု၍နေခဲ့ရာ မေမေ ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ နှင့်မတူ၊ မျက်နှာငယ်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ က ...

“မခင်မူတစ်ယောက် သနားစရာပဲ၊ သူ့ခမျာ အဖေလည်းမရှိ၊ အမေလည်းမရှိ၊ အိမ်ထောင်ရက်သားလည်း မရှိ... ဒုက္ခပါပဲ”

ဟု ကျွန်မ နောက်ကွယ်သာမက ရှေ့မှာပင် ပြောဆိုကြပါသည်။ တချို့မှာ စိတ်ထဲက တကယ်သနား၍ ပြောကြသော်လည်း တချို့မှာ ချီးမွမ်းခြေကျောက်ဆိုသလို ပြောကြသဖြင့် ကျွန်မမှာ မခံချိမခံသာ ဖြစ် မိပါသည်။ တချို့ကလည်း...

“ဟိုတုန်းက စပ်ကြ ဟပ်ကြတာတွေကို အမူလုပ်နေလိုက်တာ၊ ခုတော့ တကယ်ကောင်း၊ အပျိုဟိုင်းကြီးဖြစ်ပြီး လူမလေး ခွေးမခန့် နေရတာပေါ့။ တော်တော်ကြာ ဘယ်က ဣတ္ထိယသိုက်သမားနဲ့ တွေ့ မယ်မသိဘူး”

စသည်ဖြင့် အမနာပစကားများကို မကြားတကြား ပြောကြသဖြင့် ကျွန်မမှာ စိတ်ညစ်မိပါသည်။

ကျွန်မမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာပညာ ပြည့်စုံ၍ ယောက်ျားယူဖို့ကိစ္စမှာ အပိုသက်သက်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း ဤသို့ လူအများ ပြောကြ ဆိုကြသံ ကြားရသောအခါ ယောက်ျားရှိမှပဲ ဖြစ်တော့မလို ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မနှင့်ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများကလည်း သူတို့လင်တွေ၊ သားသမီးတွေနှင့် လာရောက်လည်ပတ်ရင်း...

“မခင်မူရဲ့... ဒါလောက် ဘာကြောင့်အချိန်ဖြုန်းနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ကြည့်ပါဦး၊ သား ရှင်ပြုရတော့မယ်”

စသည်ဖြင့် နောက်ကြ ပြောင်ကြတာကိုလည်း မခံချင်သော်လည်း မချီသွားဖြို နေရပါသည်။

မေမေ မရှိသောအခါ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများကိုသာ အားကိုး နေရသဖြင့် သူတို့တစ်တွေကလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့သာ တိုက်တွန်းကြ ပါသည်။ ကျွန်မမှာ မေမေ အရင်က ပြောခဲ့၊ ဆုံးမခဲ့တာတွေကို သတိရ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး တွေး၍ ငြင်းပယ်ခဲ့သော်လည်း မေမေကလည်း မရှိ၊ အားကိုးရာမဲ့အခြေအနေတွင် စိတ် တဖြည်းဖြည်းကျခဲ့၊ အိမ်ထောင် ရေးကို ရေးကလောက် ရှောင်ဖယ်လိုစိတ် မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မေမေ ဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာလျှင် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ ဘေးတီးတိုက်တွန်း ချက်အရ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးတင်အောင်နှင့် ဖူးစာဆုံခဲ့ရပါသည်။

ဦးတင်အောင်မှာ မုဆိုးဖို့ဖြစ်၍ သားသမီး အတွယ်အတာမရှိ။ အသက် ၄၀ ကျော်ရှိပါပြီ။ စိတ်သဘောကောင်း၍ ကျွန်မတို့ မိဘများ နှင့် သိကျွမ်းသော မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မအပေါ်တွင် ကြင်နာညွှာတာပါသည်။ အသောက်အစားကင်းသော လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အများက ကြည်ညိုခံရပါသည်။

ဦးတင်အောင်လို လူနှင့် စိတ်ချမ်းသာဖို့တော့ ကောင်းသော်လည်း ကျွန်မ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုမှာ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် မရှိပါ။ အဘယ့်ကြောင့် နည်း မေးသော် အဖြေမှာ တိုတိုနှင့်မပြီး၊ ရှည်လျားလှပါသည်။

အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မစိတ်တွင် သဘောမကျ သည့်အချက်တစ်ခုမှာ ဦးတင်အောင်သည် ဆေးပြင်းလိပ် သောက်ပါ သည်။ အိမ်မှာ နေရာတကာ ဆေးလိပ်ပြာတွေ ချထားတတ်သည်ကို ကျွန်မ အလွန်ပဲရုံပါသည်။

ဆေးလိပ်ပြာသာမက ဆေးလိပ်အတိုကလေးတွေကို အိပ်ရာ

နံ့ဘေး ကြွက်လျှောက်ပေါ်မှာ စီတင်ထားတတ်ပါသည်။ တစ်ခါ အိမ်က အစေခံမကလေး တံမြက်စည်းလှည်းပစ်မိ၍ ခါတိုင်း အင်မတန် ညင်ညင်သာသာပြောတတ်သူ ဖြစ်လျက်နှင့် ရိုက်ပုတ်မတတ် မောင်းမဲသဖြင့် ကျွန်မ ကြားဝင်တောင်းပန်ရပါသည်။ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်များမှာ ဆေးလိပ်စော်နံ့သဖြင့် ကျွန်မ တစ်ခါတစ်ခါ မအိပ်နိုင်ပါ။

သူ၏စွပ်ကျယ်၊ လုံချည်၊ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပြီး လက်အနားမှာရှိသော ဒိုဘီခြင်းထဲသို့ မထည့်။ ကြမ်းပေါ်မှာ ပုံထားတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အိပ်ရာပေါ် ပုံထားတတ်ရာ ဆွေးစော်၊ ဆေးလိပ်စော် အနံ့များမှာ ကူးစက်ပြီး အားလုံးကုန် နံ့စော်နေပါသည်။ ထို့ပြင် သူ၏ ဒိုဘီပေးပြီးသား၊ လျှော်ပြီးသား အဝတ်များကို အစက ကျွန်မ အဝတ်အစားများနှင့်အတူ ဗီရိုတစ်ခုထဲမှာ ရောထားပါသည်။ ကျွန်မ မှာ ကျွန်မ၏ ချွေးခံအင်္ကျီများနှင့် သူ့စွပ်ကျယ်၊ ရုပ်အင်္ကျီများ ရောနှောနေသည်ကို မြင်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ရှက်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ပစ္စည်းများ ကျွန်မ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဤသို့ နီးကပ်ရင်းနီး ရောနှောနေသည်ကို ကျွန်မစိတ်က လက်မခံနိုင်သဖြင့် သူ့အဝတ်တွေကို တခြားမှာ ရွှေ့ထားလိုက်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ပစ္စည်းတစ်ခု ရှာမတွေ့လျှင် ကျွန်မ၏ဗီရိုကို ဖွင့်၊ ချွေးခံအင်္ကျီတွေ ဘာတွေကြားထဲမွှေတတ်သည်ကို ကျွန်မ နည်းနည်းမှမကြိုက်ပါ။ ထို့ပြင် ကျွန်မသုံးတဲ့ တို့ပတ်ပဝါ၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို သူက အလွယ်တကူ ယူသုံးတတ်သေးသည်။ ကျွန်မ မမြင်စဉ် ယူသုံးစေကာမူ သူ့ဆေးလိပ်နံ့ကြီးက ကျန်နေခဲ့၍ သိသာပါသည်။ ထိုအနံ့ကြီးမှာ ကျွန်မ၏ရန်သူ ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူ တစ်ခါသုံးသွားလျှင် ကျွန်မ သုံး၍မဖြစ်တော့ပါ။ အနံ့ကြီးက ဘယ်လိုလုပ်လုပ် စွဲကျန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရင်းနှီးသည့် မိန်းမမိတ်ဆွေများကို ပြောပြရာ...

“ဟဲ... ဟဲ... အပျိုကြီး လင်ယူစဆိုတော့ ယောက်ျားစော်နံတာ မခံနိုင်ဖြစ်နေပြီ။ ကြာတော့ ယဉ်သွားပါလိမ့်မယ်၊ မပူပါနဲ့။”

ဟု ရယ်သွမ်းသွေး ပြောကြပါသည်။

ကျွန်မမှာ အသက် ၃၅ နှစ်အထိ လွတ်လပ်စွာနေခဲ့ရာ ကိုယ့်စိတ် တိုင်းကျချည့် လုပ်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင်ကျလာသည့်အခါ ချုပ်ချယ်မှု တွေ ရှိလာတော့သည်။ ပြောရလျှင် အသေးအဖွဲများမှာ အလွန်ပဲ အရေး ကြီးပါသည်။ ဥပမာ... ရှေးက ကျွန်မ သွားစရာ လာစရာရှိလျှင် စိတ် တိုင်းကျ အလှပြင်ရာတွင် အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိစ္စမရှိပါ။ ယခုအခါ လင်သည်ခမျာ စောင့်ရသည်ကို အားနာရပြန်သည်။ ထို့ပြင် ရှေးအခါက ဝတ်စရာလုံချည်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းရှိနေမင့် သွားခါနီး မှ အထက်ဆင် မတပ်ရသေးသည့် လုံချည်ကို ဝတ်ချင်စိတ်ပေါက်လာ လျှင် စိတ်အလိုလိုက်၍ သွားစရာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြီး ထိုလို ချည်ကို ဝတ်ဖြစ်အောင် ချုပ်လုပ်ပြီးမှ လမ်းထွက်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဝတ်အစားဝတ်ဖို့ အပြင်ထုတ်လိုက်လျှင် ဘော်လီလက်ကြိုးပြတ်နေ တာ တွေ့လျှင် တခြားဘော်လီတွေ တစ်ပုံကြီးထဲက ကောင်းတာ ရွေး မယူပါ။ ထိုလက်ကြိုးပြတ်သည့် ဘော်လီကိုပင် ဘယ်သူအလျင်လို၍ ဘာဖြစ်နေနေ ထိုဘော်လီကို ပြင်ဆင်ပြီးမှ ဝတ်ပါသည်။ ဤမျှလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလိုလိုက်လာခဲ့ပါလျက် ယခုအခါ ကျွန်မမှာ အခြား သူတစ်ဦးကို အလိုလိုက်ရမည့်အလှည့် ကြုံနေပါသည်။

သွားစရာရှိလျှင် ကျွန်မကိစ္စကို ကျိုးချဲ့မနေအားဘဲ လင်တော်မောင် ဝတ်ဖို့ ဆင်ဖို့ကို ပြင်ဆင်ပေးရပါတော့သည်။

“မူရေ... ဟိုနေ့က ဝယ်လာတဲ့ ဘန်ကောက်လုံချည် မချုပ်ရသေး ဘူးလား၊ ဒီနေ့ အဲဒီလိုချည် ဝတ်ရင် ကောင်းမှာပဲကွယ်၊ အခုသွားဖို့ အချိန်လိုပါသေးတယ်။ စက်နဲ့ တစ်ကြောင်းလောက် ပေါက်လိုက်

ပါလား”

“ဟောဒီ ရုပ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်နေပြီ။ သွားခါနီး တယ်ခက်တာကိုး။ အမူရေ... ဒီနေ့ မောင်ဝတ်မယ့်လုံချည်က ဒီရုပ် အင်္ကျီနဲ့မှ လိုက်လို့ အသီး ကပ်ပေးစမ်းပါကွယ်... မကြာပါဘူး”

အဲဒီလို သူ ဂျိုးချဲ့တာတွေကို ကျွန်မက လိုက်လုပ်ပေးနေရတော့ ဘယ်မှာ ကျွန်မတို့ အချိန်ရှိတော့မလဲ။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ သူက ကျွန်မကို ‘မူ’ လို့ခေါ်တယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို ‘မောင်’ လို့ ခေါ်ရမတဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ မောင်... လို့ ထည့်ထည့်ပြောရတာ အမောပါပဲ။ ကျွန်မ ကလည်း သူ့ကို မောင်လို့ ခေါ်ရမှာလည်းရှက်၊ နာမည်ခေါ်ရမှာလည်း ခက်၊ သံပြတ်နှင့်ပြောတာကို သူက အတင်း ‘မောင်’ ခေါ်ခိုင်းတယ်။ ထမင်းစားဖို့ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေး ခေါ်ခိုင်းရင် မလာဘူး။ ပေးနေတယ်။ ကျွန်မ သွားပြီး...

“ဒီမယ်... ထမင်းစားရအောင်”

လို့ခေါ်တော့ သူ့နာမည် ‘ဒီမယ်’ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့...

“ဦးတင်အောင် လာ ထမင်းစားမယ်”

လို့ခေါ်တော့ ‘ဘာမူလဲ’ တဲ့။ အမူသည်တွေကသာ သူ့ကို ဒီလို ခေါ်တာတဲ့။ ကျွန်မက မဟုတ်ပေါင်၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း... လို့ခေါ်ပါ တယ်။ အမူသည်က ဦးတင်အောင်လို့ မခေါ်ပါဘူး... လို့ ဆင်ခြေပေး ပေမဲ့ မရဘူး။ နောက်ဆုံး မရဲတရဲ “မောင် ထမင်းစားမယ်” လို့ခေါ်မှ ထလာတယ်။

ထမင်းစားသည့်ကိစ္စမှာ တစ်နေ့နှင့် ပြီးသည့်ကိစ္စ ဖြစ်မနေ၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ‘မောင်’ ခေါ်ရေးပြဿနာကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ထမင်းစား ခေါ်ရာတွင် ခါတိုင်း မရဲတရဲ သူ့အနား ရစ်သီ ရစ်သီလုပ်၍...

“ထမင်း စားမယ်လေ”

ဟု သံပြတ်နှင့်ပြောလိုက်ရာ သူက ဖက်နေသော သတင်းစာကို ချ၍ ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မမှာ စိတ်မလုံဘဲ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်နေစဉ် သူ နေရာကထ၍ ကျွန်မနှင့် ယှဉ်ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မပခုံးကို ဖက်ထားပါသည်။ ကျွန်မမှာ အပျိုကြီးစိတ် မကုန်တကုန် ဖြစ်၍ ပိုရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေပါသည်။ သူမှာ ကျွန်မထက် အရပ် ခေါင်းတစ်လုံးခန့် မြင့်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ကျွန်မ၏ နှစ်ဆမျှရှိရာ ကျွန်မမှာ သူ ရင်ဘတ်ပေါ် မသိမသာ ခေါင်းမှိုထားရင်း သစ်ပင်ကြီး အရိပ်အောက်တွင် ဝင်ခိုနေရသလိုပဲဟု တွေးမိပါသည်။ သူကလည်း ကျွန်မအား လေ၊ မိုး၊ နေပူတို့မှ ကာကွယ်မည့် အပင်ကြီးပမာ အုပ်ဆိုင် နေသကဲ့သို့ ထင်မိသည်။ သူက ကျွန်မ၏မေးစေ့ကို ဆွဲယူပြီး...

“အမူရယ်... မောင့်ကို မချစ်ဘူးလား”

ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မက...

“အို... ရှက်စရာကြီး”

ဟု သူ့လက်ထဲက အသာရန်းထွက်မည် လုပ်ပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... မောင်လို့ခေါ်ရမှာ ဒါလောက် ဝန်လေး သလားလို့ပါ။ မချစ်ရင် ဝန်လေးမှာပါလေ... ဒါလောက်ကလေးမှ အလို မလိုက်ရင်လည်း နေပါတော့”

ဟု သူက အသာအယာပြောလေသည်။

ကျွန်မမှာ သူ့ကို သနားသွားပြီး...

“ဝန်လေးလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောရာ သူက...

“ဝန်မလေးရင် ဘာလို့မခေါ်တာလဲ၊ အမူ သိပ်ဝန်လေးနေရင် မတိုက်တွန်းပါဘူး၊ အမူ မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို တိုက်တွန်းရင် အမူ

စိတ်ညစ်မှာစိုးပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ သူက ယခုလိုပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်မ မှာ ဘာမှပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုအခိုက် ဒေါ်စာက တစ်ဖက်ခန်းမှနေ၍...

“မမလေး... ဟင်းတွေ အေးကုန်ပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်မသည် သူ့မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကလေး မော့ကြည့်ပြီး...

“မောင် ထမင်းစားကြစို့”

ဟုခေါ်လိုက်ရာ မောင့်မှာ ပီတိတွေ လွမ်းသွားပါတော့သည်။

ဦးတင်အောင် (ဝါ) မောင်သည် ကျွန်မအပေါ်တွင် အလိုလိုက် ယုယကြင်နာသမ္မကလေးများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့ရပါသည်။ ဒေါ်စာကလည်း သူ့လိုလူ ရှာမှရှားသည်ဟု အနားက တဖွဖွပြောရုံမက ကျွန်မ စိတ်ပျက်သည့်အချက်များကို ပြောပြသောအခါ ကျွန်မကို သနားရုံမက...

“မမလေး... ဒါတွေ ခက်တာပဲ၊ အပျိုကြီးတွေများ ဒါမျိုးချည့်ပဲ၊ ကြေးများတာက လွန်လွန်းတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ ဒီအသေးအဖွဲ့တွေ အကြီးအကျယ်လုပ်နေလို့ ဘယ်တော့ပြီးတော့မှာလဲ”

ဟုပြောပါသည်။

တစ်နေ့သော် မောင့်မှာ အရေးကြီးသော အမှုတစ်ခုရှိ၍ ပဲခူးသို့ သွားရပါသည်။ ကျွန်မမှာ မောင်နှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ မခွဲဖူးသေးရာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်နေပါသည်။

“အမူ... ပျင်းနေတော့မှာပဲ ထင်တယ်။ မောင် မကြာပါဘူးကွယ်၊ သုံးရက်တည်းပါ”

ဟု သွားခါနီး ချော့မော့ရှာပါသေးသည်။

မောင် ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်မမှာ ဟာတိဟာတာ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ရပ်မှာလည်း မောင့်ကို သတိရဖွယ်ချည့် ဖြစ်နေတော့သည်။ အိပ်ရာ၊ ခုတင်နံဘေး ကြွက်လျှောက်ပေါ်တင်ထားသော ဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေးများကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျမိသည်။ မောင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်အတို အလွန်မြတ်နိုးသည်ကို သတိရ၍ ထိုဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေးများကို တစ်ခုစီကောက်၍ ယွန်းသေတ္တာကလေးထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။

မိုးကလည်း အေးသည်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်းတွေ စဉ်းစားရင်း ကွယ်လွန်သူ မိဘတွေ သတိရကာ မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်မိသည်။ ငိုချင်လျက် လက်တို့ဆိုသလို ငိုချင်စရာတွေချည့် ဖြစ်သဖြင့် အားရပါးရ ငိုမိပါသည်။ အားရမှ ရေချိုးခန်းထဲဝင် မျက်နှာသစ်ပြီး တန်းပေါ်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲသုတ်လိုက်ရာ ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် ဈေးနံကြီး ကျွန်မနှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာပါသည်။ ခါတိုင်းလိုလိုလျှင် ဒေါ်ပွ၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လွှင့်ပစ်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါမှာ မောင့်ကို သတိရ၍ ထိုမျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကျွန်မ ပါးနှင့် အပ်ထားမိသည်။

မောင် မနက်ကမှ ထွက်သွားသော်လည်း ကျွန်မအဖို့မှာ ၁၀ ရက်ခန့် ကြာသွားပြီ ထင်ပါသည်။ မောင် သုံးရက်တောင် ကြာဦးမည်ကို တွေးမိသောအခါ ပိုရင်လေး၍ ဒီအချိန်အတွင်း ဘယ်လိုလုပ်နေရပါ့မလဲဟု အောက်မေ့မိသည်။

အိပ်နေလျှင် အချိန်ကုန်မှာပဲဟု အိပ်ရာထဲ ပြန်လှဲ၍ ဇွတ်မှိတ်အိပ်လိုက်ရာ အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ မည်မျှကြာသည်မသိ။ ကျွန်မအနီး တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်နေသလို အိပ်မက် မက်သလိုဖြစ်သဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်မနံဘေးတွင် ခူးထောက်ကာ ကျွန်မ၏

လက်များကို အသာအယာ ယုယကိုင်နေသော မောင့်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

“ဟင်... မောင် မောင်... ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ၊ သုံးရက် တောင် ကြာသွားပလား”

ဟု မယုံကြည်နိုင်အောင် မေးရင်း ထထိုင်ပါသည်။

မောင်သည် ကျွန်မ၏ နံဘေး ဝင်ထိုင်ပြီး...

“ပဲခူးသွားဖို့ ကိစ္စကို တခြားပတ်လုံတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပြီ၊ မောင်လည်း အမူတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာကို စိတ်မကောင်းလို့ ကြံဖန်လုပ်လိုက်တယ်။ အမယ်... မောင့်မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ဘယ့်နှယ် လည်ပင်း ပတ်ထားတာလဲ၊ ဆေးလိပ်စော် မနံဘူးလား” ဟု မေးလိုက် သောအခါ ကျွန်မမှာ မျက်နှာကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဝှက်ကာ...

“မောင် နောက်ကို အမူတစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ရဘူး” ဟုသာ ပြောလိုက်မိပါတော့သတည်း။

မူပိုင်ခွင့် ရှိပါသည်။ ၁၅၀

ဇာတိ

■ ခင်မျိုးချစ်

ချည်ချောလှချည် ကောင်းကောင်းဝတ်နိုင်လျှင် လူချမ်းသာ ခေါ်ရသည့် ဂျပန်ခေတ်တွင် စိစိသည် ရှိသမျှ ပိုးဖဲတို့ကို ထည်လဲနှင့် ဝတ်လျက်ရှိ ၏။ ခေတ်ကောင်းစဉ်က စစ်ကဲကြီးသမီး ကောလိပ်ကျောင်းသူ ဖြစ် သည့်အလျောက် အလှအပပစ္စည်းဆိုလျှင် ရေချိုးရာမှာပင် လုပ်(က)စ် ဆပ်ပြာနှင့် ကြေးတွန်းရမှ ကျေနပ်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန် ခေတ်တွင် ဖခင်ကြီးဆုံးသဖြင့် အမေကြီးနှင့်အတူ ရှိသည့်ပစ္စည်းကို ထုခွဲစားသောက်ခဲ့ရာ တစ်နေ့တခြား လုံးပါး ပါးခဲ့ပြီးနောက် စိစိမှာ တတ်သည့်ပညာကလေးနှင့်ပင် အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရတော့သည်။ ထိုအခါက အစိုးရဘက်မှာ လုပ်လျှင် ဂျပန်ကုမ္ပဏီများလောက် လခ မများ။ ဘေးဝင်ငွေလည်း မရှိသဖြင့် ရုပ်ချောသော မိန်းကလေးများအဖို့ ဂျပန်ကုမ္ပဏီ ဝင်လုပ်လျှင် အတော်ကျေးဇူးရှိကြရာ အဝတ်အစား၊ အနေ အထိုင်၊ အဆင့်အတန်းကို ဆန်လုံးတစ်ထောက်မှ အကျမခံနိုင်သော စိစိအဖို့ ဂျပန်ကုမ္ပဏီမှာ အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။

“စိစိတို့က ဖိနပ်ကို အရန် ၅၀ လောက် အမျိုးမျိုး ထားစီးလာခဲ့ တာ၊ အဝတ်အစားဆိုလည်း ကောလိပ်တုန်းကများ တစ်နှစ်လုံး လှချည်

တစ်ထည်မှ မထပ်ခဲ့ဘူး။ တစ်ခါဝတ်ပြီးတဲ့ လုံချည်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မဝတ်ဘူး။ ဒီအဆင့်အတန်းက လျော့လို့မရဘူး။”

ဟု အမြဲဂုဏ်ယူခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုအဆင့်အတန်းကို မဖြစ်လျှင် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် တည်မြဲအောင် လုပ်လိုသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ စိစိသည် မိမိအတွက် ဝင်ငွေအများဆုံး မျှော်လင့်နိုင်သည့် ဂျပန်ကုမ္ပဏီတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လေ၏။

ဂျပန်များနှင့် အလွန်းသင့်လျှင် သင့်သလို အကျိုးပေးသော ထိုခေတ်တွင် ဂျပန်တို့အား မျက်နှာချိုသွေးခြင်း၊ ညှုတ်တုတ် ပြိတီတီလုပ်ခြင်း... အစရှိသော မာယာ ၄၀ ကို အစွမ်းကုန် အသုံးချလိုက်ရာ မကြာမီပင် ထိုကုမ္ပဏီတွင် ကုန်သွင်းသည့်ကိစ္စများကို ကိုင်ရသောအခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ မော်တော်ကား ပစ္စည်းကိရိယာ... အစရှိသဖြင့် အမျိုးမျိုး လာသွင်းကြသည်ကို စိစိသည် ကြားပွဲစားအဖြစ်နှင့် တစ်လတစ်လလျှင် ဂျပန်ငွေ သိန်းနှင့်ချီ၍ ရနေလေသည်။

“ပုံပါတာလိုက်လို့၊ ဂျပန်ဆိုတဲ့ကောင်မျိုးက မျက်နှာပေး တစ်ချက်ကောင်းရင်... ကိုယ်လိုချင်တာ ရတာပဲ။ မူတူး တဏှာရူးတွေကို ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိစိက အပါးပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဲ့တစ်ပေါက် အစွန်းမခံဘူး။ ဒီလိုမလုပ်ရင် စိစိ ဝတ်ချင်သလို၊ နေချင်သလို ဘယ်နေရာ၊ ဝတ်ရတော့မလဲ။ မြင့်လာခဲ့တဲ့ အဆင့်အတန်းကို ချမပစ်နိုင်ဘူး။”

ဟု စိစိ ဂုဏ်ယူခဲ့လေသည်။

စိစိကား ကုသိုလ်ထူးပါပေသည်။ သူများတကာ ချည်ကြမ်းကြီး ဝတ်နေသည့်ခေတ်တွင် သူ့မှာ ပိုးဖဲ အလဲလဲဝတ်နေနိုင်သည်။ စီးကရက် မှာလည်း လက်က ချသည်မရှိ။ တစ်နေ့သောညနေ စိစိ ရုံးကပြန်လာလျှင် ဘီဒီအေမှ ရဲဘော်ကလေးတစ်ဦးက စာတစ်စောင်လာပေး၍ ကောက်ဖတ်လိုက်ရာ ဤသို့ တွေ့ရလေသည်။

စိစိ...

မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီမို့ မေ့များနေမလား။ ဘီအိုင်အေက တည်းက စစ်ထဲ ပါသွားတာမို့ ကိုတင်စောကို သေများ သေလေ ပလားလို့ အောက်မေ့နေသလား။ အခု ကိုတင်စောတို့စစ်တပ် ကလေးဝစစ်မြေပြင်က ပြန်လာလို့ ရန်ကုန် ရောက်နေပြီ။ စိစိနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ အချိန်လည်း များများမရှိဘူး။ ခုညလာရင် တွေ့ မလား။ ခုလာတဲ့ ရဲဘော်ကလေးကို ပြန်စာပေးလိုက်ပါ။

တင်စော

ယနေ့ည လာတွေ့နိုင်ကြောင်း စာပြန်ရေးလိုက်ပြီးနောက် စိစိ သည် လက်ပတ်နာရီကလေးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၅ နာရီခွဲနေ သဖြင့် ကပျာကယာ ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် မှန်ခုံရှေ့၌ အလှပြင်လေသည်။

စိစိသည် တက္ကသိုလ်တွင်နေခဲ့စဉ်က ကျောင်းသားသမဂ္ဂကိစ္စများ တွင် သတ္တိရှိရှိနှင့် ပြောဆိုဆောင်ရွက်သော မောင်တင်စောကို ချီးမွမ်းခဲ့ သည်။ စိစိသည် ခေတ်ဆန်သော အပျိုတစ်ဦးဖြစ်လျက် နိုင်ငံရေးသမား တစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော မောင်တင်စောအား ကြည်ညိုနေခြင်းကို ရှည်ရှည် ဝေးဝေး တွေးတောနေရန် မလိုပေ။ မောင်တင်စောမှာ ကာယဗလ လိုက် စားသော လူချောလူလှတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် စိစိ ကြည်ညို နိုင်ရန် လုံလောက်သောအချက် ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် ထိုအခါ က မောင်တင်စောသည် မိန်းကလေးများကို ဂရုမစိုက်၊ တည်တည်ကြီး နေသဖြင့် ယောက်ျားလေးတိုင်း ကျရ ပိုးရသည်ဟု နာမည်ယူနေသော စိစိသည် မိမိစိတ်ထဲတွင် လေးစားမိသော မောင်တင်စောအပေါ်တွင် နာကြည်းသောအခါက နာကြည်းခဲ့ဖူးသည်။

“လူကိုက ထောင်စာပဲ၊ နိုင်ငံရေးသမားယောင်ယောင် ဘာယောင် ယောင်နဲ့...”

စသဖြင့် အမနာပစကားများ ပြောခဲ့လေသည်။ စင်စစ် နိုင်ငံရေး လိုက်စားခြင်းကို သဘောမကျ၍မဟုတ်ဘဲ မောင်တင်စောက စီစီကို ဂရုမစိုက် အခြားငနဲများကဲ့သို့ မပိုးခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို အချက်ကို ထင်ရှားစေသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ကုလား-ဗမာ ရိုက် ပွဲ ဖြစ်စအချိန်တွင် ဈေးမသွားဘဲ မနေနိုင်သော စီစီသည် သိမ်ကြီးဈေး တွင် ဗရုတ်ဗရက်နှင့် သွား၍တိုးနေရာ မောင်တင်စောက ကယ်ဆယ်ခဲ့ ရလေသည်။ ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး အပေါ်တွင် ညာတာရမည့်တာဝန်ကို သိတတ်သော မောင်တင်စောသည် စီစီအား ထိတ်လန့်ခြင်း ပြေပျောက်အောင် ဂရုစိုက် နှစ်သိမ့်ခဲ့လေသည်။ စီစီ၏ လက်ပွေ့အိတ်နှင့် ဈေးကဝယ်လာသော အထုပ်များကို မောင်တင် စော သယ်ယူပေးရုံမက ဘေးကင်းရာ စကော့ဈေးရှိ ဆန်းကဖေးသို့ ခေါ်သွားကာ အစားအသောက်များ စားပြီးလျှင် တက္ကစီတစ်စီးခေါ်၍ ကျောင်းဆောင်အထိ လိုက်ပို့ခဲ့လေသည်။

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ ကိုတင်စောရယ်... နောက်ကို စီစီ ကူညီ နိုင်တာရှိရင်ပြောပါ။ ဘာမဆို တတ်နိုင်သ၍ ကူညီပါ့မယ်”

ဟု စီစီက လူချင်းမခွဲမီ ပြောခဲ့လေသည်။

ကုလား-ဗမာ ရိုက်ပွဲအပြီး... ကိစ္စတွင် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂက ပါဝင် ဆောင်ရွက်နေသဖြင့် မောင်တင်စောမှာ စိတ်မအား လူမအား ကျောင်း ကော်ရစ်ဒါ၌ စီစီနှင့် ရင်ဆိုင်သွားတိုးလေသည်။

“ကိုတင်စော... တော်တော် အလုပ်များနေသလား၊ စီစီကို ခိုင်းချင် တာရှိရင် ခိုင်းပါ”

ဟု ရှိသာရွှင်ပြီးသောမျက်နှာနှင့်ပြောလျှင် မောင်တင်စောမှာ ရုတ် တရက် အံ့အားသင့်သွား၍ ခဏတွေနေပြီး...

“ဟာ... စီစီ ကူမယ်ဆိုရင် သိပ်ကျေးဇူးတင်မှာပေါ့၊ အင်းလျားက

မိန်းကလေးတွေ... နေရာမှာ လိုက်ဖို့ ပြောပေးပါလား။ စီစီကိုယ်တိုင်
လိုက်ရင် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ပါလာမှာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

စီစီသည် အာမခံခဲ့ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရန် စီစဉ်၍ အသိများ
ကို လိုက်ရန်ပြောရာ ကျောင်းသူ ဆယ့်လေးငါးယောက်ခန့် ရလေသည်။
စီစီလည်း ပိုးပင်နီ နဲ့သာရောင် ပန်းနု ပန်းရင့် ရွှေရောင်တို့ စပ်ထား
သော နန်းစဉ်ချိတ်လုံချည်ကို အမြန်ဆုံး သွားဝယ်ချုပ်လေသည်။ စီစီ
တို့လူသိုက် ပါဝင်ကြမည်ကို တကယ်စိတ်ဓာတ်နှင့် ပါဝင်မည့် ကျောင်း
သူများက သဘောမကျကြဘဲ ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရောသည်ဟု
ယူဆကြလေသည်။

“အလကားပါအေ... ဘယ်နေရာမှ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ပိုးနေတဲ့လူတွေ သူတို့ရည်းစားတွေ မျက်နှာလို
အားရ လိုက်ကြတာ”

ဟု မဲ့ရွဲ့ကဲ့ရဲ့ကြလေသည်။

ဘာကြောင့်ပင်လိုက်လိုက် ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် စီစီတို့
လူစုမှာ ပုလိပ်အရိုက်ခံရသော အာဇာနည်ကျောင်းသူများ အပါအဝင်
ဖြစ်သွားတော့သည်။ စီစီသည် ပွန်းပဲ့ရုံနှင့် လွတ်လာခဲ့ရာ မောင်တင်စော
မှာ မိမိပယောဂ မကင်းသဖြင့် သွားရောက်မေးမြန်းရပြန်လေသည်။

ထိုနှစ်က စီစီနှင့် မောင်တင်စောမှာ အိုင်အေအထက်တန်း ဖြစ်လေ
သည်။ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံပြီး၍ ဆက်လက်ကျောင်းနေကြပြန်
ရာ စီစီနှင့် မောင်တင်စောမှာ ခေါ်ခေါ်ပြောပြောနှင့် ခင်မင်ကြသော်လည်း
စီစီသည် သူ၏အဝတ်အစား အကြွားဝါဒကို မစွန့်။ မောင်တင်စောက
လည်း သူ၏ သမဂ္ဂအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလေသည်။ သဘောချင်း
တိုက်ဆိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်သော ကိစ္စကို ငြင်းခုံခြင်း၊ ဆွယ်တရားဟော

ခြင်းမပြုဘဲ နေကြသော်လည်း စိစိသည် မိမိဝါဒကို မောင်တင်စောအား ထောက်ခံစေချင်သဖြင့် တစ်နေ့တွင် စကားစရာလာသည်။

“ကိုတင်စော... စိစိတို့ ခုလို အင်္ကျီပါးတွေ၊ ပိုးတွန့်လုံချည်တွေ ဝတ်တာ သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

ဟု စကားဆက်မပြောဘဲ မောင်တင်စော၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ရာ မောင်တင်စောမှာ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးစနဲ့နဲ့ လုပ်နေလေသည်။

“အို... ဘာပြုံးနေတာလဲ ပြောစမ်းပါ။ စိစိကို ဒီပြင်နိုင်ငံရေး စိတ်ပါနေတဲ့လူတွေက သိပ်ကဲ့ရဲ့တာပဲ။ သိတဲ့လူဆိုရင်လည်း တရားဟောတာပဲ။ ခုတော့ ကိုတင်စောကတော့ အပြစ်လည်းမတင်၊ တရားလည်းမဟော...”

ထိုအခါ မောင်တင်စောသည် ပြုံးပြုံးကလေးပင်...

“အို... ဘာအပြစ်တင်စရာ တရားဟောစရာရှိလဲ”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် စိစိတို့ ဝတ်တာ စားတာ ကိုတင်စော သဘောကျတယ်ပေါ့”

မောင်တင်စောသည် ပြုံးလျက်ပင်...

“ကိုတင်စောအဖို့မှာ သဘောကျတာ မကျတာတွေကို မစဉ်းစားပါဘူး။ ဒီကိစ္စတွေဟာ ကိုတင်စောအဖို့ အရေးကို မကြီးပါဘူး”

စိစိမှာ မောင်တင်စော၏ စကားကို အတွေးရခက်လေသည်။ စိစိဝတ်ပုံစားပုံကို ခေါင်းထဲ ထည့်စဉ်းစားစရာ၊ စကားထဲ ထည့်ပြောစရာ မဟုတ်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ မောင်တင်စော၏ မထီလေးစား ပြုံးနေသော မျက်နှာ၌ ပေါ်နေလေသည်။ စိစိ အခံရခက် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် စိစိ အခုဝတ်တာ မလှဘူးလား”

“လှသားပဲ... သိပ်လှတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် စိစိ ဝတ်ပုံစားပုံကို ကိုတင်စော သဘောကျတာပေါ့”

“လှတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်”

“နိုင်ငံရေးလုပ်ပေမဲ့ ဒီလို ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်တာကို သဘောကျ
တယ်မဟုတ်လား”

“နိုင်ငံရေးနဲ့ အလှကြိုက်တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ပိုးထည်ဆိုင်ကြီး
တွေက မှန်သေတ္တာထဲ အလှပြတဲ့ ရုပ်လုံးတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။
တစ်နေ့ အဝတ်အစား နှစ်မျိုး သုံးမျိုး လဲပြထားတာကို နိုင်ငံရေးသမား
ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လူတိုင်း လှတယ်ဆိုတာ သိကြတာပဲ။ အဲဒီ
ဆိုင်ရှေ့တွေ လျှောက်သွားရင် ခြေလှမ်းနေပြီး လှည့်ကြည့်ကြတာပဲ။
ဒီတော့ ကိုတင်စောပြောတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

စိစိသည် မိမိအား ပိုးဆိုင်ထဲက ရုပ်လုံးနှင့် နှိုင်းပြောသည်ကို
ဒေါသဖြစ်၍...

“ရှင်ဟာ အလကား... လှတယ်ဆိုတာ နားလည်တဲ့အစား မဟုတ်
ဘူး၊ နွားပဲ၊ လူနဲ့ အရုပ်ကိုတောင် ခွဲခြားတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ရှူးရှူးရှားရှား ပြောလေသည်။

မောင်တင်စောကား အပြုံးမပျက်ဘဲ...

“လူနဲ့ အရုပ်ကို ခွဲခြားမတတ်တာ အပြစ်မတင်နဲ့လေ... စိစိဟာ
ကိုတင်စော ပြောတဲ့ အရုပ်နဲ့ ဘာများခြားလို့လဲ”

ဟုပြောရာ စိစိသည် ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆောင့်ဆောင့်ထွက်လာ
ခဲ့လေသည်။

မောင်တင်စောနှင့် စိစိမှာ ခပ်တန်းတန်းနှင့်ပင် ဘီအေ အောင်
ကြသည်အထိ ဖြစ်လေသည်။ ဘီအေအောင်ပြီး မကြာမီ စစ်ဖြစ်သဖြင့်
ကွဲသွားရာ ဂျပန်ဝင်ပြီး ဘီအိုင်အေစစ်ဗိုလ်အဖြစ်နှင့် ပြန်တွေ့ကြ၍ စိစိ
တို့ စစ်ပြေးရင်း ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို ကူညီခဲ့ရပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ကွဲသွားပြန်ရာ မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ချေပြီ။

စိစိသည် မောင်တင်စော လာမည်ကို ဘာကြောင့်လဲမသိ။ ရင်ခုန်နေသည်။ စစ်မြေပြင်က ပြန်လာသော မောင်တင်စော၏ မျက်စိတွင် အလှဆုံး၊ အယဉ်ဆုံးဖြစ်စေချင်သည်။ ဆံပင်ကို တစ်နာရီကျော်ကျော် မျှ အမောက်အတက်များ ပြုပြင်၍ ငွေချည်နှင့်ရက်ထားသော ဖဲကြိုးကလေးများကို ဆံပင်များထဲတွင် အပွင့်ပြု၍ ထည့်ထားသည်။ အဝတ်အစားကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဖြန့်ရွေးချယ်သော်လည်း စိတ်တိုင်း မကျသဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ဖြန့်ကြဲနေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပိုးပိုင်သား ရင်ဖုံးနှင့် ငွေရောင် ဇာလုံချည်၊ ငွေရောင်ကြိုးသိုင်းဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စိစိ၏ ဖြူဖွေးသောအသား၊ မြင့်မားအချိုးကျသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ဘော်ဖြူရောင်အဝတ်အစားနှင့် ရင်ဘတ်၌ တပ်ဆင်ထားသော စိန်ကြယ်သီး၊ စိန်ရင်ထိုးတို့နှင့် ရှုမငြီးအောင်ရှိလေသည်။ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် ရှေ့ပြန် နောက်ပြန်ကြည့်၊ နှုတ်ခမ်းကလေး ထပ်ဆိုးလိုက်၊ ပါးအို့ကလေး ထပ်တို့လိုက်နှင့် အားမရနိုင်အောင်ရှိစဉ် အစေခံမကလေးက ဗိုလ်တင်စော ရောက်ကြောင်း လာပြောသဖြင့် မှန်ကို နောက်ဆုံးတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ဧည့်ခန်းတွင်း၌ကား လေကြောင်းရန်ကြောင့် အစိမ်းရောင် မီးထွန်းထားရာ ငွေလမင်းအရောင်ကဲ့သို့ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်နှင့် ဝင်လာသော စိစိကို ဗိုလ်တင်စောမှာ နာနာဘာဝကို မြင်ရသကဲ့သို့ လန့်သွားလေသည်။ စိစိသည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့်...

“ဗိုလ်မှူးကြီးပါလား။”

ဟု နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် ဗိုလ်တင်စောသည် ပါးစပ်အဟသားနှင့် ငေးနေမိလေသည်။ စိစိမှာ အလွန်ကျေနပ်စွာနှင့်...

“အို... ဗိုလ်မှူးကြီးလည်း... ဘာငေးနေတာလဲ”
ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် ယှဉ်ထိုင်
ချလိုက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့... စစ်မြေပြင်က အကြောင်းတွေ
ကြားစမ်းပါရစေ၊ ဝင်းဂိတ်တို့ရဲ့ ရန်ကုန် တွန်းလှန်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်း
ကြီးတွေပေါ့နော်... ဟုတ်လား”

ဗိုလ်တင်စောသည် ဆိုဖာနောက်ကို မှီချလိုက်ကာ ဟင်းခဲ သက်
ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“စီစီတို့မေမေရော မာရဲ့လား... ဘယ်သွားလဲ”

“ဪ... မေမေလား၊ ဒီမှာ မနေဝံ့လို့ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်
စရပ်မှာ ဥပုသ်သွားစောင့်တယ်၊ စီစီတော့ ဒီမှာပဲ ထမင်းချက် လင်မယား၊
ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ နေနေကြတယ်”

“ဪ... ဪ”

ဗိုလ်တင်စောသည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားသည်။ စီစီသည် သူ့
ခမျာ စစ်မြေပြင်က အတော်မောပန်းလာတာ ထင်ပါရဲ့... ဟု အောက်မေ့
ပြီး ဗိုလ်တင်စောအား သနားသွားသည်။

“ကိုတင်စော... နေကောင်းရဲ့လား၊ ထမင်း စားပြီးပြီလား”

(မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ) “ကောင်းပါတယ်၊ ထမင်းလည်း စားပြီးပါပြီ။
စီစီ ဘယ်သွားစရာရှိလဲ... သွားချင် သွားလေ၊ ကိုတင်စော ပြန်တော့မယ်”

“အို... စီစီ ဘယ်မှသွားစရာမရှိပါဘူး။ ကိုတင်စော လာမယ်ဆိုလို့
တမင် လှလှပပ မြင်ရအောင် ဝတ်တာ၊ စီစီ ဒီလိုဝတ်တာများ အဆန်း
လိုက်လို့ပဲ”

စီစီသည် စားပွဲပေါ်က ခေါင်းလောင်းနှိပ်လိုက်ရာ အစေခံက
လိမ္မော်သီးများ ယူခဲ့လေသည်။

“ကိုတင်စော... စားစမ်းပါ။ စစ်မြေပြင်မှာတော့ ဒါမျိုးတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားတာမို့ အရသာရှိပါတယ်”

ဟု စီစီသည် လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို ယူပေးသည်။ ဗိုလ်တင်စော သည် စီစီ လက်ထဲက သစ်သီးကို လှမ်းယူပြီး မမြင်ဖူးသောအရာကဲ့သို့ အသေအချာ ကိုင်ကြည့်ပြီး ပြန်ချထားပြီးသော် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ တစ်စုံ တစ်ခု နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေလေသည်။

စီစီသည် အံ့အားသင့်ကာ...

“ကိုတင်စော ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်... စီစီရယ်...”

အသံလေးကြီးနှင့်။

“ဒါဖြင့် ဘာပြုလို့ မစားတာလဲ၊ စကားလည်းမပြော၊ ဘယ်နှယ် ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုင်း... စားစမ်းပါ”

“မစားပါရစေနဲ့ စီစီရယ်... မစားပါရစေနဲ့၊ စစ်မြေပြင်မှာ ရဲဘော် တွေ ဆန်ကြမ်းနဲ့ ကန်စွန်းရွက် ရေလုံပြုတ် စားနေရတဲ့အချိန်မှာ ကိုတင် စော ဒါတွေ မျိုလို့မကျပါဘူး။ စစ်မြေပြင်မှာ ရဲဘော်တွေ ဘယ်လို ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ စီစီ မြင်စေချင်တယ်။ ဆီဆိုတာများ မမြင်ရတာကြာ လို့ မြင်ရ မှတ်မိမှ မှတ်မိပါ့မလားမသိဘူး။ ကန်စွန်းရွက် ဟင်းရွက် ပြုတ် ငါးပိတောင်မပါဘဲ ထမင်းနဲ့ ဆားနဲ့ချည့် စားရတဲ့အခါတွေရှိ တယ်။ အဝတ်ဆိုတာလည်း စုတ်ပြတ်နေတော့ မိုးတပြင်းပြင်းထဲမှာ ငှက်ဖျားမိ အတုံးအရုံး... ဆေးမရှိ ဝါးမရှိ (ဗိုလ်မှူးရယ်... ကျွန်တော်တို့ ကြောင့် ဝန်လေးလှတယ်၊ သေနတ်နဲ့သာ ပစ်သတ်လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် စစ်ကြောင်း နှေးနေတော့မယ်) လို့ အိပ်ရာက မထနိုင်တဲ့ ရဲဘော်တွေက တောင်းပန်ကြရှာတယ်။ ပြီးတော့ ဖျားတဲ့ လူနာတွေကို ထမ်းရ သယ်ရတော့ လူနာရဲဘော်တွေက သူတို့က ပစ်ထား

ခဲလို့ ပြောရှာကြပေမဲ့ ကိုတင်စော လူမှန်းသူမှန်းမသိ ဖျားနေတုန်းက ရဲဘော်တွေ တစ်ယောက်တလဲ ထမ်းပြီး ပြေးခဲ့ရတာတွေကို သတိရပြီး ဘယ်ပစ်ခဲ့နိုင်မလဲ။ ဒီလို အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် သေကြလို့ ပြန်မမှတ်နိုင်တဲ့ တောင်ကြိုတောင်ကြားမှာ မြုပ်ထားခဲ့ရတဲ့ ရဲဘော်တွေ...”

“အို... ကိုတင်စော ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

စီစီသည် နားကို လက်နှင့်ပိတ်၍ မျက်ရည်များတွေတွေကျကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ ဗိုလ်တင်စော၏ မျက်နှာမှာ ခက်တရော်သောအသွင်ကို ဆောင်လျက် နားပိတ်ထားသော စီစီ၏ လက်များကို အတင်းဆွဲချပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ...

“ဘာနားပိတ်ထားသလဲ... နားထောင်၊ စီစီတို့ဟာ ကိုယ့်သွေးရင်း သားရင်းတွေ ဘယ်လိုအခြေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို နားပိတ် မျက်စိ ပိတ်ပြီး ထင်သလို ဝတ်စားပျော်နေတာပဲ။ တောနယ်တွေမှာ အဝတ် ဝတ်စရာမရှိလို့ မိန်းကလေးတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေကြတယ်။ စီစီတို့မှာတော့ ဇာလုံချည်တွေ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝတ်နေနိုင်ကြတာ၊ ဒီလို ဝတ်တာ လှပါပေတယ်၊ ချောပါပေတယ်... ချောလို့ လှလို့ ဟောဒီလို...”

ဗိုလ်တင်စော၏ သန်မာသော လက်မောင်းကြီးများသည် စီစီ အား မြှေပတ်သလို ရစ်ပတ်လိုက်လေသည်။

“ကိုတင်စော... စီစီကို သနားပါ... လွှတ်ပါဦး”

ဟု စီစီသည် သနားစဖွယ် တောင်းပန်လေသည်။ ဗိုလ်တင်စော သည် စီစီကို မလွှတ်သေးဘဲ...

“ဘာလို့လွှတ်ရမှာလဲ... မင်း လှတာ ချောတာဟာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီပြင် ဘာများအသုံးကျသေးလို့လဲ၊ လူလို တွေးဆတတ်၊ သနားကြင်နာတတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းဟာ အထည်ဆိုင် မှန်သေတ္တာ ထဲက အရုပ်ပဲ... အရုပ် အရုပ်... အယုတ်မာမပဲ”

ဗိုလ်တင်စောသည် စိစီအား အရိုးများ ကြေမတတ် ဖျစ်ညှစ်ပြီး လျှင် တအားတွန်းပစ်ခဲ့ကာ ခြေသံပြင်းပြင်း နင်း၍ ထွက်သွားလေသည်။

စိစီသည် ဗိုလ်တင်စော၏ ဖိနပ်သံကို နားထောင်ရင်း ဆိုဖာပေါ်တွင် ပျော့ရွေကာ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

*

နံနက် နှင်းမကွဲတကွဲအချိန်တွင် စိစီသည် လက်ထဲတွင် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ပိုက်လျက် ဗိုလ်တင်စော၏ စစ်တပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လျက်ရှိသည်။ ကင်းစောင့်သော တံခါးဝနားတွင် ရစ်သီရစ်သီနှင့်နေစဉ် ကင်းစောင့်ရဲဘော်များသည် စိစီအား မသင်္ကာသကဲ့သို့ အချင်းချင်း တီးတိုးစကားပြောကြပြီး တစ်ယောက်က လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ရာ စိစီလည်း မရဲတရဲ အနားတိုးသွားလေသည်။ အနားရောက်လျှင် ရဲဘော်က...

“ရဲဘော်ဗသိန်းရဲ့ အစ်မ မဟုတ်လား လာလေ”

ဟု ဆီးပြောလျှင် စိစီမှာ ဘုမသိ ဘမသိ ခေါင်းညိတ်ကာ ရှေ့တိုးသွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မမ လာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတယ်။ ဗိုလ်မှူးက လာရင် ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ရမယ်တဲ့”

ဟု ရဲဘော်က ပြောသည်ကို စိစီမှာ နားမလည်သလို ကြောင်နေလေသည်။ ညက တစ်ညလုံး ငိုကြွေးခဲ့ရ၍ အပူကြီး ပူခဲ့သူအသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။ ရဲဘော်သည် စိစီအား သနားဟန်နှင့် ကြည့်၍...

“ရဲဘော်ဗသိန်း... ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ခင်တာပဲ။ ကလေးဝက ပါလာတဲ့ ငှက်ဖျား ညဉ်းလိုက်တာပေါ့၊ ညကဆို မမကို သိပ်တ၊တာပဲ။ သူ့မှာ ဒီအစ်မပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ အမြဲပြောတယ်။ မမ မမ နဲ့ အသက်ထွက်

ရှာတာပဲ”

ဟုပြောနေစဉ် ရဲဘော်တစ်ယောက်က...

“ကဲပါကွာ... စကားရှည်မနေပါနဲ့၊ သူ့မောင်ကလေးကို ကြည့်ချင်ရှာလှရောပေါ့၊ လွတ်လိုက်ပါ၊ ကဲ... မမ လာ လာ ကျွန်တော်လမ်းလိုက်ပြမယ်”

ဟု ခေါ်သွားသဖြင့် စိစိမှာ မိမိအား လူမှားနေပြီဟု သိသော်လည်း မငြင်းဆန်ဘဲ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ရဲဘော်များနေသည့် ဝါးထရံက သက်ငယ်မိုး တန်းလျားအခန်းကလေးတစ်ခုတွင် စိစိသည် ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် ဆုံးနေသော ရဲဘော်ကလေးကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျနေလေသည်။ စုတ်ပြတ်သော ခြင်ထောင် စောင်များမှာ အနားတွင် မသပ်မရပ် ရှုပ်ပွနေလေသည်။ ဆီကြေးကွက်များထနေသော ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဝါကြန့်ကြန့် မည်းပုပ်နေသော မျက်နှာမှာ မျက်တွင်းဟောက်ချိုင့်လျက် ရှုပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများမှာ အဖာဖရပျစ် ညစ်ပတ်လှသည်။ စိစိသည် ရဲဘော်၏ အလောင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးတစ်ခုခုသကဲ့သို့ ကပျာကယာ အထုပ်ကိုဖြေကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာလေတော့သည်။ ထိုအခိုက် အပြင်မှ...

“မင်းတို့တစ်တွေ ဒါမျိုးပဲ... ဘယ်နေ့လဲ အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်။ ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ ဘာလို့သွင်းလိုက်ရတာလဲ။ အခု ရဲဘော်ဗဟိုအဖွဲ့အစည်းက တခြားခရီးလွန်နေလို့ မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း လာပြောတယ်”

ဟူသော ဗိုလ်တင်စော၏ အသံကို ကြားရရာ စိစိ အနားရှိ ရဲဘော်များမှာ ပြူးတူးကြောင်တောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

စိစိလည်း သူ့အထုပ်ထဲက ယခင်ညက ဝတ်သော ငွေရောင်လုံချည်ကိုဆွဲယူကာ သူ့ရဲဘော်ဗဟိုအဖွဲ့၏ အလောင်းပေါ်တွင် ကျကျနန

လွမ်းလိုက်လေသည်။ ထိုခဏတွင် စိစိ၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် ပြင်းထန်သော လက်ဝါးကြီးတစ်ခုသည် ဖြန်းခဲရိုက်လိုက်ရာ အာစောင်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာလေတော့သည်။

“ခွေးမ... သွား ခုထွက်သွား။ ငါ့ရဲဘော်ရဲ့အလောင်းကို စော်စော်ကားကား ထဘီနဲ့ လာလွှမ်းတယ်။ နင် နင် နင်... လေ”

ဟု ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် စကားလုံးများ မထွက်နိုင်အောင် ထစ်နေသော ဗိုလ်တင်စောကို စိစိသည် ပါးစပ်က သွေးများကို လက်နှင့် သုတ်ရင်း...

“ကိုတင်စောက သွားဆိုလည်း သွားပျံ့မယ်၊ ကျွန်မ ညက အကြီးအကျယ် နောင်တရပြီး ဟောဒီအဝတ်တွေကို တောနယ်တွေမှာ ဝေငှပေးဖို့ အခုလာလှူတာပါ။ တပ်ထဲမဝင်ဝံ့ဘဲနေတုန်း ရဲဘော်တွေက လူများပြီး သွင်းလိုက်လို့ ဟောဒီ ရဲဘော်ဗသိန်းရဲ့အလောင်းကို တွေ့တာနဲ့...”

စိစိသည် ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ပြင်းထန်စွာ ငိုရိုက်လေသည်။

ဗိုလ်တင်စောသည် လက်သီးလက်မောင်း တန်းလျက်ပင် ...

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်ထဘီနဲ့ ဘာလုပ်လွှမ်းရသလဲ၊ စစ်တပ်ထဲ အခုလိုခိုးဝင်တာ ဘယ်လောက်အပြစ်ကြီးတယ်ဆိုတာ နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု တရူးရူးနှင့်ပြောရင်း စာလုံချည်ကို ဆွဲပစ်လိုက်လေသည်။

စိစိသည် မျက်ရည်သုတ်ကာ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး ဗိုလ်တင်စောမျက်နှာကို ရဲရဲမော့ကြည့်ကာ...

“အပြစ်ပေးချင်လည်း ပေးတာပေါ့၊ အပြစ်ခံရမှာ မကြောက်ပါဘူး။ ရဲဘော်ဗသိန်းရဲ့အလောင်းကို နောက်ဆုံး အလေးပြုတဲ့သဘောနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဇာထဘီနဲ့ လွှမ်းတယ်၊ ဘာဖြစ်သေး

လဲ... မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော့ အလောင်းတော်အပေါ်မှာ မလ္လိကာမိဖုရားကြီးဟာ သူ့ရဲ့ မလ္လိကာတန်ဆာကို လွှမ်းသေးတာပဲ။ မလ္လိကာတန်ဆာဆိုတာလည်း ထင်ပီပီပဲ။ မထူးပါဘူး... ကျွန်မရဲ့ အလွန်နှစ်သက်တဲ့ ဇာလုံချည်နဲ့ ရဲဘော်အလောင်းကို လွှမ်းပြီး အလေး ပြုလိုက်ရတာ ကျေနပ်တယ်။ ရှင်တို့ ဖယ်ပစ်လိုက်ပေမဲ့ ကျွန်မတော့ ကျေနပ်ပြီ။ ကဲ... ရှင်တို့ ဘာအပြစ်ပေးမလဲ၊ ပေးချင်တဲ့ အပြစ်ပေး”

ဟုပြောရင်း ပါးစောင်က အဆက်မပြတ် စီးကျသော သွေးများ ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်နေလေသည်။

ဗိုလ်တင်စောလည်း ခေတ္တတွေနေပြီ...။

“စီစီ... မင်းလုပ်တာ မှားမှား မှန်မှန် ငါဟာ ယောက်ျားကြီးဖြစ် လျက်နဲ့ နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးကို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် ရိုက်တာ ငါ လွန်တာပဲ၊ မင်းကို ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုပြောရာ စီစီက...

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ ရှင် မှားတာဝန်ခံရင် ကျေနပ်ပါ တယ်၊ ကဲ... အခု ကျွန်မကို အပြစ်ပေးဦးမှာလား၊ ပေးမှာဖြင့် ပေး၊ လွှတ်ရင်လည်း ကျွန်မ ပြန်ချင်ပြီ”

ဟု မေးလေသည်။

ဗိုလ်တင်စောသည် ဘာမှမပြောဘဲ ပုံကျနေသော ဇာလုံချည်ကို ကောက်ယူ၍ ရဲဘော်ဗသိန်း၏ အလောင်းပေါ်တွင် တရိုတသေလွှမ်း ၍ စီစီကို နောက်ခိုင်းကာ တွေ့တွေ့ကြီး မတ်တတ်ရပ်နေလေသည်။

“ကိုတင်စော... လောကမှာ သက်ရှိ သက်မဲ့အရာတွေဟာ ဘယ် တော့မှ အဆိုးချည့်မဟုတ်ပါဘူး။ အကောင်းချည့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဆိုးထဲမှာလည်း အကောင်းရှိတာပါပဲ၊ အကောင်းထဲမှာလည်း အဆိုး တွေ့ရတာပဲ၊ ကျွန်မကို အပြင်ပန်းလှပေမဲ့ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့အရုပ်လို့

ကိုတင်စောက ထင်ပေမဲ့ ကျွန်မမှာ သနားကြင်နာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး
လည်းရှိတယ်။ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်လည်း ရှိတယ်ဆိုတာ သိပြီ
မဟုတ်လား... ဒီတော့... ဒီတော့... ကိုတင်စော ကျွန်မအပေါ်မှာ အထင်
သေးတာတွေ ရုပ်သိမ်းပြီး ရှေးကလို မိတ်ဆွေမပျက်...”

စိစိသည် ရှေ့စကားဆက်ရန် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေရာ ဗိုလ်တင်
စောက လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“ရှေးကထက် ပိုပြီးရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေမျိုး ဖြစ်ကြမယ်လား”

ဟု အာလေးကြီးနှင့် မေးလိုက်ရာ စိစိမှာ မျက်ရည်များကြားထဲ
က ပြုံးလျက် ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်လေတော့သတည်း။

တိုင်ရင်းသူမဂ္ဂင်း၊ အတွဲ(၂)၊ အမှတ်(၆)၊ ဇွန်၊ ၁၉၄၈

